

Prezes Rady Ministrów

Donald Tusk

Warszawa, dnia /elektroniczny znacznik czasu/

RM-0610-99-26

UC111

Pan Włodzimierz CZARZASTY
Marszałek Sejmu

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi
projekt ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom
rynkowym oraz ustawy o prawach konsumenta.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, w związku z upływem terminu transpozycji dyrektywy i wszczęciem
postępowania naruszeniowego przez KE, przedstawiam wniosek o skrócenie postępowania
z projektem ustawy.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został
upoważniony Prezes Rady Ministrów.

Z poważaniem

Donald Tusk

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:
wnioskodawca

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz ustawy o prawach konsumenta¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 845) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz. Urz. UE L 149 z 11.06.2005, str. 22, z późn. zm.).”;
- 2) w art. 2:
 - a) po pkt 3 dodaje się pkt 3a–3c w brzmieniu:
„3a) towarze – rozumie się przez to towar w rozumieniu art. 2 pkt 4a ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2024 r. poz. 1796 oraz z 2025 r. poz. 1172) oraz towar z elementami cyfrowymi w rozumieniu art. 2 pkt 5b tej ustawy;
 - 3b) treści cyfrowej – rozumie się przez to treść cyfrową w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta;
 - 3c) usłudze cyfrowej – rozumie się przez to usługę cyfrową w rozumieniu art. 2 pkt 5a ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta;”;
- b) w pkt 12:
– skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2020 r. poz. 287, z 2021 r. poz. 2105 oraz z 2022 r. poz. 2337 i 2581)”,

¹⁾ Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/825 z dnia 28 lutego 2024 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2005/29/WE i 2011/83/UE w odniesieniu do wzmocnienia pozycji konsumentów w procesie transformacji ekologicznej poprzez lepszą ochronę przed nieuczciwymi praktykami oraz lepsze informowanie (Dz. Urz. UE L 2024/825 z 06.03.2024).

- kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 13–21 w brzmieniu:
 - „13) twierdzeniu środowiskowym – rozumie się przez to komunikat lub oświadczenie, w tym oznakowanie, nazwę handlową, firmę lub nazwę produktu, w kontekście informacji handlowej przedstawione w dowolnej postaci, w szczególności jako tekst, ilustracja, grafika lub symbol, które:
 - a) nie są wymagane przepisami prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej,
 - b) zawierają stwierdzenie lub sugestię, że:
 - produkt, kategoria produktów, marka lub przedsiębiorca wywierają pozytywny wpływ na środowisko,
 - produkt, kategoria produktów, marka lub przedsiębiorca nie wywierają wpływu na środowisko,
 - produkt, kategoria produktów, marka lub przedsiębiorca wywierają mniej szkodliwy wpływ na środowisko niż inny produkt, inna kategoria produktów, inna marka lub inny przedsiębiorca lub
 - oddziaływanie produktu, kategorii produktów, marki lub przedsiębiorcy na środowisko uległo poprawie w czasie;
- 14) ogólnym twierdzeniu środowiskowym – rozumie się przez to twierdzenie środowiskowe przekazane pisemnie lub ustnie przy użyciu dowolnego środka komunikowania się z konsumentami, które nie jest zawarte w oznakowaniu dotyczącym zrównoważonego charakteru oraz którego opis nie jest podany w jasny i wyraźny sposób za pomocą tego samego środka komunikowania się z konsumentami;
- 15) oznakowaniu dotyczącym zrównoważonego charakteru – rozumie się przez to dobrowolny znak zaufania, znak jakości lub znak równoważny, którego celem jest wyodrębnienie i promocja produktu, procesu lub działalności przedsiębiorcy przez odwołanie się do ich cech środowiskowych lub społecznych, który nie jest oznakowaniem wymaganym przepisami prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej;
- 16) systemie certyfikacji – rozumie się przez to system weryfikacji i poświadczania przez osobę trzecią spełnienia przez produkt, proces lub działalność przedsiębiorcy wymogów, umożliwiający stosowanie

oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, którego wymogi są publicznie dostępne oraz który:

- a) określa przejrzyste, sprawiedliwe i niedyskryminacyjne zasady przystąpienia przedsiębiorcy do systemu,
 - b) obejmuje wymogi opracowane przez właściciela systemu w porozumieniu z odpowiednimi ekspertami i zainteresowanymi stronami,
 - c) określa procedury postępowania w przypadku niezgodności z wymogami systemu oraz przewiduje wycofanie lub zawieszenie stosowania przez przedsiębiorcę oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru,
 - d) zapewnia obiektywne monitorowanie przestrzegania przez przedsiębiorcę wymogów systemu prowadzone przez podmiot, który jest niezależny od właściciela systemu i od przedsiębiorcy oraz który uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności na podstawie norm lub procedur międzynarodowych unijnych lub krajowych, przyjętych przez właściwy podmiot, w celu weryfikacji i poświadczenia spełniania wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru;
- 17) uznanej wysokiej efektywności środowiskowej – rozumie się przez to efektywność ekologiczną zgodną z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 66/2010 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie oznakowania ekologicznego UE (Dz. Urz. UE L 27 z 30.01.2010, str. 1, z późn. zm.), krajowymi lub regionalnymi programami oznakowania ekologicznego EN ISO 14024 typu I urzędowo uznanymi w państwach członkowskich lub z najwyższymi poziomami efektywności środowiskowej zgodnie z przepisami prawa Unii Europejskiej;
- 18) trwałości – rozumie się przez to trwałość w rozumieniu art. 2 pkt 4b ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta;
- 19) aktualizacji oprogramowania – rozumie się przez to aktualizację, w tym aktualizację zabezpieczeń lub aktualizację funkcjonalności, niezbędną do zapewnienia zgodności z umową towarów z elementami cyfrowymi, treści

cyfrowych i usług cyfrowych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta;

- 20) materiale eksploatacyjnym – rozumie się przez to element towaru, który regularnie się zużywa i wymaga wymiany lub uzupełnienia, aby towar mógł funkcjonować zgodnie z przeznaczeniem;
- 21) funkcjonalności – rozumie się przez to funkcjonalność w rozumieniu art. 2 pkt 5f ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta.”;

3) w art. 5:

- a) w ust. 2 w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 6 i 7 w brzmieniu:
 - „6) formułowanie twierdzeń środowiskowych związanych z efektywnością środowiskową, która ma zostać osiągnięta w przyszłości, bez jasnych, obiektywnych, publicznie dostępnych i weryfikowalnych zobowiązań przyjętych w szczegółowym i realistycznym planie wykonania, który obejmuje wymierne i określone w czasie cele oraz inne odpowiednie elementy niezbędne do wsparcia jego realizacji, takie jak przydział zasobów, i który jest regularnie weryfikowany przez niezależnego eksperta będącego stroną trzecią, którego ustalenia są udostępniane konsumentom;
 - 7) reklamowanie korzyści dla konsumentów, które są nieistotne i nie wynikają z żadnej cechy produktu lub działalności przedsiębiorcy.”,
- b) w ust. 3 w pkt 2 po wyrazach „korzyści związanych z produktem” dodaje się wyrazy „, cech środowiskowych lub społecznych produktu, a także aspektów związanych z obiegiem zamkniętym, takich jak trwałość produktu, możliwość jego naprawy lub zdolność do recyklingu”;

4) w art. 6 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. W przypadku gdy przedsiębiorca świadczy usługę polegającą na porównaniu produktów i przekazuje konsumentowi informacje dotyczące cech środowiskowych lub społecznych produktów lub dostawców tych produktów lub aspektów związanych z obiegiem zamkniętym, takich jak trwałość, możliwość naprawy lub zdolność do recyklingu, tych produktów lub dostawców tych produktów, za istotne informacje, o których mowa w ust. 1, uznaje się informacje na temat metody porównania, produktów będących przedmiotem porównania oraz dostawców tych produktów, a także działań mających na celu zapewnienie aktualności tych informacji.”;

5) w art. 7:

a) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) umieszczanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, które nie jest oparte na systemie certyfikacji ani nie zostało ustanowione przez organy publiczne;”;

b) po pkt 4 dodaje się pkt 4a–4c w brzmieniu:

„4a) formułowanie ogólnego twierdzenia środowiskowego, w przypadku gdy przedsiębiorca nie jest w stanie wykazać uznanej wysokiej efektywności środowiskowej istotnej dla tego twierdzenia;

4b) formułowanie twierdzeń środowiskowych w odniesieniu do całego produktu lub całej działalności przedsiębiorcy, jeżeli dotyczą one tylko określonej cechy produktu lub konkretnego rodzaju działalności przedsiębiorcy;

4c) twierdzenie, uzasadniane kompensowaniem emisji gazów cieplarnianych, że produkt ma neutralny, ograniczony lub pozytywny wpływ na środowisko pod względem emisji gazów cieplarnianych;”;

c) po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu:

„10a) prezentowanie wymogów nałożonych przepisami prawa na wszystkie produkty należące do danej kategorii produktów na rynku unijnym jako cechy wyróżniającej ofertę przedsiębiorcy;”;

d) w pkt 26 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 27–33 w brzmieniu:

„27) zatajanie przed konsumentem informacji o tym, że aktualizacja oprogramowania będzie miała negatywny wpływ na funkcjonowanie towarów z elementami cyfrowymi lub na korzystanie z treści cyfrowych lub usług cyfrowych;

28) prezentowanie aktualizacji oprogramowania jako niezbędnej, w przypadku gdy poprawia ona jedynie funkcjonalność;

29) informacja handlowa dotycząca towaru posiadającego właściwość wprowadzoną, aby ograniczyć jego trwałość, w przypadku gdy informacje na temat takiej właściwości i jej wpływu na trwałość towaru są dostępne dla przedsiębiorcy;

30) twierdzenie, że w normalnych warunkach użytkowania towar ma określoną trwałość pod względem czasu lub intensywności użytkowania, jeżeli jest to niezgodne z prawdą;

- 31) prezentowanie towaru jako nadającego się do naprawy, w przypadku gdy towar nie posiada takiej właściwości;
- 32) nakłanianie konsumenta do zastąpienia lub uzupełnienia materiałów eksploatacyjnych towaru wcześniej, niż jest to konieczne z przyczyn technicznych;
- 33) zatajanie informacji dotyczących ograniczenia funkcjonalności towaru w przypadku korzystania z materiałów eksploatacyjnych, części zamiennych lub wyposażenia dodatkowego, które nie zostały dostarczone przez pierwotnego producenta, lub twierdzenie, że takie ograniczenie funkcjonalności wystąpi, jeżeli jest to niezgodne z prawdą.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2024 r. poz. 1796 oraz z 2025 r. poz. 1172) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającą dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 64, z późn. zm.);”;
- 2) w art. 2:
 - a) po pkt 5g dodaje się pkt 5ga w brzmieniu:

„5ga) aktualizacja oprogramowania – bezpłatną aktualizację, w tym aktualizację zabezpieczeń, niezbędną do zapewnienia zgodności z umową towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych i usług cyfrowych zgodnie z przepisami ustawy;”;
 - b) w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10–14 w brzmieniu:

„10) gwarancja trwałości – udzieloną przez producenta gwarancję co do trwałości towaru, zgodnie z którą przez cały okres jej obowiązywania producent jest zobowiązany do wymiany lub naprawy towaru zgodnie z art. 43d, w przypadku gdy towar nie zachowuje trwałości;
 - 11) producent – wytwórcę towarów, importera towarów na terytorium Unii Europejskiej lub osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, którzy określają się jako producenci przez

umieszczenie na towarze swojej nazwy, firmy, znaku towarowego lub innego znaku wyróżniającego;

- 12) zharmonizowana informacja dotycząca zgodności towaru z umową – informację o zasadach przewidzianej przez prawo odpowiedzialności przedsiębiorcy za zgodność towaru z umową, w tym o okresie trwania tej odpowiedzialności wynoszącym minimum dwa lata, której wzór i treść są określone w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2025/1960 z dnia 25 września 2025 r. w sprawie wzoru i treści zharmonizowanej informacji o prawnym obowiązku zapewnienia zgodności z umową oraz zharmonizowanego oznakowania na potrzeby handlowej gwarancji trwałości (Dz. Urz. UE L 2025/1960 z 02.10.2025);
 - 13) zharmonizowane oznakowanie dotyczące gwarancji trwałości – oznakowanie informujące o gwarancji trwałości udzielonej przez producenta bez dodatkowych kosztów, która obejmuje cały towar i obowiązuje dłużej niż dwa lata, oraz o okresie jej obowiązywania wraz z przypomnieniem o istnieniu prawnego obowiązku zapewnienia zgodności towaru z umową, którego wzór i treść są określone w załączniku II do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2025/1960 z dnia 25 września 2025 r. w sprawie wzoru i treści zharmonizowanej informacji o prawnym obowiązku zapewnienia zgodności z umową oraz zharmonizowanego oznakowania na potrzeby handlowej gwarancji trwałości;
 - 14) punktowa ocena możliwości naprawy – ocenę możliwości dokonania naprawy towaru wyrażoną za pomocą punktacji, na podstawie zharmonizowanych wymogów ustanowionych w aktach prawnych Unii Europejskiej.”;
- 3) po art. 7ab dodaje się art. 7ac w brzmieniu:
- „Art. 7ac. Zharmonizowanym oznakowaniem dotyczącym gwarancji trwałości może posługiwać się producent, który udziela gwarancji trwałości bez dodatkowych kosztów, obejmującej cały towar i obowiązującej przez okres dłuższy niż dwa lata.”;
- 4) w art. 8:
- a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,

b) w ust. 1:

– pkt 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5) przewidzianej przez prawo odpowiedzialności przedsiębiorcy za zgodność świadczenia z umową, a w przypadku gdy przedmiotem świadczenia jest towar – także o głównych warunkach tej odpowiedzialności, w tym o okresie jej trwania wynoszącym minimum dwa lata, w widoczny sposób, z wykorzystaniem zharmonizowanej informacji dotyczącej zgodności towaru z umową;

6) istnieniu i warunkach usług posprzedażnych oraz gwarancji;”,

– po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) gwarancji trwałości udzielonej przez producenta bez dodatkowych kosztów, która obejmuje cały towar i obowiązuje przez okres dłuższy niż dwa lata, w widoczny sposób, z wykorzystaniem zharmonizowanego oznakowania dotyczącego gwarancji trwałości i w sposób bezpośrednio wskazujący na towar, na który producent udzielił takiej gwarancji;”,

– w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10–12 w brzmieniu:

„10) w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych oraz usług cyfrowych – minimalnym okresie, w którym producent lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zapewnia aktualizacje oprogramowania, przy czym okres ten może być wyrażony przez wskazanie przedziału czasu albo przez podanie daty końcowej;

11) punktowej ocenie możliwości naprawy towaru, jeżeli taka ocena jest określona w zharmonizowanych wymogach ustanowionych w aktach prawnych Unii Europejskiej;

12) dostępności, szacunkowym koszcie i procedurze zamawiania części zamiennych niezbędnych do utrzymania zgodności towarów z umową, o dostępności instrukcji naprawy i konserwacji, a także o ograniczeniach dotyczących napraw w razie braku punktowej oceny możliwości naprawy towaru.”,

c) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Przedsiębiorca przekazuje konsumentowi informacje, o których mowa w:

1) ust. 1 pkt 6a lub 12, jeżeli udostępni mu je producent;

- 2) ust. 1 pkt 10, jeżeli udostępni mu je producent lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej.”;
- 5) w art. 12:
- a) w ust. 1:
- po pkt 8 dodaje się pkt 8a w brzmieniu:
„8a) przyjaznych dla środowiska opcjach dostarczenia towaru, o ile są dostępne;”;
 - pkt 13 otrzymuje brzmienie:
„13) przewidzianej przez prawo odpowiedzialności przedsiębiorcy za zgodność świadczenia z umową, a w przypadku gdy przedmiotem świadczenia jest towar – także o głównych warunkach tej odpowiedzialności, w tym o okresie jej trwania wynoszącym minimum dwa lata, w widoczny sposób, z wykorzystaniem zharmonizowanej informacji dotyczącej zgodności towaru z umową;”;
 - w pkt 14 wyrazy „treści gwarancji” zastępuje się wyrazami „warunkach gwarancji”;
 - po pkt 14 dodaje się pkt 14a w brzmieniu:
„14a) gwarancji trwałości udzielonej przez producenta bez dodatkowych kosztów, która obejmuje cały towar i obowiązuje przez okres dłuższy niż dwa lata, w widoczny sposób, z wykorzystaniem zharmonizowanego oznakowania dotyczącego gwarancji trwałości i w sposób bezpośrednio wskazujący na towar, na który producent udzielił takiej gwarancji;”;
 - po pkt 20 dodaje się pkt 20a w brzmieniu:
„20a) w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych oraz usług cyfrowych – minimalnym okresie, w którym producent lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zapewnia aktualizacje oprogramowania, przy czym okres ten może być wyrażony przez wskazanie przedziału czasu albo przez podanie daty końcowej;”;
 - w pkt 21 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 22 i 23 w brzmieniu:
„22) punktowej ocenie możliwości naprawy towaru, jeżeli taka ocena jest określona w zharmonizowanych wymogach ustanowionych w aktach prawnych Unii Europejskiej;

23) dostępności, szacunkowym koszcie i procedurze zamawiania części zamiennych niezbędnych do utrzymania zgodności towarów z umową, o dostępności instrukcji naprawy i konserwacji, a także o ograniczeniach dotyczących napraw w razie braku punktowej oceny możliwości naprawy.”,

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Przedsiębiorca przekazuje konsumentowi informacje, o których mowa w:

- 1) ust. 1 pkt 14a lub 23, jeżeli udostępni mu je producent;
- 2) ust. 1 pkt 20a, jeżeli udostępni mu je producent lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej.”;

6) w art. 17 w ust. 1 wyrazy „w art. 12 ust. 1 pkt 1, 5, 16 i 17” zastępuje się wyrazami „w art. 12 ust. 1 pkt 1, 5, 14a, 16 i 17”.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem 27 września 2026 r.

UZASADNIENIE

I. Potrzeba i cel wydania ustawy

Niniejszy projekt ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz ustawy o prawach konsumenta ma na celu wdrożenie do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/825 z dnia 28 lutego 2024 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2005/29/WE i 2011/83/UE w odniesieniu do wzmocnienia pozycji konsumentów w procesie transformacji ekologicznej poprzez lepszą ochronę przed nieuczciwymi praktykami oraz lepsze informowanie¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą 2024/825”).

Celem dyrektywy 2024/825 jest wkład w rozwój unijnej gospodarki o obiegu zamkniętym i zielonej gospodarki przez umożliwienie konsumentom podejmowania świadomych decyzji o nabywaniu produktów w ramach zrównoważonej konsumpcji. Celem tej dyrektywy jest również wyeliminowanie nieuczciwych praktyk handlowych, które wprowadzają konsumentów w błąd, utrudniając podejmowanie świadomych i zrównoważonych wyborów. Ponadto dyrektywa 2024/825 zapewnia lepsze i bardziej spójne stosowanie przepisów Unii Europejskiej.

Dyrektywa 2024/825 zmienia punktowo dwie dyrektywy:

- 1) dyrektywę 2005/29 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE, 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”)²⁾ (dalej „dyrektywa 2005/29”) – implementowaną w ustawie z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 845), zwanej dalej też „UPNPR”,
- 2) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającą dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady³⁾ (dalej „dyrektywa

¹⁾ Dz. Urz. UE L 2024/825 z 06.03.2024.

²⁾ Dz. Urz. UE L 149 z 11.06.2005, str. 22, z późn. zm.

³⁾ Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 64, z późn. zm.

2011/83”) – implementowaną w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2024 r. poz. 1796, z późn. zm.), zwanej dalej też „UPK”.

Projektowane przepisy, które dokonują implementacji dyrektywy 2024/825, zapewniają konsumentom wyższy poziom ochrony wobec pseudoekologicznych praktyk przedsiębiorców m.in. przez eliminację nieuczciwych praktyk rynkowych, lepsze informowanie konsumentów o przysługujących im uprawnieniach czy właściwościach towarów, w tym na temat trwałości i możliwości naprawy produktów.

Przedmiotowy projekt ustawy przewiduje wprowadzenie stosownych zmian w przepisach ustaw implementujących ww. dyrektywy. Proponowane w projekcie rozwiązania wykorzystują funkcjonujące obecnie rozwiązania prawne i instytucjonalne.

II. Stan prawny i faktyczny w dziedzinie, która ma być unormowana

1. Ustawa z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym

Obecnie obowiązujące przepisy UPNPR, które wdrażają dyrektywę 2005/29, przewidują – analogicznie jak ta dyrektywa – regulacje dotyczące nieuczciwych praktyk rynkowych, w tym m.in. klauzulę generalną (art. 4 UPNPR), przesłanki uznania praktyki za wprowadzającą w błąd, która może polegać na działaniu (art. 5 UPNPR) lub zaniechaniu (art. 6 UPNPR), przesłanki uznania praktyki za agresywną (art. 8 UPNPR) oraz katalog praktyk, które są uznawane za wprowadzające w błąd w każdych okolicznościach, tzw. czarna lista praktyk (art. 7 UPNPR).

Ogólne zasady zawarte w przepisach UPNPR oraz w dyrektywie 2005/29 dotyczące praktyk wprowadzających w błąd mogą być stosowane do praktyk pseudoekologicznego marketingu, jeśli wpływają lub mogą wpłynąć na decyzję konsumenta dotyczącą umowy, przy zastosowaniu indywidualnej oceny każdego przypadku. Jednak ani w dyrektywie 2005/29, ani w załączniku I do niej (czarna lista praktyk), a tym samym w implementującej ją ustawie UPNPR, nie ma szczegółowych przepisów odnoszących się wprost do tego rodzaju praktyk przedsiębiorców.

Kontrole stron internetowych przeprowadzone przez organy ochrony konsumentów w ramach sieci współpracy w zakresie ochrony konsumenta (CPC) w celu wykrycia wprowadzających w błąd twierdzeń dotyczących ekologiczności potwierdziły potrzebę wzmocnienia przepisów w celu ułatwienia egzekwowania prawa w tej dziedzinie. Ponadto badania przeprowadzone przez Komisję, gdzie oceniono 150 twierdzeń dotyczących ekologiczności, wykazały, że znaczna część z nich (53,3 %) zawiera niejasne, wprowadzające w błąd lub bezpodstawne

informacje na temat właściwości środowiskowych produktów w całej UE i w wielu grupach produktów (zarówno w reklamie, jak i na produkcie)⁴⁾.

W obecnym stanie prawnym zarówno przepisy UPNPR, analogicznie jak przepisy dyrektywy 2005/29, nie zawierają także regulacji, które uwzględniałyby specyficzne uwarunkowania wykorzystania oznaczeń lub twierdzeń środowiskowych. Jednocześnie na rynku funkcjonuje i jest swobodnie wykorzystywana przez przedsiębiorców nieograniczona liczba takich twierdzeń, co naraża konsumentów na podejmowanie decyzji na podstawie dostępnych w obiegu „pseudoekologicznych” twierdzeń. Stosowane przez przedsiębiorców oznaczenia lub formułowane twierdzenia środowiskowe są zazwyczaj ogólne lub niezrozumiałe, nie są poparte badaniami naukowymi lub są stosowane z wykorzystaniem niesprawdzonej metodologii, a przez to są nieweryfikowalne. Często mogą podszywać się pod inne, bardziej rozpoznawalne oznaczenia. Skutkiem takich praktyk przedsiębiorców jest obniżenie poziomu ochrony konsumentów, a także pośrednio spadek zaufania do uznanych i weryfikowalnych oznaczeń lub twierdzeń środowiskowych.

Obecnie obowiązujące przepisy UPNPR, dotyczące ogólnej prezentacji produktu (art. 5 ust. 3 UPNPR) – analogicznie jak art. 6 ust. 1 dyrektywy 2005/29 – nie obejmują też cech środowiskowych lub społecznych lub aspektów związanych z obiegiem zamkniętym, takich jak możliwość naprawy lub zdatność do recyklingu.

Ponadto – w ślad za zmienioną dyrektywą 2005/29 – uzupełnienia wymaga katalog tzw. czarnych praktyk, czyli praktyk uznawanych za nieuczciwe w każdych warunkach (art. 7 UPNPR).

Obowiązująca ustawa nie posługuje się szeregiem pojęć, które – w związku z rozszerzeniem katalogu czarnych praktyk oraz praktyk wprowadzających w błąd – powinny zostać zdefiniowane na poziomie ustawowym, w celu wyeliminowania z obrotu „pseudoekologicznego” marketingu oraz niewiarygodnych i nieprzejrzystych oznakowań i narzędzi informacyjnych dotyczących ekologiczności i zrównoważonego charakteru produktów. Do najważniejszych z nich (szczegółowo opisanych w dalszej części uzasadnienia) należą: twierdzenie środowiskowe, ogólne twierdzenie środowiskowe, oznakowanie dotyczące zrównoważonego charakteru oraz system certyfikacji.

2. Ustawa z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta

⁴⁾ Komisja Europejska, *Environmental claims in the EU – inventory and reliability assessment*, [Twierdzenia środowiskowe w UE – spis i ocena wiarygodności] 2020 r.

Obecnie obowiązujące przepisy UPK, które wdrażają dyrektywę 2011/83, przewidują – analogicznie jak ta dyrektywa – regulacje dotyczące m.in. obowiązków przedkontraktowych przedsiębiorców w umowach zawieranych z konsumentami w sklepach tradycyjnych (art. 8 UPK), jak również w umowach zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa lub na odległość (art. 12 UPK).

Przedsiębiorcy mają obowiązek dostarczyć konsumentom określony zakres informacji przed zawarciem umowy. Katalog informacji przedkontraktowych określony w przepisach UPK – analogicznie jak w dyrektywie 2011/83 – nie zawiera m.in. przypomnienia o istnieniu prawnego obowiązku zapewnienia zgodności towaru z umową, informacji o minimalnym okresie, w którym przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowych lub usług cyfrowych zapewnia aktualizację takich treści lub usług, informacji o możliwości naprawy czy też o dostępności i koszcie części zamiennych. Brakuje również szczegółowych informacji o gwarancji trwałości.

Obecne przepisy UPK nakładają na przedsiębiorców obowiązek udzielania konsumentom informacji o głównych cechach towarów i usług. Obowiązek ten obejmuje ogólne wymagania w zakresie informacji o istnieniu odpowiedzialności sprzedawcy z tytułu zgodności towaru z umową, a także informacje o istnieniu i treści gwarancji i usług posprzedażnych oraz sposobie ich realizacji – w przypadku umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa lub na odległość, a w przypadku innych umów przedsiębiorca ma obowiązek informowania o treści usług posprzedażnych i gwarancji. Obowiązujące przepisy nie różnicują zakresu przekazywanych informacji w zależności od rodzaju udzielonej gwarancji.

Z badań Komisji Europejskiej wynika, że z uwagi na brak w dyrektywie 2011/83 wymogu udzielania informacji o występowaniu handlowych gwarancji trwałości dyrektywa ta nie zachęca w wystarczającym stopniu producentów do zapewniania konsumentom takich gwarancji. Badania prowadzone przez Komisję pokazują, że w przypadku produktów konsumenckich oferowanych z gwarancją, informacje na temat takich gwarancji oraz sposobu naliczania opłat konsumentom są często niejasne, nieprecyzyjne lub niepełne, co utrudnia konsumentom porównanie produktów i odróżnienie gwarancji handlowej (czyli w rozumieniu krajowych regulacji udzielanej przy sprzedaży) od obowiązkowej ustawowej gwarancji⁵⁾, czyli

⁵⁾ Komisja Europejska, *Consumer market study on the functioning of legal and commercial guarantees for consumers in the EU* [Badanie rynku konsumenckiego dotyczące funkcjonowania ustawowych i handlowych gwarancji dla konsumentów w UE], 2015 r. Komisja Europejska, badanie uzupełniające ocenę skutków: *Study on Empowering Consumers Towards the Green Transition* [Badanie na temat wzmocnienia pozycji konsumentów z myślą o transformacji ekologicznej], lipiec 2021 r. *Commercial warranties: are they worth the money?* [Gwarancje handlowe: czy są warte swojej ceny?] Sieć Europejskich Centrów Konsumenckich, kwiecień 2019 r.

zgodności towaru z umową w rozumieniu przepisów krajowych. Zaproponowane zmiany zmierzają do zapewnienia, aby konsumenci otrzymywali informacje na temat istnienia gwarancji trwałości przekraczającej dwa lata i obejmującej cały towar, w każdym przypadku, gdy takie informacje są udostępniane przez producenta.

Badania Komisji dotyczące funkcjonowania w państwach członkowskich regulacji implementujących dyrektywę 2011/83 potwierdziły, że konsumenci mają ograniczoną wiedzę na temat przysługujących im uprawnień wynikających z gwarancji ustawowej, czyli według terminologii polskich przepisów implementujących – prawnego obowiązku zapewnienia zgodności towaru z umową, który spoczywa na sprzedawcy. Dodatkowo uprawnienie to mylone jest przez konsumentów z uprawnieniami, jakie mogą posiadać na podstawie handlowej gwarancji udzielanej przez gwaranta, którym może być m.in. producent lub sprzedawca. W celu uzupełnienia wiedzy konsumentów na temat ich praw, w zmienionej dyrektywie 2011/83 ustanowiono obowiązek przekazania konsumentowi informacji o prawnym obowiązku zapewnienia zgodności towaru z umową za pomocą zharmonizowanego wzoru oraz informacji o udzieleniu handlowej gwarancji trwałości za pomocą zharmonizowanego wzoru oznakowania. Ma to zapewnić konsumentom podejmowanie świadomych decyzji.

Chociaż prawny obowiązek zapewnienia zgodności towaru z umową i handlowa gwarancja trwałości to dwa niezależne rodzaje gwarancji, zharmonizowana informacja i zharmonizowane oznakowanie mają się wzajemnie uzupełniać i zawierają odniesienia, które podkreślają różnice między tymi dwoma rodzajami gwarancji. Zharmonizowana informacja jest informacją obowiązkową w punkcie sprzedaży, której celem jest zwiększenie wiedzy konsumentów na temat przysługujących im praw wynikających z prawnego obowiązku zapewnienia zgodności z umową. Natomiast zharmonizowane oznakowanie dotyczy dobrowolnej handlowej gwarancji trwałości oferowanej przez producentów, którzy chcą zapewnić konsumentów o trwałości swoich towarów. Zatem obowiązujące przepisy UPK będą uzupełnione o ww. nowe wymogi dyrektywy (szczegółowy opis został zamieszczony w części uzasadnienia poświęconej omówieniu poszczególnych zmian).

Ponadto obowiązujące przepisy nie zawierają szczegółowych wymogów dotyczących przekazywania konsumentom informacji na temat możliwości naprawy towarów. Z badań przeprowadzonych przez Komisję wynika, że aż 80 % konsumentów w UE twierdzi, że ma trudności ze znalezieniem informacji o tym, jak łatwo jest naprawić dany produkt⁶⁾. Aby

⁶⁾ Komisja Europejska, *Behavioural Study on Consumers' engagement in the circular economy* [Badanie behawioralne dotyczące zaangażowania konsumentów w gospodarkę o obiegu zamkniętym], 2018 r., s. 81.

konsumenci mogli podejmować bardziej świadome decyzje i aby stymulowali popyt i podaż na bardziej trwałe towary, przed zawarciem umowy należy podać szczegółowe informacje na temat trwałości i możliwości naprawy produktu w odniesieniu do wszystkich rodzajów towarów. Ponadto w przypadku towarów z elementami cyfrowymi, w odniesieniu do treści cyfrowych i usług cyfrowych konsumenci powinni być informowani o okresie, w którym dostępne są bezpłatne aktualizacje oprogramowania. W tym celu wprowadza się nowe wymogi, tak aby konsumenci otrzymywali przed zawarciem umowy informacje na temat trwałości, możliwości naprawy i dostępności aktualizacji. Informacje należy przekazywać konsumentom w sposób jasny i zrozumiały.

III. Różnica między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Zmiany wprowadzone przez dyrektywę 2024/825 mają charakter punktowy i polegają na uzupełnieniu obowiązujących przepisów dyrektywy 2005/29 oraz dyrektywy 2011/83, jak również na dodaniu nowych regulacji. Dyrektywa 2024/825 ma charakter harmonizacji maksymalnej, co oznacza, że państwa członkowskie nie są uprawnione do ustanawiania przepisów bardziej restrykcyjnych niż przewidziane w dyrektywie. W związku z powyższym, projekt ustawy przewiduje wprowadzenie odpowiednich, punktowych zmian w przepisach ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (UPNPR) oraz ustawy o prawach konsumenta (UPK) przez dodanie nowych przepisów oraz modyfikację przepisów obowiązujących.

1. Zmiany w ustawie z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym

1.1. Zmiana odnośnika do tytułu

Zmiana w art. 1 pkt 1 projektu ma na celu aktualizację odnośnika do tytułu ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym.

1.2. Dodanie definicji następujących pojęć:

„**towar**” – którym jest towar w rozumieniu art. 2 pkt 4a oraz towar z elementami cyfrowymi w rozumieniu art. 2 pkt 5b UPK (**projektowany art. 2 pkt 3a UPNPR** stanowiący wdrożenie art. 2 lit. ca dyrektywy 2005/29 dodanego przez dyrektywę 2024/825).

Obowiązująca w UPNPR definicja „produktu” obejmuje również towar. Jednak, z uwagi na dodanie nowych czarnych praktyk, nieuczciwych w każdych okolicznościach (projektowany art. 7 pkt 27 i 29–33 UPNPR), definicji materiału eksploatacyjnego z wykorzystaniem pojęcia towaru oraz definicji aktualizacji oprogramowania z wykorzystaniem pojęcia towaru

z elementami cyfrowymi (**projektowany art. 2 pkt 19 i 20 UPNPR**), niezbędne jest wprowadzenie do UPNPR definicji towaru przez odesłanie do określenia tego pojęcia na gruncie przepisów UPK.

„treść cyfrowa” oraz **„usługa cyfrowa”** – którymi są odpowiednio treść cyfrowa w rozumieniu art. 2 pkt 5 UPK oraz usługa cyfrowa w rozumieniu art. 2 pkt 5a UPK (**projektowany art. 2 pkt 3b i 3c UPNPR**). Obowiązująca w UPNPR definicja „produktu” obejmuje obecnie pojęcie treści cyfrowej i usługi cyfrowej. Jednak, z uwagi na dodanie nowych czarnych praktyk, nieuczciwych w każdych okolicznościach (**projektowany art. 7 pkt 27 UPNPR**) oraz definicji aktualizacji oprogramowania z wykorzystaniem pojęcia treści cyfrowej i usługi cyfrowej (**projektowany art. 2 pkt 19 UPNPR**), niezbędne jest wprowadzenie do UPNPR tych definicji przez odesłanie do określenia tych pojęć na gruncie przepisów UPK.

„twierdzenie środowiskowe” – to komunikat lub oświadczenie, w tym oznakowanie, nazwa handlowa, firma lub nazwa produktu, w kontekście informacji handlowej przedstawione w dowolnej postaci, w szczególności jako tekst, ilustracja, grafika lub symbol, które:

- a) nie są wymagane przepisami prawa krajowego lub Unii Europejskiej,
- b) zawierają stwierdzenie lub sugestię, że produkt, kategoria produktów, marka lub przedsiębiorca:
 - wywiera pozytywny wpływ na środowisko,
 - nie wywiera wpływu na środowisko,
 - wywiera mniej szkodliwy wpływ na środowisko niż inny produkt, inna kategoria produktów, inna marka lub inny przedsiębiorca lub
 - oddziaływanie tego produktu, tej kategorii produktów, tej marki lub tego przedsiębiorcy na środowisko uległo poprawie w czasie (**projektowany art. 2 pkt 13 UPNPR** – wdraża art. 2 lit. o dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825).

Zgodnie z celem i założeniami regulacji, takim twierdzeniem jest komunikat lub oświadczenie w kontekście informacji handlowej. Stosowanie takich twierdzeń środowiskowych jest dobrowolne. Elementem koniecznym takiego twierdzenia jest stwierdzenie lub sugestia, że dany produkt (np. pralka), kategoria produktów (np. płyny do naczyń), marka (np. XYZ) lub przedsiębiorca (np. firma Y) nie ma wpływu na środowisko, ma pozytywny wpływ na środowisko lub jego wpływ uległ poprawie w czasie lub ten wpływ jest mniej szkodliwy niż wpływ innego produktu, kategorii produktów, marki lub przedsiębiorcy.

Definicja twierdzenia środowiskowego jest zatem szeroka i obejmuje w zasadzie każdy komunikat czy oświadczenie w kontekście informacji handlowej. Zgodnie z definicją takim

komunikatem lub oświadczeniem jest przykładowo oznakowanie, nazwa handlowa, firma lub nazwa produktu. Taki komunikat lub oświadczenie mogą przyjąć dowolną postać, np. tekstu, ilustracji, grafiki, symbolu.

Twierdzenie takie może dotyczyć produktu, kategorii produktów, przedsiębiorcy lub marki. Definicja została skonstruowana w taki sposób, aby w możliwie najszerszym zakresie objąć oznaczenia, jakie przedsiębiorcy mogą stosować w obrocie. Z tego względu prawodawca unijny, a w ślad za nim ustawodawca krajowy, wskazuje na oznaczenia odnoszące się zarówno do przedsiębiorcy, jak i do oferowanych produktów (towarów lub usług), ich kategorii, a także do marek. Dyrektywa 2024/825 nie zawiera definicji pojęcia marki, natomiast kategoria ta uzupełnia katalog oznaczeń o takie, które są używane przez przedsiębiorców, nie stanowiąc oznaczenia konkretnego produktu, ani też przedsiębiorcy, a jednocześnie pozwalają się odróżnić od oferty konkurencji. Celem dyrektywy 2005/29 oraz dyrektywy 2024/825 jest zapewnienie, że przedsiębiorcy będą w komunikacji o wpływie na środowisko stosować komunikaty zgodne z prawdą.

Jednocześnie oznacza to, że oznaczenia, takie jak np. marki, nazwy produktów, nazwy przedsiębiorców itp. będące znakami towarowymi mogą być oceniane w kontekście nieuczciwych praktyk rynkowych na podstawie przepisów UPNPR⁷⁾.

Samo pojęcie „informacji handlowej” nie jest zdefiniowane w UPNPR. Nie było to konieczne z uwagi na przyjęte już w praktyce znaczenie tego pojęcia zdefiniowanego w art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2024 r. poz. 1513), która co do zasady określa najważniejsze elementy tego terminu. Zgodnie z poglądami doktryny i praktyką, na gruncie obowiązujących obecnie przepisów UPNPR pojęcie „informacja handlowa” oznacza każdy rodzaj komunikacji z konsumentem w ramach prowadzonych działań marketingowych, a nie tylko informację o produkcie⁸⁾.

Opracowując przedmiotową definicję uwzględniono pozostałe wersje językowe dyrektywy 2024/825. Zarówno wersja angielska („environmental claim”), jak i wersje językowe grup języków romańskich („allégation environnementale” (FR), „asserzione ambientale” (IT), „afirmación medioambiental” (ES), „afirmație legată de mediu” (RO)) i germańskich („Umweltaussage” (DE), „miljöpåstående” (SE), „miljøanprisning” (DK), „milieuclaim” (NL)) stanowią o twierdzeniach dotyczących „środowiska”. Podobnie skonstruowane są wersje

⁷⁾ por. wyjaśnienia Komisji Europejskiej „Questions & Answers” z 27 listopada 2025 r. (Ref. ARES(2025)10410238-27/11/2025) – pkt 3, str. 7–8.

⁸⁾ Por. dr hab. Konrad Osajda, *Ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Komentarz*, C.H. Beck – Komentarze online, Warszawa 2019.

czeska, w której mowa jest o „environmentálním tvrzení”, słowacka („tvrdenie týkajúce sa životného prostredia”) czy węgierska („a környezetbarát jellegre vonatkozó állítás”). Polska wersja językowa posługuje się z kolei określeniem „twierdzenie dotyczące ekologiczności”. W konsekwencji wdrażając przedmiotowe pojęcie do polskiego porządku prawnego przyjęto termin „twierdzenie środowiskowe”, co zapewnia jego spójność ze wszystkimi tekstami autentycznymi dyrektywy i z samą definicją zharmonizowaną na poziomie unijnym. Analogiczne uzasadnione zmiany terminologiczne wprowadzono w pojęciach „ogólne twierdzenie środowiskowe” oraz „uznana wysoka efektywność środowiskowa”.

„ogólne twierdzenie środowiskowe” – to twierdzenie środowiskowe przekazane pisemnie lub ustnie przy użyciu dowolnego środka komunikowania się z konsumentami, które nie jest zawarte w oznakowaniu dotyczącym zrównoważonego charakteru oraz którego opis nie jest podany w jasny i wyraźny sposób za pomocą tego samego środka komunikowania się z konsumentami (**projektowany art. 2 pkt 14 UPNPR** – wdraża art. 2 lit. p dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825).

Z przedmiotowej definicji wynika, że ogólne twierdzenia środowiskowe są „przekazywane pisemnie lub ustnie”. W związku z tym, twierdzenie „dorozumiane” (np. kolory lub obrazy) same w sobie, bez tekstu pisanego lub mówionego, nie będą spełniały przesłanek twierdzenia ogólnego. Jednak twierdzenie przekazane pisemnie lub ustnie w połączeniu z twierdzeniem „dorozumianym” mogą stanowić ogólne twierdzenie środowiskowe w rozumieniu definicji zawartej w art. 2 pkt 14 UPNPR.

Istotne dla oceny, czy mamy do czynienia z ogólnym twierdzeniem środowiskowym, jest zatem to, że jego opis nie został podany w sposób jasny i wyraźny za pomocą tego samego środka komunikowania się⁹⁾. Gdy opis twierdzenia środowiskowego został podany w jasny i wyraźny sposób za pomocą tego samego środka komunikowania się, to twierdzenie środowiskowe nie zostanie uznane za ogólne twierdzenie środowiskowe. Na przykład, twierdzenie „opakowanie

⁹⁾ W aktualnych Wytycznych Komisji Europejskiej dotyczących dyrektywy 2005/29 podkreślono, że zgodnie z art. 7 dyrektywy 2005/29 dotyczącym wprowadzających w błąd pominięć „w przypadku umieszczania oświadczeń dotyczących ochrony środowiska na opakowaniach produktów lub w innych kanałach komunikacji (np. plakatach, billboardach, czasopiśmie), które mają ograniczoną przestrzeń na specyfikację, umiejscowienie głównego oświadczenia dotyczącego ochrony środowiska i informacji uzupełniających na jego temat powinno umożliwić przeciętnemu konsumentowi zrozumienie związku między nimi” oraz „jeśli nie ma miejsca na określenie oświadczenia dotyczącego ochrony środowiska, oświadczenia zasadniczo nie należy umieszczać”. Zasada ta pozostaje aktualna i nie została zmieniona dyrektywą 2024/825 (por. zawiadomienie Komisji – Wytyczne dotyczące wykładni i stosowania dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym (Dz. Urz. UE C 526 z 29.12.2021, str. 1) – pkt 4.1.1.4, od str. 79.
<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX%3A52021XC1229%2805%29>).

przyjazne dla klimatu” byłoby twierdzeniem ogólnym, natomiast twierdzenie, że „100 % energii wykorzystywanej do produkcji tego opakowania pochodzi ze źródeł odnawialnych” już nie, z uwagi na podany opis (por. motyw 9 dyrektywy 2024/825). Potwierdzają to dodatkowo wyjaśnienia Komisji Europejskiej¹⁰⁾ w ramach procesu transpozycji dyrektywy 2024/825.

W zależności od konkretnego przypadku, nazwa marki lub produktu może spełniać przesłanki ogólnego twierdzenia środowiskowego. Jeżeli sformułowania np. „zielony”, „eko”, „naturalny” lub „neutralny dla klimatu”, są używane w nazwie marki lub produktu w sposób, który może wywołać u przeciętnego konsumenta skojarzenie z ochroną środowiska, nawet bez wyraźnej reklamy korzyści środowiskowych danej marki produktu, takie użycie może stanowić twierdzenie środowiskowe. W takim przypadku przedsiębiorca musiałby jasno i wyraźnie to twierdzenie – w praktyce będące marką lub nazwą produktu – opisać za pomocą tego samego środka komunikowania się z konsumentami. W przypadku braku takiego opisu przedmiotowe twierdzenie – będące marką lub nazwą produktu – może być uznane za ogólne twierdzenie środowiskowe. W konsekwencji może być oceniane w kontekście konieczności wykazania przez przedsiębiorcę uznanej wysokiej efektywności środowiskowej (por. zakaz określony w projektowanym art. 7 pkt 4a UPNPR).

Definicję ogólnego twierdzenia środowiskowego sformułowano w celu objęcia tym pojęciem obecnie występujących na rynku wszelkich twierdzeń tego typu i wyraźnego określenia, jakiego rodzaju twierdzenia są zakazane przez określenie praktyk zakazanych w każdych okolicznościach w kolejnych przepisach zmienianej UPNPR.

Projekt w definicji ogólnego twierdzenia środowiskowego posługuje się sformułowaniem *przy użyciu dowolnego środka komunikowania się z konsumentami*, co odpowiada użytemu w obowiązującej UPNPR terminowi na określenie środków przekazu (w wersji angielskiej „medium”). Zastosowane sformułowanie ma szeroki zakres i obejmuje również media audiowizualne.

„oznakowanie dotyczące zrównoważonego charakteru” – to dobrowolny znak zaufania, znak jakości lub znak równoważny, którego celem jest wyodrębnienie i promocja produktu, procesu lub działalności przedsiębiorcy przez odwołanie się do ich cech środowiskowych lub społecznych, który nie jest oznakowaniem wymaganym przepisami prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej (**projektowany art. 2 pkt 15 UPNPR** – wdraża art. 2 lit. q dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825).

¹⁰⁾ „Questions & Answers” z 27 listopada 2025 r. (Ref. ARES(2025)10410238-27/11/2025) – pkt 2, str. 6.

Oznakowania dotyczące zrównoważonego charakteru to różne znaki i deklaracje, które mają informować o pozytywnym wpływie produktu lub firmy na środowisko, jak np. „Eko-znak”, oznakowanie FSC. Oznakowanie dotyczące zrównoważonego rozwoju ma na celu również wyróżniać dany produkt lub firmę ze względu na szczególną dbałość o aspekty społeczne. Oznakowania dotyczące zrównoważonego charakteru, które uwzględniają aspekty społeczne, koncentrują się na wpływie firmy lub produktu na ludzi – zarówno na pracowników w łańcuchu dostaw, jak i na lokalne społeczności lub zwierzęta. Ich celem jest zapewnienie godnych warunków pracy, sprawiedliwego wynagrodzenia oraz poszanowania praw człowieka (np. „Fair Trade” oraz „Fair Wear Foundation”).

Za oznakowanie dotyczące zrównoważonego charakteru może zostać uznany także znak towarowy będący „znakiem certyfikującym” zdefiniowanym w art. 27 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych dyrektywy w sprawie znaków towarowych¹¹⁾ (dalej „dyrektywa 2015/2436”), jeżeli promuje on produkt, proces lub działalność gospodarczą w odniesieniu do ich cech środowiskowych lub społecznych, lub obu tych cech (por. motyw 7 dyrektywy 2024/825).

Definicja tego oznakowania jest wprowadzana na potrzeby nowej zakazanej praktyki rynkowej polegającej na używaniu oznakowania, które nie jest oparte na systemie certyfikacji ani nie zostało ustanowione przez organ publiczny.

„system certyfikacji” – rozumie się przez to system weryfikacji i poświadczania przez osobę trzecią spełnienia przez produkt, proces lub działalność przedsiębiorcy wymogów umożliwiając stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, którego wymogi są publicznie dostępne oraz który:

- a) określa przejrzyste, sprawiedliwe i niedyskryminacyjne zasady przystąpienia przedsiębiorcy do systemu,
- b) obejmuje wymogi opracowane przez właściciela systemu w porozumieniu z odpowiednimi ekspertami i zainteresowanymi stronami,
- c) określa procedury postępowania w przypadku niezgodności z wymogami systemu oraz przewiduje wycofanie lub zawieszenie stosowania przez przedsiębiorcę oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru,

¹¹⁾ Dz. Urz. UE L 336 z 23.12.2015, str. 1, z późn. zm.

- d) zapewnia obiektywne monitorowanie przestrzegania przez przedsiębiorcę wymogów systemu prowadzone przez podmiot, który jest niezależny od właściciela systemu i od przedsiębiorcy oraz który uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności na podstawie norm lub procedur międzynarodowych, unijnych lub krajowych przyjętych przez właściwy podmiot, w celu weryfikacji i poświadczenia spełniania wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru (**projektowany art. 2 pkt 16 UPNPR** – wdraża art. 2 lit. r dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825).

Potrzeba wprowadzenia tej definicji jest związana z wprowadzeniem nowej zakazanej praktyki rynkowej, która ma ograniczyć posługiwanie się wprowadzającymi w błąd, w każdych okolicznościach, oznakowaniami dotyczącymi zrównoważonego charakteru, które nie są oparte o system certyfikacji.

Przepisy dyrektywy 2024/825 nie nakładają na państwa członkowskie obowiązku ustanowienia dodatkowego systemu certyfikacji. Państwa członkowskie mogą zatem wykorzystać już istniejące systemy certyfikacji, o ile spełniają one wymogi z dyrektywy 2024/825 określone w definicji tego systemu.

Zgodnie z dyrektywą 2024/825, system ten musi być otwarty na przejrzystych, sprawiedliwych i niedyskryminujących warunkach dla każdego przedsiębiorcy, który chce spełnić wymogi przewidziane przez system. Wymogi te są publicznie dostępne, opracowuje je właściciel systemu w porozumieniu z ekspertami i zainteresowanymi stronami. System ma określone procedury postępowania na wypadek niezgodności z wymogami, przewidując wycofanie lub zawieszenie stosowania przez przedsiębiorcę oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, które przestało spełniać te wymagania. Obiektywne monitorowanie przestrzegania przez przedsiębiorców wymogów systemu powinno być prowadzone przez podmiot, którego kompetencje oraz niezależność zarówno od właściciela systemu, jak i od przedsiębiorcy były zapewnione w oparciu o międzynarodowe, unijne lub krajowe normy i procedury, na przykład przez wykazanie zgodności z odpowiednimi normami międzynarodowymi, takimi jak ISO 17065 „Ocena zgodności – Wymagania dla jednostek certyfikujących wyroby procesy i usługi” lub za pomocą mechanizmów przewidzianych w rozporządzeniu nr 765/2008.

System certyfikacji w rozumieniu dyrektywy 2024/825 to przeprowadzenie przez określony podmiot weryfikacji, czyli dokonanie oceny, czy dany produkt, usługa lub proces spełnia określone wymagania umożliwiające stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego

charakteru oraz poświadczenie spełniania tych wymagań, co wykazuje się przyznaniem odpowiedniego certyfikatu.

Obecnie ocena zgodności, czyli działania sprawdzające, czy dany wyrób, usługa lub proces spełnia określone wymagania, i certyfikacja to dwa odrębne procesy, które jednak często się pokrywają i są ze sobą ściśle związane.

O certyfikacji mówimy w kontekście zarówno wyrobów, usług, procesów, jak i systemów zarządzania – jest ona końcowym etapem oceny zgodności. Niezależna strona trzecia (jednostka certyfikująca) przeprowadza ocenę zgodności, a następnie, jeśli ta nie stwierdzi nieprawidłowości – podejmuje decyzję o certyfikacji i przyznaje certyfikat. Obecnie w niektórych przypadkach certyfikacja ma charakter obowiązkowy (w obszarach określonych w przepisach prawa) lub dobrowolny (w obszarach nieuregulowanych). Do przeprowadzenia certyfikacji w obszarach regulowanych jednostka certyfikująca musi posiadać akredytację uzyskaną zgodnie z rozporządzeniem nr 765/2008, które określa ramy akredytacji w Unii Europejskiej.

Mając na uwadze wytyczne zawarte w dyrektywie 2024/825 – oraz samą definicję systemu certyfikacji o szerokim i otwartym charakterze, w projekcie przyjęto analogiczne wymogi co do systemu certyfikacji. Obiektywne monitorowanie przestrzegania przez przedsiębiorcę wymogów zdefiniowanego w projekcie systemu będzie dokonywane przez podmiot, który jest niezależny od właściciela systemu i od przedsiębiorcy oraz który uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności na podstawie norm lub procedur międzynarodowych, unijnych lub krajowych, przyjętych przez właściwy podmiot. Tym właściwym podmiotem może być np. krajowa jednostka normalizacyjna lub krajowa, europejska lub międzynarodowa instytucja normalizacyjna, ale także każdy inny podmiot, który jest właściwy w ramach danej branży do przyjmowania takich norm lub procedur – z uwagi na dopuszczenie do systemu nie tylko przedsiębiorców krajowych i unijnych, ale również przedsiębiorców z państw trzecich.

Jednocześnie należy wyjaśnić, że definicja systemu certyfikacji posługuje się zarówno pojęciem „podmiotu, który jest niezależny” od właściciela systemu i od przedsiębiorcy, i który to podmiot weryfikuje spełnianie wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, jak i pojęciem „właściwego podmiotu”, czyli uprawnionego do przyjmowania norm lub procedur międzynarodowych, unijnych lub krajowych.

W praktyce ten niezależny podmiot, który dokonuje monitoringu przestrzegania wymogów systemu może do potwierdzenia swojej niezależności i posiadania kompetencji wykorzystać różne normy lub procedury, w tym np.:

- procedurę akredytacji, o której mowa w art. 2 pkt 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i uchylającego rozporządzenie i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 30, z późn. zm.), lub
- normę ISO/IEC 17065 lub normę ISO/IEC 17021-1.

Wskazane powyżej sposoby potwierdzenia przez podmiot jego kompetencji i niezależności zostały wymienione w motywie 7 dyrektywy 2024/825 jako przykłady norm i procedur, które w praktyce są najłatwiej dostępne i najczęściej wybierane. Zgodnie z założeniem dyrektywy 2024/825 nie stanowią one jedynej możliwości do potwierdzenia przez podmiot monitorujący jego kompetencji i niezależności. Taki sposób ukształtowania systemu certyfikacji, a w szczególności jego monitorowanie potwierdziła Komisja Europejska w wyjaśnieniach w ramach procesu transpozycji dyrektywy 2024/825 wskazując, że dwa przykłady zawarte w motywie 7 dyrektywy 2024/825 nie są wyczerpujące.

W Polsce obecnie podmiotem dokonującym akredytacji jednostek certyfikujących zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 765/2008 jest Polskie Centrum Akredytacji (dalej „PCA”), działające na podstawie ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2025 r. poz. 568). PCA będzie mogło, w ramach posiadanych kompetencji, udzielać akredytacji stosownym jednostkom certyfikującym, które będą chciały funkcjonować w ramach „systemu certyfikacji”, o którym mowa w definicji zawartej w UPNPR.

W systemie certyfikacji, określonym w definicji zawartej w UPNPR, będą mogły uczestniczyć podmioty – jednostki certyfikujące, które już obecnie posiadają akredytację PCA lub innej krajowej jednostki akredytującej z innego państwa członkowskiego. Proponowane rozwiązanie pozwoli wykorzystać istniejące rozwiązania prawne i instytucjonalne.

Dodatkowo w procesie certyfikacji będą też uczestniczyły podmioty, które uzyskały potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności, niezbędnych do weryfikacji i poświadczenia spełniania wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, w oparciu np. o jedną z norm ISO: ISO/IEC 17065 lub ISO/IEC 17021-1. Wskazuje się tu normy międzynarodowe w celu szerokiej możliwości zastosowania

projektowanego przepisu. Przepis ma mieć charakter uniwersalny, nie wyklucza z systemu podmiotów wykorzystujących normy międzynarodowe i europejskie. Powołane powyżej normy międzynarodowe mają swoje odpowiedniki w wersji polskiej i zostały wdrożone do zbioru Polskich Norm (PN) publikowanego przez Polski Komitet Normalizacyjny odpowiednio pod nazwą: PN-EN-ISO/IEC 17065 i PN-EN-ISO/IEC 17021-1. Konsekwentnie przepis w sposób uniwersalny odnosi się do właściwego podmiotu, który te normy i procedury ustanowił, przyjął. W zależności od typu wykorzystywanej normy lub procedury może to być podmiot krajowy, europejski lub międzynarodowy.

Należy wyjaśnić, że obecnie w obszarach, które nie wymagają dokonywania certyfikacji przez podmiot, który uzyskał akredytację, potwierdzenie posiadania kompetencji do prowadzenia certyfikacji można wykazać w inny sposób, np. przez wykazanie wewnętrznej zgodności działania takiej jednostki z właściwą normą, np. przez audyt zewnętrzny.

Obecnie na rynku występują też alternatywy dla akredytacji, które pozwalają na wykazanie, że jednostka certyfikująca spełnia wymagania w zakresie kompetencji potrzebnych do przeprowadzenia certyfikacji. Może to obejmować:

- audyt zewnętrzny przeprowadzony przez niezależną jednostkę,
- członkostwo w międzynarodowych organizacjach branżowych, takich jak np. IQNet Association,
- stosowanie procedur zgodnych z wymaganiami akredytacji, nawet bez formalnego potwierdzenia akredytacyjnego,
- uzyskanie zaufania klientów przez wieloletnie doświadczenie i pozytywne opinie.

Kolejna kategoria podmiotów, które będą mogły być zaangażowane w proces certyfikacji oznakowań dotyczących zrównoważonego charakteru to podmioty, które uzyskały potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności, niezbędnych do weryfikacji i poświadczenia spełniania wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, w oparciu o przykładową wskazaną powyżej normę ISO/IEC 17065 lub normę ISO/IEC 17021-1¹²⁾. Zatem podmioty te będą musiały posiadać dokument, który wykaże, że ma kwalifikacje do weryfikacji i poświadczenia spełniania wymogów

¹²⁾ Należy podkreślić, że nie można formalnie potwierdzić wdrożenia norm ISO 17065 oraz ISO 17021-1 bez akredytacji, ponieważ sama norma dotyczy wymagań dla jednostek certyfikujących, a akredytacja jest oficjalnym potwierdzeniem spełnienia tych wymagań przez niezależną, kompetentną jednostkę. Można jednak wykazać wewnętrzną zgodność z tą normą przez np.: audyt zewnętrzny, audyt wewnętrzny, szkolenia personelu, opracowanie dokumentacji zgodnej z wymogami normy, czy zastosowanie systemu zarządzania jakością zgodnego z ISO 17065 lub ISO 17021, co wynika z treści tych norm.

umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru w oparciu o takie normy.

Należy podkreślić, że potwierdzenie działania zgodnie z wymaganiami z norm (przykładowo normy ISO/IEC 17065 lub normy ISO/IEC 17021-1) przez daną jednostkę, powinno zawsze zostać wykazane przez podmiot zewnętrzny w stosunku do przedsiębiorcy. Tego typu ograniczenie pozwoli na zapewnienie odpowiednich standardów i zagwarantuje poprawne działanie jednostek certyfikujących, nie ograniczając jednocześnie w zbyt dużym stopniu swobody wykazywania zgodności z wymaganiami norm.

„uznana wysoka efektywność środowiskowa” – to efektywność ekologiczna zgodna z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 66/2010 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie oznakowania ekologicznego UE¹³⁾, krajowymi lub regionalnymi programami oznakowania ekologicznego EN ISO 14024 typu I urzędowo uznanymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej lub z najwyższymi poziomami efektywności środowiskowej zgodnie z przepisami prawa Unii Europejskiej (**projektowany art. 2 pkt 17 UPNPR** – wdraża art. 2 lit. s dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825). Powołana norma europejska ma swój odpowiednik w wersji polskiej i wdrożona została do zbioru Polskich Norm (PN) publikowanego przez Polski Komitet Normalizacyjny – pod nazwą: PN-EN-ISO 14024.

Przedmiotowa definicja jest dodawana w celu identyfikacji praktyk przedsiębiorców, którzy decydują się na używanie w obrocie ogólnych twierdzeń środowiskowych. Twierdzenia takie będą zakazane, jeśli przedsiębiorca nie jest w stanie wykazać uznanej wysokiej efektywności środowiskowej dla tego twierdzenia. Przedsiębiorca będzie mógł wykazać uznaną wysoką efektywność środowiskową przez wykorzystanie np.: europejskiego oznakowania EU Ecolabel, które jest ogólnoeuropejskim, dobrowolnym oznakowaniem potwierdzającym doskonałą efektywność środowiskową produktu w całym jego cyklu życia. W Polsce przyznaje je Polskie Centrum Badań i Certyfikacji S.A. (dalej „PCBC S.A.”). Do tej samej grupy oznakowań spełniających kryteria normy EN ISO 14024, mających jednak charakter krajowy lub regionalny, należą m.in. polski Znak Ekologiczny EKO – przyznawany przez PCBC, niemiecki Blue Angel czy skandynawski Nordic Swan.

„trwałość” – to trwałość w rozumieniu art. 2 pkt 4b UPK – (**projektowany art. 2 pkt 18 UPNPR** – wdraża art. 2 lit. t dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825). Zgodnie z odesłaniem trwałość to zdolność towaru do zachowania jego funkcji i właściwości w toku zwykłego korzystania. Dodanie tej definicji ma istotne znaczenie z uwagi m.in. na

¹³⁾ Dz. Urz. UE L 27 z 30.01.2010, str. 1, z późn. zm.

wprowadzanie nowej czarnej praktyki polegającej na fałszywym twierdzeniu, że towar ma pewną trwałość, jeśli chodzi o czas użytkowania lub jego intensywność w normalnych warunkach użytkowania (projektowany art. 7 pkt 30 UPNPR).

„aktualizacji oprogramowania” – to aktualizacja, w tym aktualizacja zabezpieczeń lub aktualizację funkcjonalności, niezbędna do zapewnienia zgodności z umową towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych i usług cyfrowych zgodnie z przepisami UPK (projektowany art. 2 pkt 19 UPNPR – wdraża art. 2 lit. u dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825).

Wprowadzenie przedmiotowej definicji ma znaczenie z uwagi na przepisy ustanawiające nowe rodzaje czarnych praktyk. Nowe przepisy przewidują zakaz zatajania przed konsumentami informacji o tym, że aktualizacja oprogramowania będzie miała negatywny wpływ na funkcjonowanie towarów z elementami cyfrowymi lub korzystanie z treści cyfrowych lub usług cyfrowych (projektowany art. 7 pkt 27 UPNPR).

„material eksploatacyjny” – element towaru, który regularnie się zużywa i wymaga wymiany lub uzupełnienia, aby towar mógł funkcjonować zgodnie z przeznaczeniem (projektowany art. 2 pkt 20 UPNPR – wdraża art. 2 lit. v dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825). Definicja została dodana na potrzeby wprowadzanych nowych czarnych praktyk rynkowych (projektowany art. 7 pkt 32 i 33 UPNPR).

„funkcjonalność” – to funkcjonalność w rozumieniu art. 2 pkt 5f UPK (projektowany art. 2 pkt 21 UPNPR – wdraża art. 2 lit. w dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825). Definicja dodana na potrzeby wprowadzanej nowych czarnych praktyk rynkowych (projektowany art. 7 pkt 28 i 33 UPNPR).

1.3. Nieuczciwe praktyki rynkowe wprowadzające w błąd – działanie wprowadzające w błąd

Zgodnie z obecnie obowiązującym art. 5 ust. 1 UPNPR, praktykę rynkową uznaje się za działanie wprowadzające w błąd, jeżeli działanie to w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął. Jednocześnie w ust. 2 tego artykułu są wymienione zachowania przedsiębiorcy, które mogą zostać uznane za wprowadzające w błąd działanie. Wśród tych zachowań znajdują się obecnie:

- rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji;
- rozpowszechnianie prawdziwych informacji w sposób mogący wprowadzać w błąd;

- działanie związane z wprowadzeniem produktu na rynek, które może wprowadzać w błąd w zakresie produktów lub ich opakowań, znaków towarowych, nazw handlowych lub innych oznaczeń indywidualizujących przedsiębiorcę lub jego produkty, w szczególności reklama porównawcza w rozumieniu art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2026 r. poz. 85);
- nieprzestrzeganie kodeksu dobrych praktyk, do którego przedsiębiorca dobrowolnie przystąpił, jeżeli przedsiębiorca ten informuje w ramach praktyki rynkowej, że jest związany kodeksem dobrych praktyk;
- każdy rodzaj wprowadzenia na rynek w co najmniej jednym państwie członkowskim towaru jako identycznego z towarem wprowadzonym na rynki w innych państwach członkowskich, mimo że towar ten w sposób istotny różni się składem lub właściwościami, chyba że przemawiają za tym uzasadnione i obiektywne czynniki.

Projekt w art. 1 pkt 4 wprowadza do tego katalogu kolejne dwa szczególne zachowania przedsiębiorcy, które mogą stanowić działanie wprowadzające w błąd, a przez to być nieuczciwą praktyką rynkową wprowadzającą w błąd.

1.3.1. Twierdzenia środowiskowe związane z efektywnością środowiskową, która ma zostać osiągnięta w przyszłości

Jednym z nich jest formułowanie twierdzeń środowiskowych związanych z efektywnością środowiskową, która ma zostać osiągnięta w przyszłości, bez jasnych, obiektywnych, publicznie dostępnych i weryfikowalnych zobowiązań przyjętych w szczegółowym i realistycznym planie wykonania, który obejmuje wymierne i określone w czasie cele oraz inne odpowiednie elementy niezbędne do wsparcia jego realizacji, takie jak przydział zasobów, i który jest regularnie weryfikowany przez niezależnego eksperta będącego stroną trzecią, którego ustalenia są udostępniane konsumentom (**projektowany art. 5 ust. 2 pkt 6 UPNPR – wdraża art. 6 ust. 2 lit. d dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825**).

Przedmiotową praktyką będzie formułowanie przez przedsiębiorcę twierdzeń środowiskowych dotyczących osiągnięcia w określonym terminie celu środowiskowego, np. w postaci neutralności klimatycznej, redukcji emisji dwutlenku węgla lub podobnego, w sytuacji gdy nie może on przedstawić planu realizacji takiego celu. Należy wskazać, iż formułowanie takich twierdzeń środowiskowych odnoszących się do przyszłości (np. „Do 2030 r. nasza firma będzie neutralna klimatycznie”) – jest dobrowolne.

W celu zapewnienia uczciwości i wiarygodności takich twierdzeń, w projekcie ustawy wprowadza się zakaz takich praktyk, po przeprowadzeniu oceny i weryfikacji, czy takie

twierdzenia są poparte jasnymi, obiektywnymi, publicznie dostępnymi i weryfikowalnymi zobowiązaniami i celami przyjętymi przez przedsiębiorcę oraz opisanymi w szczegółowym i realistycznym planie wykonania, który precyzuje, jak te przyjęte zobowiązania i cele będą realizowane, i w którym wyszczególniono przeznaczone na nie zasoby. Takie twierdzenia, a zwłaszcza plany ich wykonania, mają być regularnie weryfikowane przez niezależnego eksperta. Przedsiębiorca, który chce posługiwać się tego rodzaju twierdzeniami, musi zatem przygotować realistyczny plan wykonania, wybrać niezależnego eksperta i zapewnić mu możliwość regularnej weryfikacji takiego planu. Przedsiębiorca powinien zapewnić także, aby dokonywane regularnie ustalenia niezależnego eksperta były udostępniane konsumentom. Brak spełnienia tych wymagań może kwalifikować działanie przedsiębiorcy, jako praktykę rynkową wprowadzającą w błąd. Zgodnie z motywem 4 dyrektywy 2024/825 niezależnym ekspertem ma być „zewnętrzny ekspert, który powinien być niezależny od przedsiębiorcy, wolny od wszelkich konfliktów interesów, posiadać doświadczenie i kompetencje w kwestiach środowiskowych, a także mieć możliwość regularnego monitorowania postępów przedsiębiorcy w realizacji zobowiązań i celów, w tym etapów ich realizacji.”.

1.3.2. Reklamowanie korzyści dla konsumentów, które są nieistotne i nie wynikają z żadnej cechy produktu lub działalności przedsiębiorcy

Kolejnym zachowaniem, które może stanowić działanie wprowadzające w błąd jest reklamowanie korzyści dla konsumentów, które są nieistotne i nie wynikają z żadnej cechy produktu lub działalności przedsiębiorcy (**projektowany art. 5 ust. 2 pkt 7 UPNPR** – wdraża art. 6 ust. 2 lit. e dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825).

Tego rodzaju działanie przedsiębiorcy może wprowadzać konsumentów w błąd sugerując, że np. jego produkty są bardziej korzystne dla konsumentów, środowiska lub społeczeństwa niż inne produkty lub działalność innego przedsiębiorcy tego samego rodzaju. Przykładem takiego działania może być twierdzenie, że określona marka wody butelkowanej jest bezglutenowa lub że papier określonej marki nie zawiera plastiku. W przypadku wody butelkowanej bezglutenowej reklamowana korzyść – a mianowicie, że konkretna marka wody butelkowanej jest bezglutenowa – nie ma rzeczywistego znaczenia dla samego produktu. Woda jest z natury bezglutenowa, co oznacza, że wszystkie wody butelkowane, niezależnie od sprzedawcy, mają tę cechę.

Dla oceny tej praktyki oba kryteria muszą zaistnieć jednocześnie – reklamowana korzyść musi być zarówno istotna, jak i wynikać ze specyficznej cechy produktu lub działalności przedsiębiorcy. W podanym przykładzie oświadczenie o „bezglutenowości” wody nie spełnia

obu kryteriów: cecha ta nie jest bezpośrednio związana z wodą (żadna woda nie zawiera glutenu) i jest nieistotna dla konsumentów, ponieważ nie ma istotnego znaczenia dla procesu decyzyjnego konsumenta w kwestii zakupu produktu. Istotność ocenia się w odniesieniu do danego produktu i jego właściwości.

Zatem reklama korzyści, która jest wspólna dla większości produktów w danej kategorii, nie jest automatycznie wprowadzająca w błąd, jeśli korzyść ta jest rzeczywiście istotna dla produktu i wynika z jego specyficznej cechy (właściwości danego produktu, kategorii produktów – por. przykład bezglutenowości wody). Przykładowo, w przypadku szamponów, wśród których występują szampony zawierające dodany mikroplastik, reklama szamponu jako „bez mikroplastiku, ale równie skuteczny” może być istotną korzyścią, ponieważ podkreśla specyficzną cechę produktu i wskazuje, że osiąga on ten sam efekt co szampon zawierający mikroplastik, ale przy użyciu składników, które ich nie zawierają. Jako kolejny przykład Komisja Europejska w wyjaśnieniach w ramach transpozycji dyrektywy 2024/825 wskazuje reklamę biżuterii bez niklu. W opinii Komisji, taka reklama mogłaby być zgodna z przepisami dyrektywy 2005/29 pod warunkiem, że reklamowana biżuteria faktycznie nie zawiera niklu, natomiast niektóre rodzaje biżuterii zawierają nikiel, który może powodować alergię u konsumentów.

To czy tego rodzaju działanie (wskazane w **projektowanych art. 5 ust. 2 pkt 6 i 7 UPNPR**) stanowi praktykę wprowadzającą w błąd, będzie podlegać ocenie z uwzględnieniem ogólnych przesłanek takiej praktyki. Oznacza to konieczność weryfikacji, czy dane działanie w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął, przy uwzględnieniu wszystkich elementów takiej praktyki oraz okoliczności wprowadzenia produktu na rynek, w tym sposobu jego prezentacji.

1.4. Elementy, których może dotyczyć działanie przedsiębiorcy wprowadzające w błąd – cechy środowiskowe lub społeczne oraz aspekty związane z obiegiem zamkniętym

Obecnie obowiązujący art. 5 ust. 3 UPNPR zawiera przykładowe wyliczenie elementów, co do których może odnosić się działanie przedsiębiorcy wprowadzające w błąd. Wśród tych elementów są m.in. cechy produktu (art. 5 ust. 3 pkt 2 UPNPR).

Projekt w art. 1 pkt 5 uzupełnia ww. listę elementów odnoszących się do cech produktu o: cechy środowiskowe lub społeczne oraz aspekty związane z obiegiem zamkniętym takie jak: trwałość, możliwość naprawy czy zdolność do recyklingu (**projektowany art. 5 ust. 3 pkt 2 UPNPR** – wdraża art. 6 ust. 1 lit. b dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825).

Konsumenci nie mogą być wprowadzani w błąd co do cech środowiskowych lub społecznych, a także co do trwałości, możliwości naprawy czy zdolności do recyklingu. Środowiskowe i społeczne cechy produktu mogą być rozumiane szerzej, jako obejmujące aspekty i skutki środowiskowe i społeczne produktu oraz jego efektywność środowiskową i społeczną. Informacje na temat społecznych cech produktów mogą odnosić się na przykład do korzystnych i sprawiedliwych warunków zatrudnienia siły roboczej (w tym odpowiedniego wynagrodzenia, ochrony socjalnej, bezpiecznego środowiska pracy i dialogu społecznego), poszanowania praw człowieka, równego traktowania i równych szans dla wszystkich, w tym równości płci, włączenia społecznego i różnorodności, wkładu w inicjatywy społeczne lub zobowiązania etyczne, takie jak dobrostan zwierząt (por. motyw 3 dyrektywy 2024/825).

W projekcie posłużono się sformułowaniem „zdolność do recyklingu” (w wersji angielskiej „recyclability”), które wskazuje na taką właściwość (cechę) produktu wynikającą z jego istoty. W praktyce oznacza to, że dany produkt nadaje się do recyklingu czyli może zostać poddany recyklingowi, niezależnie od istnienia instalacji do recyklingu odpadu, który powstanie z danego produktu.

1.5. Istotne informacje, których pominięcie może oznaczać zaniechanie wprowadzające w błąd – metody porównania, porównywane produkty, dostawcy tych produktów, aktualność informacji

Projektowany art. 6 ust. 4a UPNPR (wdraża art. 7 ust. 7 dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825) określa istotne informacje, których pominięcie może oznaczać zaniechanie wprowadzające w błąd w przypadku, gdy przedsiębiorca świadczy usługę polegającą na porównaniu produktów¹⁴⁾ i przekazuje konsumentowi informacje o porównywanych produktach lub dostawcach tych produktów, które dotyczą cech środowiskowych lub społecznych lub aspektów związanych z obiegiem zamkniętym, takich jak trwałość, możliwość naprawy lub zdolność do recyklingu. W takiej sytuacji za istotne informacje uznaje się informacje na temat:

- metody porównania,
- produktów będących przedmiotem porównania,

¹⁴⁾ Komisja Europejska w wyjaśnieniach w ramach transpozycji dyrektywy 2024/825 potwierdziła, że chodzi o usługi polegające na porównywaniu produktów, przywołując swoje badanie z 2017 r. dotyczące narzędzi porównawczych (https://commission.europa.eu/live-work-travel-eu/consumer-rights-and-complaints/unfair-treatment/unfair-treatment-policy-information_en#comparison-tools). Komisja przekazała, że badanie wykazało, że w UE w różnych sektorach działa łącznie 1042 narzędzi porównawczych. Można założyć, że wiele z nich porównuje również aspekty środowiskowe, społeczne lub gospodarki o obiegu zamkniętym. Przykładami takich usług porównywania produktów są „Good on you”, „Think Dirty” lub „Giki Zero”.

- dostawców tych produktów oraz
- działań mających na celu zapewnienie aktualności tych informacji.

Wskazane powyżej informacje stanowią „istotne informacje”, których pominięcie może stanowić zaniechanie wprowadzające w błąd, a przez to nieuczciwą praktykę rynkową.

Należy jednocześnie przypomnieć, iż ocena czy dane zachowanie (działanie lub zaniechanie) przedsiębiorcy (np. stosowanie określonych haseł reklamowych, grafik, obrazów, marka lub nazwa produktu) może spełniać przesłanki nieuczciwej praktyki handlowej wprowadzającej w błąd w rozumieniu przepisów UPNPR będzie podlegać badaniu z uwzględnieniem ogólnych przesłanek tego konkretnego zachowania przedsiębiorcy. Oznacza to np. konieczność weryfikacji, czy zachowanie to w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął przy uwzględnieniu wszystkich elementów takiej praktyki oraz okoliczności wprowadzenia produktu na rynek, w tym sposobu jego prezentacji. W tym zakresie dyrektywa 2024/825, a za nią projekt, nie wprowadza żadnych zmian.

Przykładowo ocena, czy dana grafika, symbol, obraz, hasło, marka, nazwa produktu spełnia przesłanki twierdzenia środowiskowego i czy stosowanie tego rodzaju twierdzeń może wprowadzać przeciętnego konsumenta w błąd, będzie miała miejsce z uwzględnieniem sposobu prezentacji, w tym elementów wizualnych, opakowania produktu, marketingu oraz faktu, czy prezentacja może skłonić przeciętnego konsumenta do podjęcia decyzji dotyczącej umowy jakiej inaczej by nie podjął, kierując się przekonaniem, że produkt lub marka ma pozytywny lub zerowy wpływ na środowisko, jest mniej szkodliwy dla środowiska niż inne produkty, kategorie produktów, marki lub handlowcy, lub że z czasem przedsiębiorca poprawił swój wpływ. Analogicznej ocenie będą poddawane twierdzenia dotyczące aspektów społecznych, w tym także dobrostanu zwierząt. Jeżeli przedsiębiorca używa sformułowań, grafiki lub obrazu „wegański”, sugerując jednocześnie korzyści środowiskowe lub społeczne (np. „wegański = lepszy dla planety”), to będzie można uznać je za twierdzenia środowiskowe.

Kluczowym punktem odniesienia takiej oceny pozostaje niezmiennie test przeciętnego konsumenta. Test ten nie jest testem statystycznym. Oznacza to, jak dotychczas, że ocena taka może być dokonywana w oparciu o analizę domniemanych oczekiwań konsumentów, bez konieczności zlecenia ekspertyz lub przeprowadzania badań konsumenckich.

1.6. Praktyki rynkowe wprowadzające w błąd uznane za nieuczciwe w każdych okolicznościach – tzw. czarne praktyki rynkowe

Obecnie obowiązujący art. 7 UPNPR zawiera listę czarnych praktyk rynkowych, czyli praktyk wprowadzających w błąd, które są nieuczciwe w każdych okolicznościach. Przepis ten implementuje załącznik I do dyrektywy 2005/29.

Projekt w art. 1 pkt 5 uzupełnia katalog czarnych praktyk o nowe praktyki. Stanowi to wdrożenie załącznika I do dyrektywy 2024/825, który zmienia załącznik I do dyrektywy 2005/29.

Nowe czarne praktyki obejmują:

1.6.1. Umieszczanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, które nie jest oparte na systemie certyfikacji ani nie zostało ustanowione przez organy publiczne

Określona w **projektowanym art. 7 pkt 2a UPNPR** (wdraża pkt 2a załącznika I do dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825) praktyka obejmie dobrowolnie stosowane przez przedsiębiorców oznakowania. Decyzja o stosowaniu takiego oznakowania nadal pozostaje w gestii przedsiębiorcy. Wprowadzenie tej regulacji skutkować będzie tym, że przedsiębiorca, który będzie chciał stosować takie dobrowolne oznakowanie dotyczące zrównoważonego charakteru, aby nie narazić się na zarzut stosowania czarnej praktyki rynkowej, będzie musiał wybrać oznakowania, które:

- a) są oparte na systemie certyfikacji albo
- b) zostały ustanowione przez organy publiczne.

Ad lit. a) oznakowania dotyczące zrównoważonego charakteru oparte na systemie certyfikacji

Zgodnie z projektowanym art. 2 pkt 16 UPNPR, certyfikaty będą wydawane przedsiębiorcom w ramach systemu certyfikacji. Decyzja o posługiwaniu się oznakowaniem dotyczącym zrównoważonego charakteru jak i sam wybór systemu certyfikacji należy do przedsiębiorcy. Jednak, aby nie narazić się na zarzut stosowania przedmiotowej praktyki wybrany przez przedsiębiorcę system certyfikacji musi spełniać wymogi określone w ww. definicji ustawowej.

Ad lit. b) oznakowania dotyczące zrównoważonego charakteru ustanowione przez organy publiczne

Przedsiębiorca będzie mógł eksponować oznakowanie dotyczące zrównoważonego charakteru, które nie jest oparte na ww. systemie certyfikacji, ale zostało ustanowione przez organy publiczne.

Dyrektywa 2024/825 w motywie 7 jako przykład takich oznakowań wskazuje oznakowanie wydane na podstawie przepisów:

- *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie dobrowolnego udziału organizacji w systemie ekozarządzania i audytu we Wspólnocie (EMAS), uchylającego rozporządzenie (WE) nr 761/2001 oraz decyzje Komisji 2001/681/WE i 2006/193/WE¹⁵⁾*

W Polsce wykonaniu ww. rozporządzenia służy ustawa z dnia 15 lipca 2011 r. o krajowym systemie ekozarządzania i audytu (EMAS) (Dz. U. z 2022 r. poz. 2013).

Zgodnie z przepisami tej ustawy, krajowy system ekozarządzania i audytu (EMAS) tworzą:

1. minister właściwy do spraw klimatu, jako organ prowadzący politykę w zakresie rozwoju systemu oraz współpracujący z organami Unii Europejskiej w tym zakresie,
2. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska,
3. Polskie Centrum Akredytacji, jako organ akredytujący.

Uzyskanie rejestracji w systemie ekozarządzania EMAS jest dobrowolne. Przedsiębiorca będzie mógł posługiwać się takim oznakowaniem, nie narażając się na zarzut stosowania czarnej praktyki.

- *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 66/2010 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie oznakowania ekologicznego UE (zwanego dalej „rozporządzeniem EU Ecolabel”)*

Rozporządzenie EU Ecolabel stanowi podstawę przyznawania europejskiego oznakowania EU Ecolabel, które jest ogólnoeuropejskim, dobrowolnym oznakowaniem potwierdzającym doskonałą efektywność środowiskową produktu w całym jego cyklu życia. Jest zgodne z wymaganiami EN ISO 14024 Etykiety środowiskowe typu 1. W Polsce przyznaje je PCBC S.A.

Do tej samej grupy oznakowań spełniających kryteria normy EN ISO 14024, mających jednak charakter krajowy lub regionalny, należą m.in. polski Znak Ekologiczny EKO – przyznawany przez PCBC S.A., niemiecki Blue Angel czy skandynawski Nordic Swan Ecolabel. Przedsiębiorca będzie mógł posługiwać się takim oznakowaniem, nie narażając się na zarzut stosowania czarnej praktyki.

- *art. 35 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady*

¹⁵⁾ Dz. Urz. UE L 342 z 22.12.2009, str. 1, z późn. zm.

90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004¹⁶⁾(zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1169/2011”)

Co do zasady rozporządzenie nr 1169/2011 przewiduje, że obowiązkowe informacje dotyczące żywności powinny być prezentowane za pomocą wskazanych form wyrażania informacji (w przeliczeniu na 100 g/ml, porcję, wartość procentową referencyjnych wartości spożycia) oraz prezentacji (nazwa składnika odżywczego, wartość numeryczna). Jednocześnie zgodnie z art. 35 rozporządzenia nr 1169/2011 państwa członkowskie mogą dopuścić możliwość przekazania tych informacji dodatkowo w innej formie – w postaci grafik lub symboli, jeżeli spełniają one warunki określone w cytowanym art. 35. Zgodnie z rozporządzeniem nr 1169/2011 tego rodzaju dodatkowe formy oznakowania mogą być przyjęte oficjalnie jako krajowe lub stosowane przez producentów na zasadzie dobrowolności pod warunkiem spełnienia warunków określonych w art. 35 tego rozporządzenia. Należy wyjaśnić, że w każdym przypadku, gdy dane państwo członkowskie przyjęło na poziomie krajowym rozwiązanie systemowe, zgodnie z art. 35 ust. 2 rozporządzenia nr 1169/2011, dodatkowe dobrowolne oznakowania, o których mówi ten przepis nie będą wymagały potwierdzania w ramach systemu certyfikacji, zgodnie z dyrektywą 2024/825.

Z wyjaśnień Komisji Europejskiej¹⁷⁾ wynika, że stosowanie oznakowań dotyczących zrównoważonego charakteru ustanowionych przez organy publiczne państw niebędących członkami UE będzie zabronione na mocy pkt 2a załącznika I do dyrektywy 2005/29 zmienionego przez dyrektywę 2024/825, chyba że oznakowania te będą oparte na systemie certyfikacji. Wynika to ze wskazanych w motywie 7 dyrektywy 2024/825 przykładów (opisane powyżej) oraz faktu, że dyrektywa jako rodzaj aktu jest skierowana do państw członkowskich.

Jak już wskazano wyżej, znaki towarowe będące „znakami certyfikującymi” zgodnie z definicją zawartą w art. 27 dyrektywy 2015/2436 mogą pełnić funkcję oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, jeśli promują produkt, proces lub działalność gospodarczą w odniesieniu do ich cech środowiskowych lub społecznych, lub obu tych cech. W takich przypadkach przedsiębiorcy mogą umieszczać tego rodzaju znaki certyfikujące będące jednocześnie znakami towarowymi tylko wtedy, gdy są one ustanowione przez organy publiczne lub opierają się na systemie certyfikacji.

¹⁶⁾ Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 18, z późn. zm.

¹⁷⁾ „Questions & Answers” z 27 listopada 2025 r. (Ref. ARES(2025)10410238-27/11/2025) – pkt 17, str. 17.

Należy jednocześnie wskazać, iż w przypadku gdy przedsiębiorca będzie stosować oznakowanie dotyczące zrównoważonego charakteru, które uzyskało stosowny certyfikat albo zostało ustanowione przez organ publiczny, wraz z komunikatem handlowym, który sugeruje lub stwarza wrażenie, że produkt ma pozytywny wpływ na środowisko, nie wywiera żadnego wpływu na środowisko, lub jest mniej szkodliwy dla środowiska niż produkty konkurencyjne, to takie oznakowanie dotyczące zrównoważonego charakteru również należy uznać za stanowiące twierdzenie środowiskowe (por. motyw 8 dyrektywy 2024/825). Jak wynika z wyjaśnień Komisji Europejskiej w ramach procesu transpozycji dyrektywy 2024/825 ma to na celu uniemożliwić przedsiębiorcom wykorzystywanie oznakowań dotyczących zrównoważonego rozwoju jak „bezpiecznej przystani” dla wprowadzających w błąd lub nieistotnych twierdzeń. Te przypadki będą podlegały badaniu z uwzględnieniem wszystkich okoliczności w tym możliwości wpływu na decyzję przeciętnego konsumenta.

1.6.2. Formułowanie ogólnego twierdzenia środowiskowego, gdy przedsiębiorca nie jest w stanie wykazać uznanej wysokiej efektywności środowiskowej istotnej dla tego twierdzenia

Stosowanie ogólnych twierdzeń środowiskowych jest dobrowolne – jest to decyzja przedsiębiorcy. Zgodnie z **projektowanym art. 7 pkt 4a UPNPR** (wdraża pkt 4a załącznika I do dyrektywy 2005/29, dodanego przez dyrektywę 2024/825) przedsiębiorca nie będzie mógł używać ogólnych twierdzeń środowiskowych typu: „przyjazne dla środowiska”, „eko-przyjazne”, „zielone”, „przyjazne dla natury”, „ekologiczne”, „poprawne środowiskowo”, „przyjazne dla klimatu”, „łagodne dla środowiska”, „przyjazne pod względem emisji dwutlenku węgla”, „efektywne energetycznie”, „biodegradowalne”, „oparte na surowcach pochodzenia biologicznego” lub podobnych, które sugerują lub stwarzają wrażenie uznanej wysokiej efektywności środowiskowej, jeżeli nie wykaże uznanej wysokiej efektywności środowiskowej.

Innymi słowy, przedsiębiorca będzie mógł używać tego rodzaju twierdzeń tylko gdy wykaże uznaną wysoką efektywność środowiskową dla całego tego twierdzenia. Może to zrobić zgodnie z:

- *przepisami rozporządzenia EU Ecolabel*

Do wykazania uznanej wysokiej efektywności środowiskowej zgodnie z rozporządzeniem EU Ecolabel wystarczy uzyskanie takiego oznakowania. W Polsce przyznaje je PCBC S.A.;

- *krajowymi lub regionalnymi programami oznakowania ekologicznego EN ISO 14024 typu I urzędowo uznanymi w państwach członkowskich*

Do wykazania uznanej wysokiej efektywności środowiskowej zgodnie z programami oznakowania ekologicznego EN ISO 14024 typu I wystarczy uzyskanie takich oznakowań uznanych w państwach członkowskich. Do tej grupy oznakowań spełniających kryteria normy EN ISO 14024 należą m.in.: polski Znak Ekologiczny EKO – przyznawany przez PCBC S.A., niemiecki Blue Angel czy skandynawski Nordic Swan Ecolabel;

- *najwyższymi poziomami efektywności środowiskowej zgodnie z innym mającym zastosowanie prawem UE*

Zgodnie z motywem 10 dyrektywy 2024/825, do wykazania uznanej wysokiej efektywności środowiskowej zgodnie z najwyższymi poziomami efektywności środowiskowej wystarczy posiadać najwyższą klasę (np. klasę A) zgodnie ze stosownymi regulacjami, np. zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającym ramy etykietowania energetycznego i uchylające dyrektywę 2010/30/UE¹⁸⁾ (dalej „rozporządzenie 2017/1369”) – wykonaniu tego rozporządzenia służy ustawa z dnia 14 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (Dz. U. z 2020 r. poz. 378). Komisja Europejska w wyjaśnieniach w ramach transpozycji dyrektywy 2024/825 wskazała obok rozporządzenia 2017/1369 kolejne przykłady, które można wykorzystać do wykazania uznanej wysokiej efektywności środowiskowej¹⁹⁾.

Należy podkreślić, że uznana wysoka efektywność środowiskowa powinna być istotna dla danego twierdzenia. Na przykład, ogólne twierdzenie środowiskowe, takie jak „energooszczędny” w odniesieniu do produktu, może zostać złożone w oparciu o uznaną wysoką efektywność środowiskową zgodnie z rozporządzeniem 2017/1369. Natomiast ogólne twierdzenie środowiskowe takie jak „biodegradowalny”, nie może zostać złożone w oparciu o oznakowanie ekologiczne UE, jeśli w szczegółowych kryteriach oznakowania ekologicznego UE dotyczących danego produktu nie ma wymogów dotyczących biodegradowalności.

Przedsiębiorca może także posługiwać się tego rodzaju twierdzeniami bez konieczności wykazywania wysokiej uznanej efektywności środowiskowej w przypadku, gdy poda opis tego

¹⁸⁾ Dz. Urz. UE L 198 z 28.07.2017, str. 1, z późn. zm.

¹⁹⁾ Dyrektywa 1999/94/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 1999 r. *odnosząca się do dostępności dla konsumentów informacji o zużyciu paliwa i emisjach CO₂ w odniesieniu do obrotu nowymi samochodami osobowymi* (reguluje etykietę UE dla samochodów dotyczącą efektywności paliwowej i emisji CO₂); rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/740 z dnia 25 maja 2020 r. *w sprawie etykietowania opon pod kątem efektywności paliwowej i innych parametrów, zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/1369 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1222/2009* (reguluje etykietę UE dla opon dotyczącą oporu toczenia, przyczepności na mokrej nawierzchni lub hałasu toczenia); rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1781 z dnia 13 czerwca 2024 r. *w sprawie ustanowienia ram ustalania wymogów ekoprojektu w odniesieniu do zrównoważonych produktów oraz zmiany dyrektywy (UE) 2020/1828 i rozporządzenia (UE) 2023/1542 i uchylenia dyrektywy 2009/125/WE* (reguluje przyszłe etykiety UE dotyczące niektórych kategorii produktów w ramach tego rozporządzenia).

twierdzenia w jasny i wyraźny sposób za pomocą tego samego środka komunikowania się (por. definicja ogólnego twierdzenia środowiskowego).

1.6.3. Formułowanie twierdzeń środowiskowych w odniesieniu do całego produktu lub całej działalności przedsiębiorcy, jeżeli dotyczą one tylko określonej cechy produktu lub konkretnego rodzaju działalności przedsiębiorcy

Praktyka określona w **projektowanym art. 7 pkt 4b UPNPR** (wdraża pkt 4b załącznika I do dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825) polega na formułowaniu twierdzenia środowiskowego w odniesieniu do całego produktu lub całej działalności przedsiębiorcy, gdy w rzeczywistości dotyczy ono tylko określonego aspektu produktu lub jednego, niereprezentatywnego elementu działalności przedsiębiorcy.

Przykładowo, zakaz obejmie twierdzenia wskazujące, że produkt jest „wykonany z materiału pochodzącego z recyklingu” podczas gdy w rzeczywistości jedynie opakowanie wykonane jest z materiału pochodzącego z recyklingu. W takim przypadku, przedmiotowe twierdzenie zostanie uznane za czarną praktykę, gdyż sugeruje, że cały produkt jest wykonany z takiego materiału, co w rzeczywistości nie ma miejsca. Innym przykładem może być twierdzenie przez przedsiębiorcę, że stosuje on tylko odnawialne źródła energii, podczas gdy w rzeczywistości niektóre z obiektów danego przedsiębiorcy nadal wykorzystują paliwa kopalne.

Jeżeli natomiast twierdzenia środowiskowe formułowane przez danego przedsiębiorcę obejmują faktycznie całą jego działalność, wszystkie stosowane procesy albo cały produkt są prawdziwe i weryfikowalne, to przedsiębiorca nadal będzie mógł je stosować.

1.6.4. Twierdzenie, uzasadniane kompensowaniem emisji gazów cieplarnianych, że produkt ma neutralny, ograniczony lub pozytywny wpływ na środowisko pod względem emisji gazów cieplarnianych

Zakaz zawarty w **projektowanym art. 7 pkt 4c UPNPR** (wdraża pkt 4c załącznika I do dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825) obejmuje twierdzenia uzasadniane kompensowaniem emisji gazów cieplarnianych, że produkt – towar lub usługa – ma neutralny, ograniczony lub pozytywny wpływ na środowisko pod względem emisji gazów cieplarnianych. Mogą one wprowadzać konsumentów w błąd sugerując, że odnoszą się do samego produktu lub jego dostawy i wytwarzania, lub że konsumpcja tego produktu nie ma wpływu na środowisko. Jako przykłady takich twierdzeń dyrektywa 2024/825 wskazuje: „neutralne dla klimatu”, „potwierdzone jako neutralne pod względem emisji dwutlenku węgla”, „korzystne pod względem emisji dwutlenku węgla”, „neutralne emisyjnie dla klimatu”,

„o skompensowanym wpływie na klimat”, „zredukowany wpływ na klimat”, czy „ograniczony ślad węglowy”.

Jednocześnie tego rodzaju twierdzenia mogą być stosowane, ale tylko gdy opierają się na rzeczywistym oddziaływaniu danego produktu w całym okresie eksploatacji, a nie na kompensowaniu emisji gazów cieplarnianych poza łańcuchem wartości produktu (np. posadzenie drzewa), ponieważ nie są to aspekty równoważne. Jak wynika z motywu 12 dyrektywy 2024/825, zakaz taki nie powinien uniemożliwiać przedsiębiorstwom reklamowania ich inwestycji w inicjatywy na rzecz ochrony środowiska, w tym w projekty dotyczące jednostek emisji dwutlenku węgla, o ile przekazują takie informacje w sposób, który nie wprowadza w błąd, i z poszanowaniem wymogów określonych w prawie Unii Europejskiej.

1.6.5. Prezentowanie wymogów nałożonych na mocy prawa na wszystkie produkty należące do danej kategorii produktów na rynku unijnym jako cechy wyróżniającej ofertę przedsiębiorcy

Zakaz zawarty w **projektowanym art. 7 pkt 10a UPNPR** (wdraża pkt 10a załącznika I do dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825) znajdzie zastosowanie na przykład w sytuacji, gdy przedsiębiorca reklamuje, że dany produkt nie zawiera określonej substancji chemicznej, podczas gdy substancja ta jest już prawnie zakazana w Unii Europejskiej w odniesieniu do wszystkich produktów należących do tej kategorii produktów. Zakaz obejmuje wszystkie produkty oferowane konsumentom, w tym także importowane (por. motyw 15 dyrektywy 2024/825).

Zakaz nie obejmie natomiast promowania zgodności produktów z wymogami prawnymi, które mają zastosowanie wyłącznie do niektórych produktów, ale nie do innych konkurencyjnych produktów tej samej kategorii na rynku unijnym, takich jak produkty pochodzące spoza Unii Europejskiej, lub promujących przestrzeganie takich wymogów przez przedsiębiorców. Chodzi o przypadki, kiedy niektóre produkty dostępne na rynku unijnym muszą spełniać określone wymogi prawne, podczas gdy inne produkty należące do tej samej kategorii produktów nie muszą spełniać tych wymogów. Jako przykład dyrektywa 2024/825 wskazuje przetwory rybne wytwarzane w sposób zrównoważony zgodnie z prawem Unii Europejskiej. Dozwolone byłoby promowanie ich cech związanych ze zrównoważonym rybołówstwem, które są zgodne z wymogami prawnymi Unii Europejskiej w przypadku, gdy przetwory rybne pochodzące z państw trzecich oferowane na rynku unijnym nie muszą być zgodne z tymi wymogami.

1.6.6. Zatajanie przed konsumentem informacji o tym, że aktualizacja oprogramowania będzie miała negatywny wpływ na funkcjonowanie towarów z elementami cyfrowymi lub na korzystanie z treści cyfrowych lub usług cyfrowych

Zakaz zawarty w **projektowanym art. 7 pkt 27 UPNPR** (wdraża pkt 23d załącznika I do dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825) obejmuje zatajanie przed konsumentami informacji o tym, że aktualizacja oprogramowania będzie miała negatywny wpływ na funkcjonowanie towarów z elementami cyfrowymi lub na korzystanie z treści cyfrowych lub usług cyfrowych. Przykładem może być aktualizacja systemu operacyjnego na smartfonie, która może mieć negatywny wpływ na działanie funkcji smartfona, takich jak bateria i wydajność niektórych aplikacji lub może spowolnić jego funkcjonowanie – przedsiębiorca nie może zatajać tego przed konsumentem.

Jak wskazuje dyrektywa 2024/825 w motywie 17, przedmiotowy zakaz powinien mieć zastosowanie do wszelkich aktualizacji, w tym aktualizacji zabezpieczeń i funkcjonalności. Jednocześnie w przypadku aktualizacji, w tym aktualizacji zabezpieczeń, niezbędnych do zapewnienia zgodności towaru, treści cyfrowych i usługi cyfrowej z umową, zastosowanie znajdują art. 43k UPK (wdrażający art. 7 i art. 8 dyrektywy 2019/770). Regulacje te nie wpływają na zastosowanie art. 43p i art. 43q UPK (wdraża art. 19 dyrektywy 2019/770)²⁰⁾.

Co do zasady zakaz ten jest kierowany do przedsiębiorców odpowiedzialnych za przygotowanie aktualizacji oprogramowania, gdyż będą oni dysponowali takimi informacjami. Inni przedsiębiorcy, w tym np. sprzedawcy, wiedzę na temat wpływu aktualizacji oprogramowania na funkcjonowanie towarów z elementami cyfrowymi lub korzystanie z treści cyfrowych lub usług cyfrowych opierają na informacjach przekazanych im przez twórców oprogramowania, przedsiębiorców zobowiązanych do dostarczenia treści cyfrowych lub usług cyfrowych lub przez właściwe organy krajowe.

1.6.7. Prezentowanie aktualizacji oprogramowania jako niezbędnej, w przypadku gdy poprawia ona jedynie funkcjonalność

Aktualizacje oprogramowania, które są aktualizacjami zabezpieczeń, są niezbędne z punktu widzenia bezpiecznego użytkowania produktu. Natomiast aktualizacje związane z poprawą funkcjonalności nie mają takiego charakteru. Zgodnie z **projektowanym art. 7 pkt 28 UPNPR** (wdraża pkt 23e załącznika I do dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825)

²⁰⁾ Por. motyw 17 dyrektywy 2024/825.

zakazane jest prezentowanie aktualizacji oprogramowania jako niezbędnej do utrzymania zgodności produktu z umową, jeżeli aktualizacja ta poprawia tylko jego funkcjonalność.

1.6.8. Informacja handlowa dotycząca towaru posiadającego właściwość wprowadzoną, aby ograniczyć jego trwałość, w przypadku gdy informacje na temat takiej właściwości i jej wpływu na trwałość towaru są dostępne dla przedsiębiorcy

Zakaz określony w **projektowanym art. 7 pkt 29 UPNPR** (wdraża pkt 23f załącznika I do dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825) obejmuje informację handlową dotyczącą towarów posiadających właściwości wprowadzone po to, aby ograniczyć ich trwałość, jeżeli przedsiębiorca ma dostęp do informacji na temat takiej właściwości i jej wpływu na trwałość towaru.

Dyrektywa 2024/825 wprowadza ten zakaz z uwagi na szkodliwość takiej informacji dla konsumentów i środowiska. Informacja taka zachęca bowiem do sprzedaży towarów posiadających właściwość ograniczającą ich trwałość, co prowadzi do podwyższenia kosztów ponoszonych przez konsumentów i niepotrzebnego zużycia zasobów, wytwarzania odpadów i emisji gazów cieplarnianych.

Jednocześnie dyrektywa 2024/825 w motywie 19 wskazuje, że *przykładem takich właściwości może być oprogramowanie, które po upływie określonego czasu powoduje utratę lub spadek funkcjonalności towaru, lub sprzęt zaprojektowany tak, by uległ awarii po upływie określonego czasu. Może to być również wada projektu lub produkcji, która, choć nie została wprowadzona jako właściwość o takim celu, prowadzi do przedwczesnych awarii towaru, jeżeli nie zostanie naprawiona po udostępnieniu przedsiębiorcy informacji o istnieniu i skutkach tej właściwości.*

Zakaz ten co do zasady jest skierowany do przedsiębiorców, którzy są jednocześnie producentami towarów, z uwagi na fakt, iż to oni decydują o trwałości towaru i mają wpływ na stosowne zaprojektowanie lub wytworzenie towaru oraz wprowadzenie tego rodzaju właściwości ograniczającej jego trwałość. Tym samym, to producent będzie świadomy istnienia tego rodzaju właściwości i jej wpływu na trwałość towaru.

Zakaz ten obejmuje także innych niż producenci przedsiębiorców, np. sprzedawców, jeżeli mają dostęp do informacji na temat takiej właściwości towaru i jej wpływu na trwałość. Źródłem tych informacji może być np. oświadczenie właściwego organu krajowego, który stwierdził istnienie tego rodzaju właściwości lub informacje dostarczone przez producenta. Jeżeli takie informacje są dostępne dla przedsiębiorcy to przedmiotowy zakaz znajdzie zastosowanie niezależnie od tego, czy przedsiębiorca jest faktycznie świadomy lub nieświadomy tych informacji, na przykład z powodu zaniedbania.

Jednocześnie dyrektywa 2024/825 w motywie 19 wskazuje, że *aby taka praktyka handlowa mogła zostać uznana za nieuczciwą, nie powinno być konieczne wykazanie, że celem danej właściwości jest skłonienie do wymiany danego towaru, ale wystarczające powinno być udowodnienie, że właściwość wprowadzono, aby ograniczyć trwałość towaru.*

Zakaz ten nie obejmuje sprzedaży ani wprowadzania do obrotu towarów z taką właściwością, gdyż wytwarzanie towarów i udostępnianie ich na rynku nie stanowi samo w sobie komunikacji handlowej (por. motyw 19).

Dyrektywa 2024/825 podkreśla także, że przedmiotowy zakaz uzupełnia i pozostaje bez wpływu na środki ochrony prawnej dostępne konsumentom w przypadku braku zgodności z umową na podstawie dyrektywy (UE) 2019/771. Należy odróżnić stosowanie właściwości ograniczających trwałość towarów od praktyk wytwarzania z wykorzystaniem materiałów lub procesów o ogólnie niskiej jakości, skutkujących ograniczoną trwałością towarów. Brak zgodności towaru z umową wynikający z zastosowania materiałów lub procesów niskiej jakości powinien nadal podlegać przepisom dotyczącym zgodności towarów z umową zawartym w dyrektywie (UE) 2019/771. Dyrektywa 2019/771 została wdrożona w rozdziale 5a UPK.

1.6.9. Twierdzenie, że w normalnych warunkach użytkowania towar ma określoną trwałość pod względem czasu lub intensywności użytkowania, jeżeli jest to niezgodne z prawdą

Zakaz zawarty w **projektowanym art. 7 pkt 30 UPNPR** (wdraża pkt 23g załącznika I do dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825) obejmuje niezgodne z prawdą twierdzenia przedsiębiorcy wskazujące, że towar ma pewną trwałość, jeśli chodzi o czas użytkowania lub jego intensywność w normalnych warunkach użytkowania. Zakaz ten obejmuje na przykład sytuację, gdy przedsiębiorca informuje konsumentów, że pralka powinna przetrwać określoną liczbę cykli prania (np. 1000 cykli), przy normalnym przewidywanym użytkowaniu zgodnie z instrukcją, podczas gdy rzeczywiste użytkowanie danej pralki według instrukcji pokazuje, że tak nie jest.

Co do zasady tego rodzaju twierdzenia pochodzą od producentów, gdyż to producent decyduje o trwałości towarów. Tym samym to producenci oraz sprzedawcy będący jednocześnie producentami są przede wszystkim adresatami przedmiotowego zakazu, jako podmioty mające wiedzę o trwałości wyprodukowanego przez siebie towaru. Natomiast sprzedawcy, którzy nie są jednocześnie producentami, wiedzę na temat trwałości towaru opierają na informacjach przekazanych im przez producentów lub ewentualnie oświadczeniach stosownych organów krajowych (np. gdy stosowny organ zbada trwałość danych towarów).

Co istotne brak zgodności towaru z umową, który jest wynikiem błędu produkcji danego towaru, nadal będzie podlegać przepisom UPK dotyczącym odpowiedzialności przedsiębiorcy z tytułu niezgodności towaru z umową (por. motyw 20 dyrektywy 2024/825). Należy zatem rozróżnić niezgodne z prawdą twierdzenia wskazujące, że towar ma pewną trwałość, jeśli chodzi o czas użytkowania, lub jego intensywność w normalnych warunkach użytkowania objęte przedmiotowym zakazem od niezgodności towaru z umową będącą wynikiem błędu w produkcji.

1.6.10. Prezentowanie towaru jako nadającego się do naprawy, w przypadku gdy towar nie nadaje się do naprawy

Zakaz określony w **projektowanym art. 7 pkt 31 UPNPR** (wdraża pkt 23h załącznika I do dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825) obejmuje przypadki, w których przedsiębiorca prezentuje dany towar jako nadający się do naprawy, podczas gdy naprawa takiego towaru jest niemożliwa. Przykładowo brak możliwości naprawy towaru może wynikać z jego natury, w tym np. przeznaczenia (np. towary jednorazowego użytku) lub technologii wykonania.

1.6.11. Nakłanianie konsumenta do zastąpienia lub uzupełnienia materiałów eksploatacyjnych towaru wcześniej, niż jest to konieczne z przyczyn technicznych

Praktyka określona w **projektowanym art. 7 pkt 32 UPNPR** (wdraża pkt 23i załącznika I do dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825) obejmuje działanie przedsiębiorcy polegające na nakłanianiu konsumenta do wymiany lub uzupełnienia materiałów eksploatacyjnych produktu wcześniej, niż byłoby to konieczne z przyczyn technicznych.

Nakłanianie oznacza wpływanie na czyjąś decyzję²¹⁾. Takie działania przedsiębiorcy wprowadza konsumenta w błąd co do tego, że towary przestaną funkcjonować, jeżeli nie zostaną wymienione ich materiały eksploatacyjne, a przez to skłania konsumentów do kupna większej ilości materiałów eksploatacyjnych niż jest to konieczne.

Jako przykład dyrektywa 2024/825 wskazuje nakłanianie konsumenta, za pomocą ustawień drukarki, do wymiany wkładów atramentowych do drukarki, zanim staną się one faktycznie puste, aby zachęcić do zakupu dodatkowych wkładów (por. motyw 23).

1.6.12. Zatajanie informacji dotyczących ograniczenia funkcjonalności towaru w przypadku korzystania z materiałów eksploatacyjnych, części zamiennych lub

²¹⁾ por. *Wielki słownik języka polskiego* „nakłaniać – używając argumentów, starać się, żeby ktoś zdecydował się na coś” – https://wsjp.pl/haslo/do_druku/13423/naklaniac.

wyposażenia dodatkowego, które nie zostały dostarczone przez pierwotnego producenta, lub twierdzenie, że takie ograniczenie funkcjonalności wystąpi, jeżeli jest to niezgodne z prawdą

Zakaz określony w **projektowanym art. 7 pkt 33 UPNPR** (wdraża pkt 23j załącznika I do dyrektywy 2005/29 dodany przez dyrektywę 2024/825) obejmuje zatajanie, czyli ukrywanie²²⁾, przed konsumentem informacji o ograniczeniu funkcjonalności towaru w przypadku, gdy konsument skorzysta z materiałów eksploatacyjnych, części zamiennych lub wyposażenia dodatkowego, które nie są dostarczane przez pierwotnego producenta.

Jako przykład dyrektywa 2024/825 wskazuje drukarkę, która jest zaprojektowana w taki sposób, aby ograniczyć jej funkcjonalność w przypadku stosowania wkładów atramentowych niedostarczonych przez pierwotnego producenta drukarki. Taka informacja nie powinna być zatajana przed konsumentem, gdyż konsument bez tej wiedzy może kupić alternatywny wkład atramentowy (innego producenta), który nie może być używany w danej drukarce. Tym samym może to prowadzić do nadmiernego generowania odpadów (po pierwsze – alternatywny wkład nie nadaje się do użycia w tej drukarce, staje się więc odpadem, po drugie – taki wkład mógł uszkodzić drukarkę) i powodować dodatkowe koszty dla konsumenta.

Podobna sytuacja może mieć miejsce w przypadku inteligentnych urządzeń, które zostały zaprojektowane w taki sposób, aby ograniczyć ich funkcjonalność przy korzystaniu z ładowarek lub części zamiennych, które nie są dostarczane przez pierwotnego producenta. Te informacje nie mogą być zatajane przed konsumentem w momencie zakupu.

Jednocześnie zakazane jest niezgodne z prawdą twierdzenie, że stosowanie materiałów eksploatacyjnych, części zamiennych lub wyposażenia dodatkowego niedostarczonych przez pierwotnego producenta ograniczy funkcjonalność towaru, w przypadkach gdy tak nie jest. Przedsiębiorca nie będzie zatem mógł twierdzić, że użycie nieoryginalnych części zamiennych wpłynie na funkcjonalność towaru, w przypadku gdy użycie tego rodzaju części zamiennych nie ma wpływu na funkcjonalność towaru.

Co do zasady tego rodzaju twierdzenia pochodzą od producentów, gdyż to producent projektuje dany towar w określony sposób i posiada stosowną wiedzę o tym, czy i jak zastosowanie części zamiennych lub materiałów eksploatacyjnych pochodzących od innych producentów wpływa na funkcjonalność jego towaru. Tym samym to producenci oraz sprzedawcy będący jednocześnie producentami są przede wszystkim adresatami przedmiotowego zakazu, jako

²²⁾ por. *Wielki słownik języka polskiego* „zatajać – powodować, że coś pozostaje dla kogoś tajemnicą, choć powinien się on o tym dowiedzieć” – https://wsjp.pl/haslo/do_druku/10729/zatajac.

podmioty mające wiedzę o zachowaniu przez swój towar funkcjonalności. Natomiast sprzedawcy, którzy nie są jednocześnie producentami, wiedzę na ten temat opierają na informacjach przekazanych im przez producentów lub ewentualnie oświadczeniach stosownych organów krajowych.

2. Zmiany w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta

2.1. Dodanie definicji następujących pojęć:

„aktualizacja oprogramowania” – oznacza bezpłatną aktualizację, w tym aktualizację zabezpieczeń, niezbędną do zapewnienia zgodności z umową towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych i usług cyfrowych zgodnie z przepisami ustawy (**projektowany art. 2 pkt 5ga UPK** – wdraża art. 2 pkt 14e dyrektywy 2011/83 dodany przez dyrektywę 2024/825).

Definicję dodano w związku wprowadzeniem obowiązku informacyjnego w tym zakresie w art. 12 pkt 20a i potrzebą informowania konsumentów przed zawarciem umowy o okresie, w którym dostępne są bezpłatne aktualizacje oprogramowania. Wprowadzone pojęcie „aktualizacji oprogramowania”, w przepisach zmienianej UPK, będzie funkcjonowało obok pojęcia „aktualizacji”, o której mowa w art. 43b i art. 43k UPK, która dotyczy praw i obowiązków konsumenta w zakresie zgodności treści cyfrowych lub usług cyfrowych z umową, i nie wpływa na nie.

„gwarancja trwałości” – jest to udzielona przez producenta gwarancja co do trwałości towaru, zgodnie z którą przez cały okres jej obowiązywania producent jest zobowiązany do wymiany lub naprawy towaru zgodnie z art. 43d UPK, w przypadku, gdy towar nie zachowuje trwałości (**projektowany art. 2 pkt 10 UPK** – wdraża art. 2 pkt 14a dyrektywy 2011/83 dodany przez dyrektywę 2024/825).

Co się tyczy pojęcia „towar” używanego w UPK, które zdefiniowano w art. 2 pkt 4a UPK, należy wskazać, że obejmuje ono „towar z elementami cyfrowymi”, o którym mowa w art. 2 pkt 5b UPK, tj. każdy „towar z elementami cyfrowymi” w rozumieniu art. 2 pkt 5b UPK stanowi towar zdefiniowany w art. 2 pkt 4a UPK. W związku z tym przepisy UPK dotyczące „towaru” stosuje się również do „towaru z elementami cyfrowymi”.

Udzielenie gwarancji trwałości jest dobrowolne i zależy wyłącznie od decyzji producenta. Potrzeba wprowadzenia w przepisach UPK definicji „gwarancji trwałości” ma na celu ułatwienie konsumentom porównanie produktów przez poinformowanie ich o tym, że dany produkt posiada gwarancję trwałości spełniającą określone warunki.

Dotychczas obowiązujące przepisy nie wyodrębniały definicyjnie różnych rodzajów gwarancji. W obecnie obowiązujących przepisach UPK używane pojęcie „gwarancji” odnosi się do rozumienia tego terminu na gruncie kodeksu cywilnego, natomiast sam trzon regulacji gwarancji znajduje się w przepisach kodeksowych. Brzmienie przepisów UPK dotyczących gwarancji wynika ze sposobu wdrożenia dyrektywy 2019/771, co nastąpiło przepisami ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta, ustawy – Kodeks cywilny oraz ustawy – Prawo prywatne międzynarodowe z dnia 4 listopada 2022 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 2337).

Zgodnie z działem III „Gwarancja przy sprzedaży” kodeksu cywilnego, gwarancja to składane przez gwaranta oświadczenie gwarancyjne, które określa obowiązki gwaranta i uprawnienia kupującego w przypadku, gdy rzecz sprzedana nie ma właściwości określonych w tym oświadczeniu (art. 577 § 1 KC). Przepisy kodeksowe nie określają szczegółowo, jaki podmiot składa oświadczenie jako gwarant. W praktyce może to być, poza sprzedawcą, także producent. Uprawnienia konsumenta z gwarancji są niezależne od przysługujących mu z tytułu niezgodności rzeczy sprzedanej z umową (art. 579 KC).

Należy wyjaśnić, że pojęcie „gwarancja trwałości”, które jest obecnie w art. 43g UPK, nie było jednak dotychczas definiowane. Jak już wskazano powyżej art. 43g UPK stanowi wdrożenie dyrektywy 2019/771. Projekt dokonuje wdrożenia dyrektywy 2024/825 i polega jedynie na dodaniu definicji gwarancji trwałości. Sama gwarancja trwałości, definiowana obecnie w projekcie, jest jednym z rodzajów gwarancji. Jest udzielana przez producenta i przewiduje określone uprawnienia konsumenta i obowiązki producenta.

„producent” – oznacza wytwórcę towarów, importera towarów na terytorium Unii Europejskiej lub osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, którzy określają się jako producenci przez umieszczenie na towarze swojej nazwy, firmy, znaku towarowego lub innego znaku wyróżniającego (**projektowany art. 2 pkt 11 UPK** – wdraża art. 2 pkt 14c dyrektywy 2011/83 dodany przez dyrektywę 2024/825).

„punktowa ocena możliwości naprawy” – to ocena możliwości dokonania naprawy towaru wyrażona za pomocą punktacji, na podstawie zharmonizowanych wymogów ustanowionych w aktach prawnych Unii Europejskiej (**projektowany art. 2 pkt 14 UPK** – wdraża art. 2 pkt 14d dyrektywy 2011/83 dodany przez dyrektywę 2024/825).

Przedmiotowa ocena możliwości naprawy dotyczy określonych w stosownych aktach prawa UE kategorii towarów. Z wyjaśnień Komisji Europejskiej w ramach procesu transpozycji dyrektywy 2024/825 wynika, że zharmonizowane wymogi mogą zostać ustanowione na mocy różnych instrumentów prawnych UE, takich jak np. rozporządzenie 2017/1369 z dnia 4 lipca

2017 r. ustanawiające ramy etykietowania energetycznego i uchylające dyrektywę 2010/30/UE²³⁾ czy rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1781 z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie ustanowienia ram ustalania wymogów ekoprojektu w odniesieniu do zrównoważonych produktów oraz zmiany dyrektywy (UE) 2020/1828 i rozporządzenia (UE) 2023/1542 i uchylenia dyrektywy 2009/125/WE²⁴⁾.

Ww. rozporządzenie 2024/1781 ustanawia w szczególności podstawę prawną dla punktacji w zakresie możliwości naprawy dla określonych produktów lub grup produktów. Zgodnie z motywem 30 tego rozporządzenia „Wymogi informacyjne dotyczące możliwości naprawy i trwałości odgrywają kluczową rolę w umożliwianiu konsumentom zrównoważonej konsumpcji. Niniejsze rozporządzenie powinno umożliwiać ustanowienie punktowych ocen możliwości naprawy lub trwałości produktów w przypadkach, gdy takie oceny zostaną uznane za odpowiednie w celu zapewnienia korzyści dla środowiska i bardziej przejrzystych informacji dla konsumentów. Aby umożliwić konsumentom skuteczną ocenę i porównanie produktów, ważne jest, aby format, treść i wyświetlanie takich punktowych ocen możliwości naprawy i trwałości obejmowały łatwy do zrozumienia język i piktogramy oraz aby punktowa ocena możliwości naprawy opierała się na zharmonizowanej metodologii określonej dla produktu lub grupy produktów, która łączy w jedną ocenę parametry takie jak dostępność części zamiennych i cena części zamiennych, łatwość demontażu oraz dostępność narzędzi.”. Od dnia 20 czerwca 2025 r. wszystkie nowe smartfony i tablety wprowadzane na rynek UE muszą być opatrzone etykietą energetyczną zawierającą punktową ocenę w zakresie możliwości naprawy wraz z innymi obowiązkowymi informacjami (na etykiecie symbol ze śrubokrętem). Jest to pierwsza kategoria produktów objęta tym obowiązkiem²⁵⁾. Od 2027 taka informacja obejmie suszarki²⁶⁾. Komisja Europejska prowadzi dalsze prace w tym zakresie²⁷⁾.

Jak wskazano powyżej definiowane pojęcie odpowiada merytorycznie pojęciu punktowej ocenie możliwości naprawy na gruncie przepisów rozporządzenia 2024/1781. W konsekwencji

²³⁾ Dz. U. L 198 z 28.7.2017, s. 1–23.

²⁴⁾ Dz. Urz. UE. L 2024/1781 z 28.06.202, z późn. zm.

²⁵⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2023/1669 z dnia 16 czerwca 2023 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 w odniesieniu do etykietowania energetycznego smartfonów i komputerów typu slate (Dz. Urz. UE L 214 z 31.08.2023, str. 9), które w załączniku II pkt C tabela 4 określa klasę możliwości naprawy smartfonów i komputerów oraz <https://eprel.ec.europa.eu/screen/product/smartphonestablets20231669>.

²⁶⁾ rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2025/1353 z dnia 1 lipca 2025 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2023/2534 w odniesieniu do suszarek bębnowych dla gospodarstw domowych w zakresie informacji dotyczących możliwości naprawy oraz wyjaśnienia niektórych aspektów metod pomiaru i obliczeń, karty informacyjnej produktu, dokumentacji technicznej i procedury weryfikacji (Dz. Urz. UE L z 20.11.2025).

²⁷⁾ <https://susproc.jrc.ec.europa.eu/product-bureau/product-groups/447/documents>
https://environment.ec.europa.eu/strategy/circular-economy/ecodesign-sustainable-products-regulation_en#implementation

wdrażając przedmiotowe pojęcie do polskiego porządku prawnego przyjęto termin „punktowa ocena możliwości naprawy”, celem zapewnienia spójności.

„zharmonizowana informacja dotycząca zgodności towaru z umową” – informację o zasadach przewidzianej przez prawo odpowiedzialności przedsiębiorcy za zgodność towaru z umową, w tym o okresie trwania tej odpowiedzialności wynoszącym minimum dwa lata, której wzór i treść są określone w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2025/1960 z dnia 25 września 2025 r. w sprawie wzoru i treści zharmonizowanej informacji o prawnym obowiązku zapewnienia zgodności z umową oraz zharmonizowanego oznakowania na potrzeby handlowej gwarancji trwałości²⁸⁾, zwanego dalej „rozporządzeniem 2025/1960” (projektowany art. 2 pkt 12 UPK).

„zharmonizowane oznakowanie dotyczące gwarancji trwałości” – oznakowanie informujące o gwarancji trwałości udzielonej przez producenta bez dodatkowych kosztów, która obejmuje cały towar i obowiązuje dłużej niż dwa lata oraz o okresie jej obowiązywania wraz z przypomnieniem o istnieniu prawnego obowiązku zapewnienia zgodności towaru z umową, którego wzór i treść są określone w załączniku II do rozporządzenia 2025/1960 (projektowany art. 2 pkt 13 UPK).

2.2. Uzupełnienie katalogu informacji przedkontraktowych

Katalog informacji, jakie sprzedawca powinien przekazać konsumentowi przed zawarciem umowy, zarówno w tradycyjnym sklepie jak i na odległość, zostaje uzupełniony o:

- **informację o przewidzianej przez prawo odpowiedzialności przedsiębiorcy za zgodność świadczenia z umową, a w przypadku gdy przedmiotem świadczenia jest towar – także o głównych warunkach tej odpowiedzialności, w tym o okresie jej trwania wynoszącym minimum dwa lata, w widoczny sposób, z wykorzystaniem zharmonizowanej informacji dotyczącej zgodności towaru z umową**

Zgodnie z projektowanym art. 8 ust. 1 pkt 5 oraz art. 12 ust. 1 pkt 13 UPK (wdrażają art. 5 ust. 1 lit. e oraz lit. eb oraz art. 6 ust. 1 lit. 1 oraz lit. lb dyrektywy 2011/83 dodane przez dyrektywę 2024/825) przedsiębiorca będzie miał obowiązek poinformować konsumenta o przewidzianej przez prawo odpowiedzialności przedsiębiorcy za zgodność świadczenia z umową.

Z uwagi na brzmienie wdrażanych przepisów dyrektywy 2011/83 oraz fakt, iż pojęcie „świadczenia” w zmienianych przepisach UPK obejmuje zarówno towary, jak i treści cyfrowe

²⁸⁾ Dz. Urz. UE L 2025/1960 z 02.10.2025.

oraz usługi cyfrowe, zakres przekazywanych informacji będzie uzależniony od przedmiotu świadczenia. W przypadku gdy przedmiotem świadczenia będą treści cyfrowe lub usługi cyfrowe przedsiębiorca ma obowiązek poinformować o istnieniu takiej odpowiedzialności. W tym przypadku obowiązek przedsiębiorcy nie ulega zmianie. Dyrektywa 2024/825, zmieniając przepisy art. 5 ust. 1 lit. e oraz art. 6 ust. 1 lit. l dyrektywy 2011/83, rozszerza zakres informacji przekazywanych konsumentowi tylko w odniesieniu do towaru. Zatem w przypadku gdy przedmiotem świadczenia jest towar, przedsiębiorca będzie musiał poinformować konsumenta nie tylko o istnieniu takiej odpowiedzialności, ale także o jej głównych warunkach, w tym o okresie trwania tej odpowiedzialności wynoszącym minimum dwa lata. Dodatkowo ma to zrobić w widoczny sposób z wykorzystaniem zharmonizowanej informacji dotyczącej zgodności towaru z umową.

Jednolity dla wszystkich państw członkowskich wzór informacji został określony przez Komisję Europejską w załączniku I do rozporządzenia 2025/1960. Przedmiotowe rozporządzenie określa w sposób precyzyjny zarówno wzór jak i treść tej informacji oraz minimalny rozmiar, przy czym żaden z elementów tego wzoru nie może być edytowany. Natomiast motyw 28 dyrektywy 2024/825 wskazuje, że informacja taka powinna być *wyraźnie widoczna, na przykład umieszczona jako przyciągający wzrok plakat na ścianie sklepu obok kasy lub, w przypadku sprzedaży przez Internet, zamieszczona jako ogólne przypomnienie na stronie internetowej przedsiębiorcy sprzedającego towary.*

Poniżej znajduje się wzór zharmonizowanej informacji dotyczącej zgodności towaru z umową (wersja kolorowa i czarno-biała):

PRAWNY OBOWIĄZEK ZAPEWNIENIA ZGODNOŚCI TOWARU Z UMOWĄ

Towary sprzedawane w Unii Europejskiej objęte są prawnym obowiązkiem zapewnienia ich zgodności z umową **przez okres co najmniej dwóch lat**.

Konsumenci mogą dochodzić swoich praw na podstawie tego prawnego obowiązku zapewnienia zgodności towaru z umową, na przykład jeżeli towar:

- ✘ jest niezgodny z opisem
- ✘ funkcjonuje niezgodnie z przeznaczeniem.

Sprzedawcy odpowiadają za wszelkie niezgodności towaru z umową, które istnieją w momencie dostawy towaru i które ujawniają się w czasie trwania prawnego obowiązku zapewnienia zgodności z umową. W takiej sytuacji sprzedawcy są zobowiązani zaoferować:

- ✘ **bezpłatną naprawę** lub **bezpłatną wymianę towaru**
- ✘ w niektórych przypadkach **obniżenie ceny** lub **jej całkowity zwrot**.

W niektórych krajach obowiązuje dłuższy okres prawnego obowiązku zapewnienia zgodności towaru z umową. Krótszy okres może obowiązywać w przypadku towarów używanych, jednak nie może on być krótszy niż rok.

Aby uzyskać więcej informacji na temat przysługujących Ci praw w danym kraju, zeskanuj poniższy kod QR lub zwróć się do sprzedawcy.

europa.eu/youreurope/gwarancje

Co zrobić, jeżeli otrzymany towar jest niezgodny z umową?

- 1 Jak najszybciej skontaktuj się ze sprzedawcą, by zgłosić ewentualny problem.
- 2 Przedstaw dowód potwierdzający zakup, taki jak pokwitowanie, faktura lub wyciąg bankowy.

GARAN ✘

Sprzedawcy i producenci mogą również oferować gwarancje handlowe, które są stosowane niezależnie od prawnego obowiązku zapewnienia zgodności towaru z umową. Na przykład etykieta **GARAN** oznacza **handlową gwarancję trwałości**, którą producent oferuje bez dodatkowych kosztów na cały towar.

PRAWNY OBOWIĄZEK ZAPEWNIENIA ZGODNOŚCI TOWARU Z UMOWĄ

Towary sprzedawane w Unii Europejskiej objęte są prawnym obowiązkiem zapewnienia ich zgodności z umową **przez okres co najmniej dwóch lat**.

Konsumenci mogą dochodzić swoich praw na podstawie tego prawnego obowiązku zapewnienia zgodności towaru z umową, na przykład jeżeli towar:

- ✘ jest niezgodny z opisem
- ✘ funkcjonuje niezgodnie z przeznaczeniem.

Sprzedawcy odpowiadają za wszelkie niezgodności towaru z umową, które istnieją w momencie dostawy towaru i które ujawniają się w czasie trwania prawnego obowiązku zapewnienia zgodności z umową. W takiej sytuacji sprzedawcy są zobowiązani zaoferować:

- ✘ **bezpłatną naprawę** lub **bezpłatną wymianę towaru**
- ✘ w niektórych przypadkach **obniżenie ceny** lub **jej całkowity zwrot**.

W niektórych krajach obowiązuje dłuższy okres prawnego obowiązku zapewnienia zgodności towaru z umową. Krótszy okres może obowiązywać w przypadku towarów używanych, jednak nie może on być krótszy niż rok.

Aby uzyskać więcej informacji na temat przysługujących Ci praw w danym kraju, zeskanuj poniższy kod QR lub zwróć się do sprzedawcy.

europa.eu/youreurope/gwarancje

Co zrobić, jeżeli otrzymany towar jest niezgodny z umową?

- 1 Jak najszybciej skontaktuj się ze sprzedawcą, by zgłosić ewentualny problem.
- 2 Przedstaw dowód potwierdzający zakup, taki jak pokwitowanie, faktura lub wyciąg bankowy.

GARAN ✘

Sprzedawcy i producenci mogą również oferować gwarancje handlowe, które są stosowane niezależnie od prawnego obowiązku zapewnienia zgodności towaru z umową. Na przykład etykieta **GARAN** oznacza **handlową gwarancję trwałości**, którą producent oferuje bez dodatkowych kosztów na cały towar.

- istnieniu i warunkach usług posprzedażnych oraz gwarancji

Zgodnie z **projektowanym art. 8 ust. 1 pkt 6 UPK** (wdraża art. 5 ust. 1 lit. ec dyrektywy 2011/83 dodany przez dyrektywę 2024/825) przedsiębiorca przed zawarciem umowy

z konsumentem będzie miał obowiązek udzielić mu informacji o istnieniu i warunkach usług posprzedażowych oraz o gwarancji, o ile takie usługi lub gwarancje istnieją. Może to być gwarancja sprzedawcy albo gwarancja producenta, w tym gwarancja trwałości.

- **istnieniu i warunkach gwarancji i usług posprzedażnych oraz sposobie ich realizacji (projektowany art. 12 ust. 1 pkt 14 UPK);**

Zmiana ta ma charakter wynikowy i ma na celu ujednolicenie obecnego brzmienia art. 12 ust. 1 pkt 14 UPK z brzmieniem projektowanego art. 8 ust. 1 pkt 6 UPK. Oba przepisy dotyczą obowiązku poinformowania konsumenta o istnieniu i warunkach usług posprzedażowych oraz gwarancji. Tym samym należało ujednolicić zastosowaną w nich nomenklaturę.

- **gwarancji trwałości udzielonej przez producenta bez dodatkowych kosztów, która obejmuje cały towar i obowiązuje przez okres dłuższy niż dwa lata, w widoczny sposób, z wykorzystaniem zharmonizowanego oznakowania dotyczącego gwarancji trwałości i w sposób bezpośrednio wskazujący na towar, na który producent udzielił takiej gwarancji**

W przypadku gdy producent udziela konsumentowi gwarancji trwałości bez dodatkowych kosztów, która obejmuje cały towar i obowiązuje przez okres dłuższy niż dwa lata przedsiębiorca przekazuje konsumentowi informacje o tej gwarancji z wykorzystaniem zharmonizowanego oznakowania, którego jednolity wzór, treść, kolor i rozmiar zostały określone przez Komisję Europejską w załączniku II do rozporządzenia 2025/1960.

Rozporządzenie 2025/1960 określa także, które z elementów zawartych w tym wzorze mogą być zmieniane, celem uwzględnienia nazwy producenta, określenia towaru oraz okresu udzielonej gwarancji (**projektowane art. 8 ust. 1 pkt 6a oraz art. 12 ust. 1 pkt 14a UPK** wdrażają art. 5 ust. 1 lit. ea oraz art. 6 ust. 1 lit. la dyrektywy 2011/83 dodane przez dyrektywę 2024/825).

Przedmiotowe oznakowanie nie dotyczy każdej gwarancji trwałości, ale tylko tej, która spełnia powyżej wskazane warunki. Umieszczenie oznakowania ma na celu uniknięcie mylenia przez konsumentów tej konkretnej gwarancji trwałości z prawnym obowiązkiem zapewnienia zgodności z umową. Zharmonizowane oznakowanie powinno być umieszczone w sposób widoczny i jednocześnie umożliwiający konsumentowi łatwe stwierdzenie, który towar korzysta z tego typu gwarancji trwałości. Dyrektywa 2024/825 w motywie 28 wskazuje, że zharmonizowane oznakowanie dotyczące gwarancji trwałości powinno być umieszczone np. bezpośrednio na opakowaniu danego towaru, na towarze, na półce, na której znajdują się

towary objęte taką gwarancją, lub bezpośrednio obok zdjęcia towaru w przypadku sprzedaży przez Internet.

Co istotne przedsiębiorca będzie zobowiązany przekazać konsumentowi informacje o gwarancji trwałości z wykorzystaniem zharmonizowanego oznakowania dotyczącego gwarancji trwałości tylko, gdy producent udostępni mu te informacje (projektowany art. 8 ust. 2 UPK oraz art. 12 ust. 5 UPK wdrażające art. 5 ust. 1 lit. ea oraz art. 6 ust. 1 lit. la dyrektywy 2011/83 dodane przez dyrektywę 2024/825). Wynika to z faktu, że informacje o udzieleniu gwarancji trwałości spełniającej ww. warunki posiada wyłącznie producent. Jak wskazuje motyw 36 dyrektywy 2024/825: *Przedsiębiorca nie powinien być zobowiązany do aktywnego poszukiwania takich informacji u producenta, na przykład na stronach internetowych poświęconych konkretnym produktom. Jednocześnie w interesie producentów byłoby proaktywne dostarczanie takich informacji w celu uzyskania przewagi handlowej.*

Jednocześnie, aby zapewnić prawidłowe wykorzystywanie zharmonizowanego oznakowania dotyczącego gwarancji trwałości, doprecyzowano w projektowanym art. 7ac UPK, że prawo do posługiwania się tym oznakowaniem przysługuje wyłącznie producentowi, który udziela gwarancji trwałości spełniającej wskazane warunki, czyli bez dodatkowych kosztów, gwarancja ma obejmować cały towar i obowiązywać przez okres dłuższy niż dwa lata. W żadnym innym przypadku producent nie może posługiwać się tym zharmonizowanym oznakowaniem. Co istotne udzielanie tego typu gwarancji trwałości jest dobrowolne – jest to wyłącznie decyzja producenta. Jednocześnie producent udzielający tego rodzaju gwarancji trwałości nie będzie miał obowiązku posługiwania się zharmonizowanym oznakowaniem. Jeżeli jednak producent udzielił gwarancji trwałości spełniającej ww. warunki, może o tym poinformować właśnie za pomocą zharmonizowanego oznakowania. Może to również stanowić element gry konkurencyjnej na rynku.

Poniżej znajduje się wzór zharmonizowanego oznakowania dotyczącego gwarancji trwałości (wersja skrócona, wersja kolorowa oraz czarno-biała):

- w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych oraz usług cyfrowych – minimalnym okresie, w którym producent lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zapewnia aktualizacje oprogramowania, przy czym okres ten może być wyrażony przez wskazanie przedziału czasu albo przez podanie daty końcowej

Zgodnie z projektowanym art. 8 ust. 1 pkt 10 oraz art. 12 ust. 1 pkt 20a UPK (wdraża art. 5 ust. 1 lit. ed oraz art. 6 ust. 1 lit. lc dyrektywy 2011/83 dodany przez dyrektywę 2024/825) przedsiębiorca ma obowiązek poinformować konsumentów przed zawarciem umowy dotyczącej treści cyfrowej lub usługi cyfrowej lub towaru z elementami cyfrowymi o minimalnym okresie, w którym producent towarów z elementami cyfrowymi lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zapewnia aktualizacje oprogramowania. Minimalny okres może być wyrażony jako przedział czasu (np. dwa lata) lub przez podanie daty końcowej (np. do 31 grudnia 2030 r.).

Przedmiotowy obowiązek informacyjny dotyczy wyłącznie bezpłatnych aktualizacji oprogramowania. Celem tego przepisu jest umożliwienie konsumentom otrzymania informacji, które pomogą im porównywać różne minimalne okresy, w których producent towarów z elementami cyfrowymi lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zapewnia aktualizacje oprogramowania zobowiązuje się do dostarczania takich aktualizacji oprogramowania dla tego rodzaju towarów lub treści czy usług. Z wyjaśnień Komisji Europejskiej w ramach procesu transpozycji dyrektywy 2024/825 wynika, iż objęcie tym obowiązkiem każdego rodzaju aktualizacji (bezpłatnych, płatnych) skutkowałoby pomieszczeniem dwóch zasadniczo różnych rodzajów aktualizacji, które nie są łatwo porównywalne — jedna, która jest gwarantowana w ramach towaru lub usługi, i druga, która może być opcjonalna lub wymagać dodatkowego zakupu. Z przedmiotowych wyjaśnień Komisji wynika także, że chociaż przepis nie nakłada na przedsiębiorców obowiązku informowania konsumentów o aktualizacjach płatnych, nadal przydatna dla konsumentów mogłaby być informacja o ich dostępności. Jednakże, takie informacje nie są obowiązkowe na mocy tego konkretnego przepisu.

Jak wynika z motywu 33 dyrektywy 2024/825, przedmiotowy obowiązek pozostaje niezależny od obowiązków przedsiębiorcy określonych w przepisach dotyczących zgodności towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych i usług cyfrowych z umową (por. obecnie obowiązujące rozdziały 5a i 5b UPK).

Co istotne przedsiębiorca będzie obowiązany przekazać konsumentowi informacje o minimalnym okresie aktualizacji oprogramowania tylko, gdy producent towarów z elementami cyfrowymi lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej udostępni mu te informacje (projektowany art. 8 ust. 2 UPK oraz art. 12 ust. 5 UPK wdrażające art. 5 ust. 1 lit. ea oraz art. 6 ust. 1 lit. la dyrektywy 2011/83 dodane przez dyrektywę 2024/825). Wynika to z faktu, że przedmiotowe informacje posiada wyłącznie producent towarów z elementami cyfrowymi lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej. Jak wskazuje motyw 36 dyrektywy 2024/825: *Przedsiębiorca nie powinien być zobowiązany do aktywnego poszukiwania takich informacji u producenta, na przykład na stronach internetowych poświęconych konkretnym produktom. Jednocześnie w interesie producentów byłoby proaktywne dostarczanie takich informacji w celu uzyskania przewagi handlowej.*

- **punktowej ocenie możliwości naprawy towaru, jeżeli taka ocena jest określona w zharmonizowanych wymogach ustanowionych w aktach prawnych Unii Europejskiej**

Zgodnie z **projektowanym art. 8 ust. 1 pkt 11 oraz art. 12 ust. 1 pkt 22 UPK** (wdrażają art. 5 ust. 1 lit. i oraz art. 6 ust. 1 lit. v dyrektywy 2011/83 dodane przez dyrektywę 2024/825) przedsiębiorca będzie miał obowiązek przekazać konsumentowi przed zawarciem umowy informację o ocenie możliwości dokonania naprawy towaru wyrażonej za pomocą punktacji na podstawie zharmonizowanych wymogów ustanowionych w aktach prawnych Unii Europejskiej (na etykiecie energetycznej symbol ze śrubokrętem). Obowiązek ten zmaterializuje się tylko gdy stosowne wymogi zostaną ustanowione. Obecnie jako przykład można podać wyżej przywołane przepisy dotyczące smartfonów i komputerów.

- **dostępności, szacunkowym koszcie i procedurze zamawiania części zamiennych niezbędnych do utrzymania zgodności towarów z umową, o dostępności instrukcji naprawy i konserwacji, a także o ograniczeniach dotyczących napraw, w razie braku punktowej oceny możliwości naprawy**

Zgodnie z **projektowanym art. 8 ust. 1 pkt 12 oraz art. 12 ust. 1 pkt 23 UPK** (wdrażają art. 5 ust. 1 lit. j oraz art. 6 ust. 1 lit. v dyrektywy 2011/83 dodane przez dyrektywę 2024/825), w przypadku gdy dla danej kategorii produktów nie została ustanowiona punktowa ocena możliwości naprawy przedsiębiorca powinien przed zawarciem umowy poinformować konsumenta o dostępności, szacunkowym koszcie i procedurze zamawiania części zamiennych niezbędnych do utrzymania zgodności towarów z umową, o dostępności instrukcji naprawy i konserwacji, a także o ograniczeniach dotyczących napraw.

Co istotne przedsiębiorca będzie obowiązany przekazać konsumentowi informacje o dodatkowych kwestiach związanych z naprawą, gdy producent towaru udostępni mu te informacje (projektowany art. 8 ust. 2 UPK oraz art. 12 ust. 5 UPK wdrażające art. 5 ust. 1 lit. j oraz art. 6 ust. 1 lit. v dyrektywy 2011/83 dodane przez dyrektywę 2024/825). Wynika to z faktu, iż przedmiotowe informacje posiada wyłącznie producent towarów z elementami cyfrowymi lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej. Jak wskazuje motyw 36 dyrektywy 2024/825: *Przedsiębiorca nie powinien być zobowiązany do aktywnego poszukiwania takich informacji u producenta, na przykład na stronach internetowych poświęconych konkretnym produktom. Jednocześnie w interesie producentów byłoby proaktywne dostarczanie takich informacji w celu uzyskania przewagi handlowej.*

- **przyjaznych dla środowiska opcjach dostarczenia towaru, o ile są dostępne**

Zgodnie z **projektowanym art. 12 ust. 8a UPK** (wdraża art. 6 ust. 1 lit. g dyrektywy 2011/83 zmieniony przez dyrektywę 2024/825) obowiązek poinformowania o przyjaznych dla środowiska opcjach dostawy towaru dotyczy wyłącznie umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa lub na odległość i tylko gdy takie opcje dostawy są dostępne. Przepis nie wprowadza obowiązku zapewnienia tego rodzaju opcji dostawy, a jedynie obowiązek poinformowania konsumenta w przypadku, gdy są dostępne.

2.3. Pozostałe zmiany

Projektowany art. 17 ust. 1 UPK wdraża art. 8 ust. 2 dyrektywy 2011/83 zmieniony przez dyrektywę 2024/825. Zgodnie z tym przepisem, w przypadku gdy umowa zawierana na odległość, przy użyciu środków komunikacji elektronicznej nakłada na konsumenta obowiązek zapłaty, przedsiębiorca ma obowiązek dostarczyć konsumentowi w sposób jasny i widoczny, bezpośrednio przed złożeniem przez konsumenta zamówienia, informacje, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, 5, 14a, 16 i 17 UPK.

Do obecnie obowiązującego katalogu informacji, jakie przedsiębiorca ma przekazać konsumentowi przed zawarciem takiej umowy, dodano informację o gwarancji trwałości udzielonej przez producenta bez dodatkowych kosztów, która obejmuje cały towar i obowiązuje przez okres dłuższy niż dwa lata, z wykorzystaniem zharmonizowanego oznakowania dotyczącego gwarancji trwałości.

3. Przepis końcowy

Art. 3 Wejście w życie

Proponuje się, aby ustawa weszła w życie z dniem 27 września 2026 r. W tym przypadku odstępnie od zasady określonej w art. 68b ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r. poz. 1480, z późn. zm.), która wprowadza co najmniej sześciomiesięczny okres *vacatio legis* dla ustaw zwiększających obciążenia regulacyjne dla przedsiębiorców, wynika z konieczności implementacji prawa UE, tj. art. 4 ust. 1 dyrektywy 2024/825, zgodnie z którym państwa członkowskie mają stosować te przepisy od dnia 27 września 2026 r.

Z uwagi na charakter normowanej w projekcie materii nie zachodzi potrzeba uregulowania kwestii intertemporalnych.

Przez nieuczciwą praktykę rynkową należy rozumieć działanie lub zaniechanie przedsiębiorcy, sposób postępowania, oświadczenie lub informację handlową, w szczególności reklamę i marketing, bezpośrednio związane z promocją lub nabyciem produktu przez konsumenta.

Z dniem wejścia projektowanych przepisów w życie zachowania przedsiębiorcy powinny być zgodne z tymi regulacjami. Zachowania przedsiębiorcy, w tym reklama, twierdzenia, obowiązki informacyjne wobec konsumentów (niezatajanie określonych informacji), będą oceniane w kontekście naruszenia projektowanych przepisów w momencie ich dokonania przez przedsiębiorcę.

Dodatkowo należy wskazać, że obecnie obowiązujące ogólne zasady zawarte w przepisach UPNPR oraz w dyrektywie 2005/29 dotyczące praktyk wprowadzających w błąd mogą być stosowane do praktyk pseudoekologicznego marketingu, jeśli wpływają lub mogą wpłynąć na decyzję przeciętnego konsumenta dotyczącą umowy, przy zastosowaniu indywidualnej oceny każdego przypadku. Tym samym, już obecnie każde twierdzenie lub oznakowanie ekologiczne wykorzystywane przez przedsiębiorcę powinno być prawdziwe, weryfikowalne i nie powinno wprowadzać w błąd co do cech produktu i jego wpływu środowiskowego. Oznacza to, że co do zasady każdy przedsiębiorca stosujący obecnie oznakowania lub twierdzenia środowiskowe powinien być w stanie wykazać ich prawdziwość, niezależnie od zmian wprowadzonych w dyrektywie 2024/825. Projektowane przepisy stanowią jedynie doprecyzowanie istniejących rozwiązań. Należy również wyraźnie zaznaczyć, że stosowanie przez przedsiębiorców tego rodzaju oznakowań lub twierdzeń jest i pozostaje dobrowolne i zależy wyłącznie od decyzji przedsiębiorcy. Dyrektywa 2024/825 nie przewiduje okresu przejściowego. Wynika to z horyzontalnego charakteru przepisów zarówno dyrektywy 2024/825, która nie jest aktem regulującym produkty, ale dotyczy nieuczciwych praktyk rynkowych w stosowanych przez przedsiębiorców w obrocie B2C. Powyższe stanowisko potwierdziła Komisja Europejska w swoich wyjaśnieniach²⁹⁾.

W przypadku zmienianych przepisów UPK projektowana ustawa poszerza i doprecyzowuje zakres obowiązków przedkontraktowych przedsiębiorców, którzy z dniem wejścia jej w życie będą musieli przekazywać konsumentom przed zawarciem umowy określony zakres informacji, np. o przyjaznych dla środowiska opcjach dostawy (o ile będą takie udostępniali), a w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych oraz usług cyfrowych – o minimalnym okresie, w którym producent lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zapewnia aktualizacje oprogramowania, przy czym okres

²⁹⁾ „Questions & Answers” z 27 listopada 2025 r. (Ref. ARES(2025)10410238-27/11/2025) – pkt 18, str. 17.

ten może być wyrażony przez wskazanie okresu czasu albo podanie daty końcowej (o ile takie informacje przekaże im producent). Przedsiębiorcy będą także musieli umieścić w sklepie zharmonizowaną informację dotyczącą zgodności towaru z umową. Z istoty tych przepisów wynika zatem, iż znajdują one zastosowanie wyłącznie do umów zawieranych po wejściu w życie przedmiotowej ustawy.

IV. Pozostałe informacje

Projekt został ujęty w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów pod numerem UC111.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), ponieważ nie zawiera przepisów technicznych.

Projekt ustawy nie zawiera wymogów nakładanych na usługodawców podlegających notyfikacji, o której mowa w art. 15 ust. 7 i art. 39 ust. 5 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz. Urz. UE L 376 z 27.12.2006, str. 36).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677, z późn. zm.) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2026 r. poz. 404), z chwilą skierowania do uzgodnień, konsultacji publicznych i opiniowania projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny”.

Projekt może mieć wpływ na mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców. Wprowadzane rozwiązania umożliwią Prezesowi UOKiK bardziej skuteczne monitorowanie oraz eliminację naruszeń stanowiących nieuczciwe praktyki rynkowe. Dodatkowo przedsiębiorcy będą zobowiązani do modyfikacji oraz poszerzenia zakresu obowiązków informacyjnych wobec konsumentów, jakie spoczywają na nich obecnie.

Projekt został opracowany zgodnie z zasadami proporcjonalności, adekwatności i równoważenia obowiązków administracyjnych, w rozumieniu wymogów wskazanych w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, w zakresie wykonywania działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 67 pkt 4 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, implementując prawo Unii Europejskiej i prawo międzynarodowe, należy dążyć do nakładania wyłącznie obowiązków administracyjnych niezbędnych do osiągnięcia celów implementowanych przepisów. Projekt przewiduje wprowadzenie jedynie zmian wymaganych przez dyrektywę 2024/825. Na przedsiębiorców nie zostają nałożone żadne dodatkowe obciążenia poza wymaganymi w prawie unijnym, a zasady prowadzenia działalności gospodarczej nie ulegają zmianie.

Należy też podkreślić, że formułowanie przez przedsiębiorców twierdzeń o charakterze środowiskowym oraz wykorzystywanie oznaczeń tego typu jest całkowicie dobrowolne. Przedsiębiorca podejmuje decyzję o wykorzystaniu takich instrumentów w komunikacji z konsumentami we własnym zakresie. W związku z tym sam decyduje, czy chce zostać objęty dodatkowymi obowiązkami i obciążeniami powiązаныmi z ich stosowaniem. Można także zauważyć, że co do zasady każde twierdzenie lub oznaczenie o charakterze środowiskowym obecnie wykorzystywane przez przedsiębiorcę w aktualnym stanie prawnym powinno być prawdziwe oraz uzasadnione, tj. weryfikowalne i oparte na przesłankach empirycznych. W innym wypadku stanowiłoby to przykład nieuczciwej praktyki rynkowej, polegającej na wprowadzeniu konsumenta w błąd co do cech produktu i jego wpływu środowiskowego. Oznacza to, że co do zasady każdy przedsiębiorca stosujący obecnie oznaczenia lub twierdzenia środowiskowe powinien być w stanie wykazać ich prawdziwość, niezależnie od zmian wprowadzonych w dyrektywie 2024/825.

Nie ma możliwości podjęcia alternatywnych w stosunku do projektowanej ustawy środków umożliwiających osiągnięcie zamierzonego celu.

Tytuł projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz ustawy o prawach konsumenta	Data sporządzenia 2026-07-01
Organ odpowiedzialny za opracowanie projektu Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów	Źródło interwencji Prawo UE (dyrektywa) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/825 z dnia 28 lutego 2024 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2005/29/WE i 2011/83/UE w odniesieniu do wzmocnienia pozycji konsumentów w procesie transformacji ekologicznej poprzez lepszą ochronę przed nieuczciwymi praktykami oraz lepsze informowanie (Dz. Urz. UE L 2024/825 z 06.03.2024)
Organy współpracujące Minister Klimatu i Środowiska, Minister Finansów i Gospodarki	
Osoba odpowiedzialna za opracowanie projektu Tomasz Chróstny, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów	
Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Sylwia Żyrek, Zastępca Dyrektora Departamentu Ochrony Zbiorowych Interesów Konsumentów, 22 55 60 424, sylwia.zyrek@uokik.gov.pl	Nr w Wykazie prac RM UC111

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Problemem wymagającym rozwiązania jest niewystarczająca ochrona konsumentów przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi, w szczególności w kontekście transformacji ekologicznej i rosnącej liczby przekazów marketingowych odnoszących się do aspektów środowiskowych (tzw. *greenwashing*, pseudoekologicznego marketingu) oraz brak dostatecznie przejrzystych i rzetelnych informacji umożliwiających podejmowanie świadomych decyzji zakupowych. Zidentyfikowane trudności występują również w Polsce, gdzie konsumenci napotykają ograniczone możliwości weryfikacji deklaracji przedsiębiorców dotyczących wpływu produktów na środowisko.

W związku z powyższym konieczna jest implementacja przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/825 z dnia 28 lutego 2024 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2005/29/WE i 2011/83/UE w odniesieniu do wzmocnienia pozycji konsumentów w procesie transformacji ekologicznej poprzez lepszą ochronę przed nieuczciwymi praktykami oraz lepsze informowanie¹⁾, zwanej dalej „dyrektywą 2024/825”. Projekt nie przewiduje wprowadzenia zmian, które wykraczałyby poza konieczne do implementacji dyrektywy 2024/825. Wdrożenie odpowiednich regulacji i narzędzi na poziomie krajowym jest zasadne, aby skutecznie przeciwdziałać wskazanym problemom i zwiększyć poziom ochrony konsumentów w Polsce.

Celem dyrektywy 2024/825 jest wkład w rozwój unijnej gospodarki o obiegu zamkniętym i zielonej gospodarki poprzez umożliwienie konsumentom podejmowania świadomych decyzji o nabywaniu produktów w ramach zrównoważonej konsumpcji. Jej celem jest również wyeliminowanie nieuczciwych praktyk handlowych, które wprowadzają konsumentów w błąd, odwołując ich od zrównoważonych wyborów konsumpcyjnych. Ponadto dyrektywa 2024/825 zapewnia lepsze i bardziej spójne stosowanie przepisów UE.

Środki te są potrzebne do aktualizacji istniejącego prawa ochrony konsumentów, aby zapewnić im ochronę i umożliwić aktywny udział w transformacji ekologicznej. Dyrektywa w sprawie praw konsumentów wymaga uzupełnienia np. w zakresie niektórych informacji przedkontraktowych, aby konsumenci byli lepiej informowani o przysługujących im uprawnieniach i mogli skutecznie z nich korzystać. Ogólne zasady zawarte w dyrektywie o nieuczciwych praktykach handlowych dotyczące praktyk wprowadzających w błąd mogą być stosowane do praktyk pseudoekologicznego marketingu, jeśli mają one negatywny wpływ na konsumentów, przy zastosowaniu indywidualnej oceny każdego przypadku. Jednak ani w dyrektywie, ani w załączniku I do niej (czarna lista praktyk) nie ma szczegółowych przepisów, które odnosiłyby się wprost do tego rodzaju praktyk przedsiębiorców. Kontrole stron internetowych przeprowadzone przez organy sieci współpracy w zakresie ochrony konsumenta w celu wykrycia wprowadzających w błąd twierdzeń dotyczących ekologiczności potwierdziły potrzebę wzmocnienia przepisów w celu ułatwienia egzekwowania prawa w tej dziedzinie. Stąd też wynikają zmiany wprowadzone przedmiotową dyrektywą.

Dyrektywa 2024/825 zmienia dwie dyrektywy, które chronią interesy gospodarcze konsumentów na szczeblu UE:

1) dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. *dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywę o nieuczciwych praktykach handlowych”)²⁾, zwaną dalej „dyrektywą 2005/29”,*

¹⁾ Dz. Urz. UE L 2024/825 z 06.03.2024.
²⁾ Dz. Urz. UE L 149 z 11.06.2005, str. 22, z późn. zm.

- 2) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającą dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady³⁾, zwaną dalej „dyrektywą 2011/83”.

Zarówno dyrektywa 2024/825, jak i obie zmieniane dyrektywy mają charakter maksymalnej harmonizacji.

I. Zmiany w dyrektywie 2005/29

1) rozszerzono listę czarnych praktyk handlowych, czyli praktyk uznawanych za nieuczciwe w każdych okolicznościach, o 12 nowych praktyk (uzupełnienie załącznika I dyrektywy 2005/29):

- umieszczanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, które nie jest oparte na systemie certyfikacji ani nie zostało ustanowione przez organy publiczne (pkt 2a);
- formułowanie ogólnego twierdzenia dotyczącego ekologiczności, gdy przedsiębiorca nie jest w stanie wykazać uznanej wysokiej efektywności ekologicznej istotnej dla tego twierdzenia (pkt 4a);
- formułowanie twierdzeń dotyczących ekologiczności w odniesieniu do całego produktu lub całej działalności przedsiębiorcy, jeżeli dotyczą one tylko określonego aspektu produktu lub konkretnego rodzaju działalności przedsiębiorcy (pkt 4b);
- twierdzenie, uzasadniane kompensowaniem emisji gazów cieplarnianych, że produkt ma neutralny, ograniczony lub pozytywny wpływ na środowisko pod względem emisji gazów cieplarnianych (pkt 4c);
- przedstawianie wymogów nałożonych na mocy prawa na wszystkie produkty należące do danej kategorii produktów na rynku unijnym jako cechy wyróżniające ofertę przedsiębiorcy (pkt 10a);
- zatajanie przed konsumentem informacji o tym, że aktualizacja oprogramowania będzie miała negatywny wpływ na funkcjonowanie towarów z elementami cyfrowymi lub korzystanie z treści cyfrowych lub usług cyfrowych (pkt 23d);
- prezentowanie aktualizacji oprogramowania jako niezbędnej, w przypadku gdy poprawia ona jedynie funkcjonalność (pkt 23e);
- komunikaty handlowe dotyczące towaru posiadającego właściwość wprowadzoną, aby ograniczyć jego trwałość, pomimo tego, że informacje na temat takiej właściwości i jej wpływu na trwałość towaru są dostępne dla przedsiębiorcy (pkt 23f);
- fałszywe twierdzenie, że w normalnych warunkach użytkowania towar ma pewną trwałość, jeżeli chodzi o czas lub intensywność użytkowania (pkt 23g);
- przedstawianie towaru jako nadającego się do naprawy, w sytuacji gdy tak nie jest (pkt 23h);
- nakłanianie konsumenta do zastąpienia lub uzupełnienia materiałów eksploatacyjnych towaru wcześniej, niż jest to konieczne z przyczyn technicznych (pkt 23i);
- zatajanie informacji dotyczących ograniczenia funkcjonalności towaru w przypadku korzystania z materiałów eksploatacyjnych, części zamiennych lub wyposażenia dodatkowego, które nie zostały dostarczone przez pierwotnego producenta, lub fałszywe twierdzenie, że takie ograniczenie funkcjonalności wystąpi (pkt 23j);

2) rozszerzono katalog ogólnych informacji o głównych cechach produktu, które mogą wprowadzać w błąd – są to cechy środowiskowe lub społeczne produktu, aspekty związane z obiegiem zamkniętym, takie jak trwałość produktu, możliwość jego naprawy lub zdolność do recyklingu (uzupełniono art. 6 ust. 1 lit. b dyrektywy 2005/29);

3) rozszerzono katalog praktyk wprowadzających w błąd o następujące praktyki:

- **formułowanie twierdzeń dotyczących osiągnięcia w określonym terminie celu ekologicznego, np. w postaci neutralności klimatycznej, redukcji emisji dwutlenku węgla lub podobnego, w sytuacji gdy nie może przedstawić planu realizacji takiego celu.** Plan ten, określony jako realistyczny plan wykonania, powinien obejmować wymierne i określone w czasie cele oraz inne odpowiednie elementy niezbędne do wsparcia jego realizacji, takie jak przydział zasobów, i który jest regularnie weryfikowany przez niezależnego eksperta będącego stroną trzecią, którego ustalenia są udostępniane konsumentom. Przedsiębiorca, który będzie formułował takie twierdzenia dotyczące osiągnięcia w przyszłości celu ekologicznego będzie musiał poprzeć je realistycznym planem wykonania. Rozwiązanie to ma wyeliminować formułowanie twierdzeń dotyczących ekologiczności bez stosownego oparcia, które przez to powodują u konsumentów przekonanie, że kupując produkty określonych przedsiębiorców przyczyniają się do funkcjonowania gospodarki niskoemisyjnej, podczas gdy w rzeczywistości nie ma to miejsca. Tym samym działania te mogą wprowadzać konsumentów w błąd (dodano art. 6 ust. 2 lit. d dyrektywy 2005/29);
- **reklamowanie korzyści dla konsumentów, które są nieistotne i nie wynikają z żadnej cechy produktu lub działalności przedsiębiorcy** – tego rodzaju działanie przedsiębiorcy może wprowadzać konsumentów w błąd sugerując, że np. jego produkty są bardziej korzystne dla konsumentów, środowiska lub społeczeństwa niż inne produkty lub działalność przedsiębiorcy tego samego rodzaju. Przykładem takiego działania może

³⁾ Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 64, z późn. zm.

być twierdzenie, że określona marka wody butelkowanej jest bezglutenowa (dodano art. 6 ust. 2 lit. e dyrektywy 2005/29);

- 4) **określono istotne informacje, których pominięcie może oznaczać zaniechanie wprowadzające w błąd w przypadku świadczenia przez przedsiębiorcę usługi polegającej na porównaniu produktów i przekazywaniu konsumentowi informacji dotyczących cech środowiskowych lub społecznych lub aspektów związanych z obiegiem zamkniętym, takich jak trwałość, możliwość naprawy lub zdolność do recyklingu, produktów lub dostawców tych produktów.** W takim przypadku przedsiębiorcy powinni informować konsumentów o metodzie porównania, produktach, które są przedmiotem porównania, oraz o dostawcach tych produktów, a także o działaniach mających na celu zapewnienie aktualności tych informacji. Porównania muszą być obiektywne, w szczególności poprzez porównanie produktów pełniących tę samą funkcję, z zastosowaniem wspólnej metody i wspólnych założeń, oraz zestawienie istotnych i możliwych do zweryfikowania cech porównywanych produktów (dodano art. 7 ust. 7 dyrektywy 2005/29).

II. Zmiany w dyrektywie 2011/83

- 1) **obowiązek przekazania informacji o istnieniu prawnego obowiązku zapewnienia zgodności towaru z umową** – sprzedawca przed zawarciem umowy z konsumentem ma obowiązek podania konsumentowi informacji o odpowiedzialności sprzedawcy z tytułu zgodności towarów z umową. Informacja ta będzie przekazywana w zharmonizowanej formie, określonej w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2025/1960 z dnia 25 września 2025 r. w sprawie wzoru i treści zharmonizowanej informacji o prawnym obowiązku zapewnienia zgodności z umową oraz zharmonizowanego oznakowania na potrzeby handlowej gwarancji trwałości (Dz. Urz. UE L 2025/1960 z 02.10.2025) (dalej „rozporządzenie wykonawcze Komisji 2025/1960”). Zharmonizowana informacja ma być wyraźnie widoczna, na przykład umieszczona jako przyciągający wzrok plakat na ścianie sklepu obok kasy lub, w przypadku sprzedaży przez internet, zamieszczona jako ogólne przypomnienie na stronie internetowej sprzedawcy. Obowiązek ten obejmie zarówno umowy zawierane offline (w tradycyjnych sklepach) jak i online (uzupełniono art. 5 w ust. 1 lit. e oraz art. 6 ust. 1 lit. l dyrektywy 2011/83);
- 2) **obowiązek przekazania informacji o udzieleniu przez producenta handlowej gwarancji trwałości** – w przypadku gdy producent udziela konsumentowi handlowej gwarancji trwałości przedsiębiorca przekazuje konsumentowi informacje o tej gwarancji. Informacja taka zostanie przekazana w postaci oznakowania, którego jednolity wzór określa rozporządzenie wykonawcze Komisji 2025/1960. Umieszczenie oznakowania ma na celu uniknięcie mylenia przez konsumentów handlowej gwarancji trwałości z prawnym obowiązkiem zapewnienia zgodności z umową. Zharmonizowane oznakowanie powinno być umieszczone w taki sposób, aby konsument mógł łatwo stwierdzić, który towar korzysta z handlowej gwarancji trwałości producenta (np. bezpośrednio na opakowaniu danego towaru, na towarze, na półce, na której znajdują się towary objęte taką gwarancją, lub umieszczeniu oznakowania bezpośrednio obok zdjęcia towaru w przypadku sprzedaży przez internet). Producenci oferujący takie handlowe gwarancje trwałości mogą sami umieszczać zharmonizowane oznakowanie bezpośrednio na danym towarze lub na jego opakowaniu. Sprzedawca będzie miał obowiązek przekazać konsumentowi taką informację tylko gdy producent udzielił takiej gwarancji i gdy udostępnił sprzedawcy taką informację. Nie będzie obowiązku udzielania handlowej gwarancji trwałości – jej udzielenie zależy tylko od producenta. Producenci (sprzedawcy) nadal będą mogli oferować różnego rodzaju inne gwarancje (dodano art. 5 ust. 1 lit. ea oraz art. 6 ust. 1 lit. la dyrektywy 2011/83);
- 3) **obowiązek poinformowania konsumentów przed zawarciem umowy o istnieniu prawnego obowiązku zapewnienia zgodności treści cyfrowych i usług cyfrowych z umową** – przepis nie wprowadza nowego obowiązku w tym zakresie, wymóg taki już istnieje, jednak z uwagi na to, że dyrektywa rozszerza ten obowiązek informacyjny w odniesieniu do towarów o nowe elementy, zmiana ma charakter redakcyjny i polega na ujęciu w dwóch jednostkach redakcyjnych wymogów dotyczących towarów i treści cyfrowych (dodano art. 5 ust. 1 lit. eb oraz art. 6 ust. 1 lit. lb dyrektywy 2011/83);
- 4) **obowiązek poinformowania konsumentów o minimalnym okresie dokonywania aktualizacji oprogramowania w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych oraz usług cyfrowych** – sprzedawca ma obowiązek poinformować konsumentów przed zawarciem umowy o minimalnym okresie, w którym producent lub dostawca treści lub usług cyfrowych zapewnia aktualizacje oprogramowania. Minimalny okres może być wyrażony jako okres czasu (np. 2 lata) lub poprzez podanie daty końcowej (np. do 31 grudnia 2030 r.). Sprzedawca będzie miał ten obowiązek tylko gdy producent lub dostawca udostępni mu takie informacje (dodano art. 5 ust. 1 lit. ed oraz art. 6 ust. 1 lit. lc dyrektywy 2011/83);
- 5) **poinformowanie konsumentów o możliwości i zasadach naprawy** – sprzedawca ma obowiązek wskazania punktowej oceny możliwości naprawy (o ile taka ocena zostanie przygotowana dla określonej kategorii produktów na poziomie UE) lub innych istotnych informacji dotyczących naprawy (w tym m.in. dostępność, szacunkowe koszty części zamiennych), o ile producent udostępni takie informacje sprzedawcy. Informacje te powinny

umożliwić konsumentowi wybór towarów, które są łatwiejsze do naprawy (dodano art. 5 ust. 1 lit. i, l oraz art. 6 ust. 1 lit. u, v dyrektywy 2011/83);

- 6) **poinformowanie konsumentów o przyjaznych dla środowiska opcjach dostawy towarów** – obowiązek poinformowania konsumentów o dostępności opcji dostawy przyjaznych dla środowiska, o ile sprzedawca przewiduje takie opcje dostawy (uzupełniono art. 6 ust. 1 lit. g dyrektywy 2011/83).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Z uwagi na punktowy charakter zmian wprowadzonych przez dyrektywę 2024/825 w dyrektywie 2005/29 oraz dyrektywie 2011/83, nie ma konieczności opracowania nowej ustawy. **Przy implementacji przepisów dyrektywy 2024/825 zostaną wykorzystane istniejące obecnie rozwiązania prawne i instytucjonalne, wskazane poniżej.** Jednocześnie z uwagi na maksymalny charakter harmonizacji wprowadzanej dyrektywą 2024/825 brak jest możliwości przyjęcia rozwiązań odmiennych niż w niej zawarte.

Dyrektywa 2005/29 została implementowana w ustawie z dnia 23 sierpnia 2007 r. *o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym* (Dz. U. z 2023 r. poz. 845), natomiast dyrektywa 2011/83 – w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. *o prawach konsumenta* (Dz. U. z 2024 r. poz. 1796, z późn. zm.). Przedmiotowy projekt ustawy przewiduje zatem wprowadzenie stosownych, punktowych zmian w przepisach dwóch wyżej wymienionych ustaw, które będą polegały na dodaniu nowych przepisów oraz zmianie brzmienia przepisów już obowiązujących.

I. Zmiany w ustawie z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym

1. **Dodanie definicji** następujących pojęć: *towar, twierdzenie środowiskowe, ogólne twierdzenie środowiskowe, oznakowanie dotyczące zrównoważonego charakteru, systemu certyfikacji, uznana wysoka efektywność środowiskowa, trwałość, aktualizacja oprogramowania, materiał eksploatacyjny oraz funkcjonalność.*
2. **Rozszerzenie katalogu tzw. czarnych praktyk rynkowych, nieuczciwych w każdych okolicznościach o 12 nowych praktyk, określonych w załączniku do dyrektywy 2024/825** (lista nowych czarnych praktyk rynkowych jest ujęta w załączniku do dyrektywy).

Nowe czarne praktyki rynkowe zostały wymienione w pkt 1 OSR, natomiast w tym miejscu należy zwrócić uwagę na dwie czarne praktyki, które pozwolą na eliminowanie pseudoekologicznego marketingu i mogą mieć największy wpływ na dokonywanie świadomych wyborów przez konsumentów. Jedną z nich jest **umieszczanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru⁴⁾, które nie jest oparte na systemie certyfikacji ani nie zostało ustanowione przez organy publiczne.** Praktyka ta obejmuje dobrowolnie stosowane przez przedsiębiorców oznakowania. Decyzja o stosowaniu takiego oznakowania nadal pozostaje w gestii przedsiębiorcy. Wprowadzenie tej regulacji skutkować będzie tym, że przedsiębiorca, który będzie chciał stosować takie dobrowolne oznakowanie dotyczące zrównoważonego charakteru, aby nie narazić się na zarzut stosowania czarnej praktyki rynkowej będzie musiał wybrać oznakowania, które:

- a) są oparte na systemie certyfikacji albo
- b) zostały ustanowione przez organy publiczne.

Ad lit. a) oznakowania dotyczące zrównoważonego charakteru oparte na systemie certyfikacji

Dyrektywa 2024/825 określa, jakie cechy powinien spełniać system certyfikacji wykorzystywany do certyfikowania oznakowań dotyczących zrównoważonego charakteru, nie nakładając przy tym na państwa członkowskie obowiązku utworzenia takiego systemu. Państwa członkowskie mogą zatem wykorzystać już istniejące systemy certyfikacji, o ile spełniają one wymogi z dyrektywy 2024/825 określone w definicji tego systemu⁵⁾. Monitorowanie przestrzegania przez

⁴⁾ Zgodnie z dyrektywą 2024/825 „**oznakowanie dotyczące zrównoważonego charakteru**” oznacza każdy dobrowolny znak zaufania, znak jakości lub znak równoważny, publiczny lub prywatny, którego celem jest wyodrębnienie i promocja produktu, procesu lub działalności przedsiębiorcy poprzez odwołanie się do ich cech środowiskowych lub społecznych, niebędący obowiązkowym oznakowaniem wymagany zgodnie z prawem Unii lub prawem krajowym (dodany do dyrektywy 2005/29 art. 2 lit. q).

⁵⁾ Zgodnie z dyrektywą 2024/825 „**system certyfikacji**” oznacza system weryfikacji przez osobę trzecią, który poświadcza, że produkt, proces lub działalność przedsiębiorcy spełniają określone wymogi, umożliwia stosowanie odpowiedniego znakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, i którego warunki, w tym wymogi, są publicznie dostępne i spełniają następujące kryteria:

- (i) system jest otwarty na przejrzystych, sprawiedliwych i niedyskryminacyjnych warunkach dla wszystkich przedsiębiorców, którzy chcą i są w stanie spełnić wymogi systemu;
- (ii) wymogi systemu opracowuje właściciel systemu w porozumieniu z odpowiednimi ekspertami i zainteresowanymi stronami;
- (iii) system określa procedury postępowania w przypadku niezgodności z wymogami systemu i przewiduje wycofanie lub zawieszenie stosowania przez przedsiębiorcę oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru w przypadku niezgodności z wymogami systemu; oraz

przedsiębiorców wymogów systemu powinno być prowadzone przez podmiot, którego kompetencje oraz niezależność zarówno od właściciela systemu, jak i od przedsiębiorcy, były zapewnione w oparciu o międzynarodowe, unijne lub krajowe normy i procedury, przyjęte przez właściwy podmiot, na przykład przez wykazanie zgodności z odpowiednimi normami międzynarodowymi, takimi jak ISO 17065 „Ocena zgodności – Wymagania dla jednostek certyfikujących wyroby procesy i usługi” lub za pomocą mechanizmów przewidzianych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. *ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 339/93*^{6), 7)}. Nie jest to katalog zamknięty.

W Polsce obecnie podmiotem dokonującym akredytacji jednostek certyfikujących zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 765/2008 jest Polskie Centrum Akredytacji (dalej „PCA”), działające na podstawie ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. *o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku* (Dz. U. z 2025 r. poz. 568). Podstawowymi wymaganiami akredytacyjnymi, w odniesieniu do których PCA przeprowadza procesy akredytacji, udziela akredytacji i nadzoruje udzielone akredytacje jednostek certyfikujących wyroby, procesy i usługi, są wymagania normy PN-EN ISO/IEC 17065:2013-03 „Ocena zgodności. Wymagania dla jednostek certyfikujących wyroby, procesy i usługi” (norma akredytacyjna). PCA będzie mogło w ramach posiadanych kompetencji udzielać akredytacji stosownym jednostkom certyfikującym, które będą chciały funkcjonować w ramach „systemu certyfikacji”, o którym mowa w dyrektywie 2024/825.

Zgodnie z otwartą definicją systemu certyfikacji zawartą w dyrektywie 2024/825, równorzędnymi jednostkami akredytującymi będą krajowe jednostki akredytujące ustanowione w innych państwach członkowskich, jak też inne podmioty spełniające wymagania definicji systemu certyfikacji.

Ad lit. b) oznakowania dotyczące zrównoważonego charakteru ustanowione przez organy publiczne

Przedsiębiorca będzie mógł eksponować oznakowanie dotyczące zrównoważonego charakteru, które nie jest oparte na systemie certyfikacji, ale zostało ustanowione przez organy publiczne. Dyrektywa 2024/825 jako przykład takich oznakowań wskazuje oznakowanie wydane na podstawie przepisów:

- i. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009 z dnia 25 listopada 2009 r. *w sprawie dobrowolnego udziału organizacji w systemie ekzarządzania i audytu we Wspólnocie (EMAS), uchylającego rozporządzenie (WE) nr 761/2001 oraz decyzje Komisji 2001/681/WE i 2006/193/WE*⁸⁾, zwanego dalej „rozporządzeniem EMAS”.

W Polsce wykonywaniu rozporządzenia EMAS służy ustawa dnia 15 lipca 2011 r. *o krajowym systemie ekzarządzania i audytu (EMAS)* (Dz. U. z 2022 r. poz. 2013). Zgodnie z przepisami tej ustawy, krajowy system ekzarządzania i audytu (EMAS) tworzą:

1. minister właściwy do spraw klimatu, jako organ prowadzący politykę w zakresie rozwoju systemu oraz współpracujący z organami Unii Europejskiej w tym zakresie;
2. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska;
3. Polskie Centrum Akredytacji, jako organ akredytujący.

Uzyskanie rejestracji w systemie ekzarządzania EMAS jest dobrowolne.

- ii. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 66/2010 z dnia 25 listopada 2009 r. *w sprawie oznakowania ekologicznego UE*⁹⁾, zwanego dalej „rozporządzeniem EU Ecolabel”.

Rozporządzenie EU Ecolabel stanowi podstawę przyznawania europejskiego oznakowania EU Ecolabel, które jest ogólnoeuropejskim, dobrowolnym oznakowaniem potwierdzającym doskonałą efektywność środowiskową produktu w całym jego cyklu życia. Jest zgodne z wymaganiami EN ISO 14024 Etykiety środowiskowe typu 1. W Polsce przyznaje je Polskie Centrum Badań i Certyfikacji S.A. (PCBC S.A.). Do tej samej grupy oznakowań spełniających kryteria normy EN ISO 14024, mających jednak charakter krajowy lub regionalny, należą m.in. polski Znak Ekologiczny EKO – przyznawany przez PCBC S.A.¹⁰⁾, niemiecki Blue Angel czy skandynawski Nordic Swan Ecolabel¹¹⁾.

- iii. art. 35 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. *w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004*¹²⁾, zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1169/2011”.

(iv) monitorowanie przestrzegania przez przedsiębiorcę wymogów systemu podlega obiektywnej procedurze i jest prowadzone przez stronę trzecią, której kompetencje i niezależność zarówno od właściciela systemu, jak i od przedsiębiorcy, opierają się na normach i procedurach międzynarodowych, unijnych lub krajowych (dodany do dyrektywy 2005/29 art. 2 lit. r).

⁶⁾ Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 30, z późn. zm.

⁷⁾ Motyw 7 dyrektywy 2024/825.

⁸⁾ Dz. Urz. UE L 342 z 22.12.2009, str. 1, z późn. zm.

⁹⁾ Dz. Urz. UE L 27 z 30.01.2010, str. 1, z późn. zm.

¹⁰⁾ Znak Ekologiczny EKO. Polskie Znakowanie – PCBC

¹¹⁾ Oznakowanie ekologiczne UE – Community and Helpdesk

¹²⁾ Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 18, z późn. zm.

Co do zasady rozporządzenie nr 1169/2011 przewiduje, że obowiązkowe informacje dotyczące żywności powinny być prezentowane za pomocą wskazanych form wyrażania informacji (w przeliczeniu na 100 g/ml, porcję, wartość procentową referencyjnych wartości spożycia) oraz prezentacji (nazwa składnika odżywczego, wartość numeryczna). Jednocześnie zgodnie z art. 35 tego rozporządzenia państwa członkowskie mogą dopuścić możliwość przekazania tych informacji dodatkowo w innej formie – w postaci grafik lub symboli, jeżeli spełniają one warunki określone w art. 35 tego rozporządzenia. Zgodnie z rozporządzeniem tego rodzaju dodatkowe formy oznakowania mogą być przyjęte oficjalnie jako krajowe lub stosowane przez producentów na zasadzie dobrowolności pod warunkiem spełnienia warunków określonych w art. 35 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011. W przypadku, gdy dane państwo członkowskie przyjęło na poziomie krajowym rozwiązanie systemowe, zgodnie z art. 35 ust. 2 ww. rozporządzenia – dodatkowe dobrowolne oznakowania, o których mówi ten przepis nie będą wymagały potwierdzania w ramach systemu certyfikacji, zgodnie z dyrektywą 2024/825. Potwierdzenie tego stanu będzie wymagało oceny ad casum.

Kompetencje w zakresie wykonywania ww. rozporządzenia nr 1169/2011 podzielone są między kilka organów krajowych, w tym Głównego Inspektora Sanitarnego oraz Głównego Inspektora Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych.

Kolejną nową czarną praktyką rynkową jest **formułowanie ogólnego twierdzenia środowiskowego**¹³⁾, **gdy przedsiębiorca nie jest w stanie wykazać uznanej wysokiej efektywności środowiskowej istotnej dla tego twierdzenia**. Stosowanie ogólnych twierdzeń środowiskowych jest dobrowolne – jest to decyzja przedsiębiorcy.

Efektom tej zmiany będzie to, że przedsiębiorca nie będzie mógł używać ogólnych twierdzeń środowiskowych typu: *przyjazne dla środowiska, ekoprzyjazne, zielone, przyjazne dla natury, ekologiczne, poprawne środowiskowo, przyjazne dla klimatu, łagodne dla środowiska, przyjazne pod względem emisji dwutlenku węgla, efektywne energetycznie, biodegradowalne, oparte na surowcach pochodzenia biologicznego* lub podobne, które sugerują lub stwarzają wrażenie wysokiej efektywności środowiskowej, jeżeli nie wykaże uznanej wysokiej efektywności środowiskowej. Innymi słowy, przedsiębiorca aby móc używać tego rodzaju sformułowań musi wykazać uznaną wysoką efektywność środowiskową. Może to zrobić zgodnie z:

a) przepisami rozporządzenia EU Ecolabel

Do wykazania wysokiej uznanej efektywności środowiskowej zgodnie z rozporządzeniem EU Ecolabel wystarczy uzyskanie takiego oznakowania. W Polsce przyznaje je PCBC S.A.;

b) krajowymi lub regionalnymi programami oznakowania ekologicznego EN ISO 14024 typu I urzędowo uznanymi w państwach członkowskich

Do wykazania wysokiej uznanej efektywności środowiskowej zgodnie z programami oznakowania ekologicznego EN ISO 14024 typu I wystarczy uzyskanie takich oznakowań uznanych w państwach członkowskich. Do tej grupy oznakowań spełniających kryteria normy EN ISO 14024 należą m.in.: polski Znak Ekologiczny EKO – przyznawany przez PCBC S.A., niemiecki Blue Angel czy skandynawski Nordic Swan Ecolabel;

c) z najwyższymi poziomami efektywności środowiskowej zgodnie z innym mającym zastosowanie prawem UE

Dyrektywa 2024/825 w motywie 10 wskazuje, że do wykazania wysokiej uznanej efektywności środowiskowej zgodnie z najwyższymi poziomami efektywności środowiskowej wystarczy np. posiadać najwyższą klasę (np. klasę A) zgodnie ze stosownymi regulacjami, np. zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiające ramy etykietowania energetycznego i uchylające dyrektywę 2010/30/UE¹⁴⁾ – wykonaniu tego rozporządzenia służy ustawa z dnia 14 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (Dz. U. z 2020 r. poz. 378).

3. Dodanie nowych praktyk wprowadzających w błąd, które polegają na:

a) **reklamowaniu nieistotnych korzyści dla konsumentów, które nie wynikają z żadnej cechy produktu lub działalności przedsiębiorcy,**

Tego rodzaju działanie przedsiębiorcy może wprowadzać konsumentów w błąd sugerując, np. że jego produkty są bardziej korzystne dla konsumentów, środowiska lub społeczeństwa niż inne produkty lub działalność przedsiębiorcy tego samego rodzaju. Przykładem takiego działania może być twierdzenie, że określona marka wody butelkowanej jest bezglutenowa.

b) **formułowanie twierdzeń dotyczących osiągnięcia w określonym terminie przyszłego celu środowiskowego, np. w postaci neutralności klimatycznej, redukcji emisji dwutlenku węgla lub podobnego, w sytuacji gdy przedsiębiorca nie może przedstawić planu realizacji takiego celu.**

Formułowanie takich twierdzeń (np. do 2030 r. nasza firma będzie neutralna klimatycznie) jest dobrowolne. Jednak formułowanie ich bez jasnych, obiektywnych, publicznie dostępnych i weryfikowalnych zobowiązań przyjętych w szczegółowym i realistycznym planie wykonania, który obejmuje wymierne i określone w czasie cele oraz inne odpowiednie elementy niezbędne do wsparcia jego realizacji, takie jak przydział zasobów, który jest regularnie

¹³⁾ Zgodnie z dyrektywą 2024/825 „**ogólnym twierdzeniem dotyczącym ekologiczności**” jest każde twierdzenie w formie ustnej lub pisemnej, które nie jest zawarte w oznakowaniu, jeśli jego specyfikacja nie jest podana w sposób jasny i wyraźny za pomocą tego samego środka przekazu (ten sam spot reklamowy, opakowanie produktu, interfejs) – dodany do dyrektywy 2005/29 art. 2 lit q.

¹⁴⁾ Dz. Urz. UE L 198 z 28.07.2017, str. 1, z późn. zm.

weryfikowany przez niezależnego eksperta będącego stroną trzecią, którego ustalenia są udostępniane konsumentom, może stanowić praktykę rynkową wprowadzającą w błąd.

Pozostałe zmiany w ustawie z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym to:

4. Rozszerzenie katalogu informacji, które mogą być przedmiotem praktyki wprowadzającej w błąd przy prezentacji produktu

Katalog zostanie rozszerzony o cechy środowiskowe lub społeczne, aspekty związane z obiegiem zamkniętym, w tym trwałość, możliwość naprawy, zdolność do recyklingu.

5. Określenie istotnych informacji, których pominięcie przy świadczeniu usługi polegającej na porównywaniu produktów może oznaczać, że działanie przedsiębiorcy zostanie uznane za zaniechanie wprowadzające w błąd.

Istotnymi informacjami będą m.in. informacje na temat metody porównania produktów będących przedmiotem porównania, dostawców tych produktów oraz działań mających na celu zapewnienie aktualności tych informacji.

II. Zmiany w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta

1. Dodanie definicji następujących pojęć: handlowa gwarancja trwałości, producent, punktowa ocena możliwości naprawy, treści cyfrowe, usługi cyfrowe oraz aktualizacja oprogramowania.

2. Katalog informacji, jakie sprzedawca powinien przekazać konsumentowi przed zawarciem umowy, zarówno w odniesieniu do umowy zawieranej w lokalu przedsiębiorstwa, jak i poza lokalem przedsiębiorstwa i na odległość, zostanie uzupełniony o:

- a) informację o przewidzianej przez prawo odpowiedzialności przedsiębiorcy za zgodność świadczenia z umową, a w przypadku gdy przedmiotem świadczenia jest towar – także o głównych warunkach tej odpowiedzialności, w tym o okresie jej trwania wynoszącym minimum dwa lata, w widoczny sposób, z wykorzystaniem zharmonizowanej informacji dotyczącej zgodności towaru z umową;
- b) oznakowanie informujące o udzieleniu przez producenta handlowej gwarancji trwałości – sprzedawca będzie miał taki obowiązek tylko gdy producent udzieli takiej gwarancji i tylko gdy przekaze stosowne informacje sprzedawcy. Jednolity dla wszystkich państw członkowskich wzór oznakowania jest określony w rozporządzeniu wykonawczym Komisji 2025/1960. Zharmonizowane oznakowanie powinno być umieszczone w widocznym dla konsumentów miejscu. Producenci oferujący takie handlowe gwarancje trwałości mogą sami umieszczać zharmonizowane oznakowanie bezpośrednio na danym towarze lub na jego opakowaniu. Producenci (sprzedawcy) nadal będą mogli oferować różnego rodzaju gwarancje. Nie będzie obowiązku udzielania handlowej gwarancji trwałości – jej udzielenie będzie zależało od decyzji producenta;
- c) informację o minimalnym okresie dokonywania aktualizacji towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych oraz usług cyfrowych – tylko gdy producent lub dostawca udostępnia sprzedawcy takie informacje;
- d) informację o możliwości i zasadach naprawy – poprzez wskazanie punktowej oceny możliwości naprawy (o ile zostanie przygotowana dla określonej kategorii produktów w aktach prawnych UE) lub innych istotnych informacji dotyczących naprawy (m.in. dostępność i szacunkowe koszty części zamiennych), o ile producent udostępni takie informacje sprzedawcy.

3. Dla umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa i na odległość sprzedawca będzie miał obowiązek przekazać konsumentowi przed zawarciem umowy informację o przyjaznych dla środowiska opcjach dostawy towarów – o ile sprzedawca przewiduje takie opcje dostawy.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Zakres regulacji podlega harmonizacji w Unii Europejskiej. Projektowana ustawa ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej, co nastąpi na tożsamy sposób we wszystkich państwach członkowskich.

Obecnie proces implementacji w państwach członkowskich jest w toku.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Konsumenci	32,4 mln	GUS – liczba ludności Polski w wieku powyżej 13 lat	Podwyższenie poziomu ochrony przez uzyskanie przed zawarciem umowy stosownych informacji oraz przez eliminację nieuczciwych praktyk rynkowych. Konsumentom uzyskają przez to możliwość podjęcia świadomej decyzji i dokonania wyboru

			towarów i usług odpowiadającym ich potrzebom.
Przedsiębiorcy	2,77 mln	GUS	Konieczność ewentualnego dostosowania swojej działalności tak, aby nie narazić się na zarzut stosowania nowych „czarnych” praktyk rynkowych uznawanych za nieuczciwe w każdych okolicznościach lub nieuczciwych praktyk rynkowych wprowadzających w błąd. Ponadto ewentualne stosowanie zharmonizowanej etykiety dotyczącej handlowej gwarancji trwałości, przekazanie sprzedawcy informacji o zdolności do naprawy, dostępności i kosztach części zamiennych, przekazywanie informacji o minimalnym okresie dokonywania aktualizacji treści cyfrowych.
Przedsiębiorcy zawierający umowy z konsumentami	Ok. 730 000	Szacunki własne na podstawie danych GUS	Obowiązek przekazania konsumentom przed zawarciem umowy (w lokalu przedsiębiorstwa, poza lokalem oraz na odległość) określonych informacji.
Polskie Centrum Akredytacji	1	Ustawa z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku	Możliwe rozszerzenie działalności akredytacyjnej w obszarze związanym m.in. z certyfikacją oznakowań dotyczących zrównoważonego charakteru oraz organizacją prowadzenia procesu akredytacji podmiotów ubiegających się o uprawnienie do certyfikacji.
Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów	1	Ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów	Zwiększenie efektywności działania w związku z doprecyzowaniem i uzupełnieniem przepisów ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Zwiększenie liczby realizowanych działań w związku z rozszerzeniem katalogu niedozwolonych praktyk rynkowych. Wzrost liczby prowadzonych postępowań i wydawanych decyzji.
Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie (SOKiK)	1	Ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów oraz Kodeks postępowania cywilnego	Możliwy nieznaczny wzrost odwołań od decyzji Prezesa UOKiK.

Sąd Apelacyjny w Warszawie	1	Kodeks postępowania cywilnego	Możliwy nieznaczny wzrost apelacji.
----------------------------	---	-------------------------------	-------------------------------------

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W IV kwartale 2024 r. przeprowadzono otwarte prekonsultacje dotyczące wdrożenia dyrektywy 2024/825, w których udział wzięli przedstawiciele administracji rządowej oraz przedstawiciele organizacji konsumenckich, obywatelskich i przedsiębiorców: Minister Finansów, Minister Klimatu i Środowiska, Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Spożywczych, Główny Inspektor Ochrony Środowiska, Polskie Centrum Akredytacji, Polski Komitet Normalizacyjny, Urząd Dozoru Technicznego, Urząd Patentowy RP, Akcja Demokracja, APPLiA Polska – Związek producentów AGD, Fundacja Climate&Strategy, Fundacja Green Rev Institute, Fundacja Terra Nostra, Izba Gospodarki Elektronicznej, Komag Instytut Badawczy, Konfederacja Lewiatan, Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji, Krajowa Rada Izb Rolniczych, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Producentów Świec i Zniczy, Polski Związek Przemysłu Kosmetycznego, Polska Federacja Producentów Żywności, Polskie Centrum Badań i Certyfikacji S.A., Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego, Polskie Stowarzyszenie Producentów Bydła, Polskie Stowarzyszenie Producentów Rur i Kształtek, Polskie Stowarzyszenie Zero Waste, Polski Instytut Badawczy Nafty i Gazu, Stowarzyszenie Energooszczędne Domy Gotowe, Stowarzyszenie Komunikacji Marketingowej SAR (członek Rady Reklamy), Stowarzyszenie Producentów Cementu, Rodzice dla Klimatu, Unia Producentów i Produktów Przemysłu Mięsnego, Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska, Związek Przedsiębiorców i Pracodawców, Związek Przedsiębiorców i Pracodawców, Związek Rzemiosła Polskiego oraz Związek Stowarzyszeń Rada Reklamy.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677, z późn. zm.) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2026 r. poz. 404) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

29 grudnia 2025 r. projekt został skierowany do uzgodnień międzyresortowych, opiniowania i konsultacji publicznych z 30-dniowym terminem na zgłoszenie uwag. W ramach procesu konsultacji społecznych projekt został przekazany reprezentatywnym organizacjom zrzeszającym przedsiębiorców oraz organizacjom konsumenckim, tj.:

- 1) Akcja Demokracja
- 2) APPLiA Polska – związek pracodawców AGD
- 3) Centrum im. Adama Smitha
- 4) Centrum Inżynierii Środowiska
- 5) ESG Impact Network
- 6) Federacja Branżowych Związków Producentów Rolnych
- 7) Federacja Przedsiębiorców Polskich
- 8) Forum Dyskusyjne Praktyków Prawa Konkurencji i Prawa Konsumenckiego
- 9) Forum Odpowiedzialnego Biznesu
- 10) Fundacja Carbon Footprint
- 11) Fundacja ClientEarth Prawnicy dla Ziemi
- 12) Fundacja Climate & Strategy
- 13) Fundacja Green REV Institut
- 14) Fundacja Instytut Ochrony Praw Konsumentów
- 15) Fundacja Konsumentów
- 16) Fundacja na Rzecz Bezpiecznego Obrotu Prawnego
- 17) Fundacja Terra Nostra
- 18) Instytut Biotechnologii Przemysłu Rolno-Spożywczego im. prof. Wacława Dąbrowskiego – Państwowy Instytut Badawczy
- 19) Instytut Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej Państwowy Instytut Badawczy
- 20) Instytut Nafty i Gazy – Państwowy Instytut Badawczy
- 21) Instytut Technologii Paliw i Energii
- 22) Izba Gospodarki Elektronicznej
- 23) Klub Polskich Laboratoriów Badawczych POLLAB
- 24) Klub Polskie Forum ISO 9000
- 25) KOMAG Instytut Badawczy
- 26) Konfederacja Lewiatan
- 27) Konferencja Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce Związek Pracodawców
- 28) Krajowa Izba Biopaliw
- 29) Krajowa Izba Gospodarcza
- 30) Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji
- 31) Krajowa Rada Izb Rolniczych
- 32) Marine Stewardship Council

- 33) Miejski Rzecznik Konsumentów w Warszawie
- 34) Naczelna Rada Zrzeszeń Handlu i Usług
- 35) Ogólnopolskie Stowarzyszenie Świec i Zniczy
- 36) Politechnika Śląska – Centrum Przemysłu 4.0 Naukowo-Dydaktyczne Centrum Nowych Technologii Politechniki Śląskiej
- 37) Polska Agencja Inwestycji i Handlu S.A.
- 38) Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości
- 39) Polska Akademia Nauk
- 40) Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców
- 41) Polska Federacja Rolna
- 42) Polska Izba Przemysłu Chemicznego
- 43) Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji
- 44) Polska Rada Biznesu
- 45) Polski Izba Ubezpieczeń
- 46) Polski Związek Firm Deweloperskich
- 47) Polski Związek Przemysłu Kosmetycznego
- 48) Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego
- 49) Polskie Stowarzyszenie Zero Waste
- 50) Polski Związek Przemysłu Motoryzacyjnego
- 51) Polskie Centrum Badań i Certyfikacji S.A.
- 52) Polskie Stowarzyszenie Marketingu SMB
- 53) Polskie Stowarzyszenie Sprzedaży Bezpośredniej
- 54) Polskie Towarzystwo Gospodarcze
- 55) Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej
- 56) Rada Główna Instytutów Badawczych
- 57) Rada Konsultacyjna ds. Ochrony Konsumentów przy Zarządzie Województwa Małopolskiego w Krakowie
- 58) Rada Krajowa Federacji Konsumentów
- 59) Rodzice dla Klimatu
- 60) Sieć Badawcza Łukasiewicz – Instytut Ceramiki i Materiałów Budowlanych
- 61) Stowarzyszenie Aquila
- 62) Stowarzyszenie Energooszczędne Domy Gotowe – EDG
- 63) Stowarzyszenie Komunikacji Marketingowej SAR
- 64) Stowarzyszenie Konsumentów Polskich
- 65) Stowarzyszenie Prawa Konkurencji
- 66) Stowarzyszenie PRiK
- 67) Stowarzyszenie Producentów Cementu – SPC
- 68) Stowarzyszenie Rzeczników Konsumentów
- 69) TÜV SÜD Polska Sp. z o.o.
- 70) Unia Producentów i Pracodawców Przemysłu Mięsnego – UPEMI
- 71) Związek Banków Polskich
- 72) Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska
- 73) Związek Pracodawców Business Center Club
- 74) Związek Przedsiębiorców i Pracodawców
- 75) Związek Rzemiosła Polskiego
- 76) Związek Stowarzyszeń Rada Reklamy

W ramach opiniowania projekt otrzymał:

- 1) Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego
- 2) Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego
- 3) Prezes Prokuratury Generalnej RP
- 4) Prezes Urzędu Patentowego RP
- 5) Rzecznik Praw Obywatelskich
- 6) Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych
- 7) Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorstw
- 8) Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego
- 9) Prezes Krajowej Izby Radców Prawnych
- 10) Prezes Naczelnego Rady Adwokackiej
- 11) Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa
- 12) Przewodniczący XVII Wydziału Sądu Okręgowego w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
- 13) Przewodniczący Zarządu Głównego Forum Związków Zawodowych
- 14) Przewodniczący Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”
- 15) Przewodniczący Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych

- 16) Przewodniczący Rady Dialogu Społecznego
- 17) Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska
- 18) Prezes Urzędu Dozoru Technicznego
- 19) Prezes Głównego Urzędu Miar
- 20) Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno Spożywczych
- 21) Dyrektor Polskiego Centrum Akredytacji
- 22) Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego

Wyniki konsultacji publicznych i opiniowania zostaną przedstawione w raporcie z konsultacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny indeksowane przewidywaną stopą inflacji)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
budżet państwa	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
JST	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
ZUS	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
NFZ	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
FP, FS	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
Wydatki ogółem	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
budżet państwa	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
JST	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
Saldo ogółem	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
budżet państwa	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
JST	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
ZUS	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
NFZ	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
FP, FS	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00

Źródła finansowania	Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na saldo sektora finansów publicznych, w tym budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowane zmiany mogą przełożyć się na nieznaczne zwiększenie zadań w obszarze działania Polskiego Centrum Akredytacji (PCA) w obszarze związanym m.in. z certyfikacją oznakowań dotyczących zrównoważonego charakteru, w tym organizacją prowadzenia procesu akredytacji podmiotów ubiegających się o uprawnienie do certyfikacji. Zakłada się, że realizacja tych zadań może odbyć się w oparciu o obecne zasoby jednostki. Jednocześnie w związku z faktem, że zgodnie z art. 51 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, PCA prowadzi samodzielną gospodarkę finansową, a koszty działalności, w tym wynagrodzenia pracowników, są pokrywane z przychodów PCA – ewentualna potrzeba zmian w zakresie „rocznego planu finansowego PCA” podlega ocenie kierownictwa PCA w trybie określonym w ww. ustawie. Planowane wejście w życie ustawy to wrzesień 2026 r. zatem rok ten jest przyjęty jako rok „0”.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki [mln zł]							
Czas w latach od wejścia w życie zmian	0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)

W ujęciu pieniężnym (ceny indeksowane przewidywaną zmianą PKB)	duże przedsiębiorstwa	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	duże przedsiębiorstwa	Konieczność ewentualnego dostosowania działalności w taki sposób, aby nie narazić się na zarzut stosowania nieuczciwych praktyk rynkowych, np. przedsiębiorca nie będzie mógł: 1) zatajać przed konsumentem, że aktualizacja oprogramowania będzie miała negatywny wpływ na funkcjonowanie towarów z elementami cyfrowymi lub korzystanie z treści cyfrowych lub usług cyfrowych, 2) stosować twierdzeń uzasadnionych kompensowaniem emisji gazów cieplarnianych, że produkt ma neutralny, ograniczony lub pozytywny wpływ na środowisko pod względem emisji gazów cieplarnianych. W przypadku podjęcia decyzji o stosowaniu oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru – konieczność np. uzyskania stosownego certyfikatu albo spełnienia wymagań EMAS, o których mowa w rozporządzeniu EMAS. W przypadku podjęcia decyzji o formułowaniu twierdzeń środowiskowych związanych z przyszłą efektywnością ekologiczną – konieczność utworzenia realistycznego planu wykonania. W niektórych przypadkach będzie konieczna zmiana koloru, grafiki, symboli lub informacji zawartych w materiałach reklamowych czy na opakowaniach towarów. Te zmiany obejmą przedsiębiorców, którzy obecnie stosują tzw. pseudoekologiczny marketing ekologiczny. Obowiązek przekazania konsumentowi określonych informacji przed zawarciem umowy, np. o przysługujących uprawnieniach z tytułu niezgodności towaru z umową. Ewentualnie przekazanie informacji o handlowej gwarancji trwałości czy aktualizacji oprogramowania. Jednocześnie może to wpłynąć pozytywnie na decyzje zakupowe konsumentów, który mogą chętniej wybierać towary, treści i usługi cyfrowe, co do których mają pewność, czy i jak długo będą zapewnione aktualizacje treści i usług cyfrowych lub towary, które posiadają handlową gwarancję trwałości, są trwalsze i łatwiejsze do naprawy. W efekcie może przyczynić się to do wzrostu atrakcyjności tego rodzaju towarów, treści i usług cyfrowych. Przedsiębiorcy będą mogli wykorzystać to jako atut w rynkowej grze konkurencyjnej. Dodatkowo przedsiębiorcy będą zobowiązani do modyfikacji oraz poszerzenia zakresu obowiązków informacyjnych wobec konsumentów, jakie spoczywają na nich obecnie. Projekt został opracowany zgodnie z zasadami proporcjonalności, adekwatności i równoważenia obowiązków administracyjnych, w rozumieniu wymogów wskazanych w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, w zakresie wykonywania działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 67 pkt 4 w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, implementując prawo Unii Europejskiej i prawo międzynarodowe, należy dążyć do nakładania wyłącznie obowiązków administracyjnych niezbędnych do osiągnięcia celów implementowanych przepisów. Projekt przewiduje wprowadzenie jedynie zmian wymaganych przez dyrektywę 2024/825. Na przedsiębiorców nie zostają nałożone żadne dodatkowe obciążenia poza wymaganymi w prawie unijnym, a zasady prowadzenia działalności gospodarczej nie ulegają zmianie.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	jw.						

	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, w tym osoby z niepełnosprawnością i starsze	Projektowane rozwiązania przyczynią się do zapewnienia wysokich standardów ochrony konsumentów przez dostarczanie konsumentom przed zawarciem umowy stosownych informacji na temat trwałości i możliwości naprawy niektórych produktów oraz przez zwiększenie ochrony konsumentów przed nieuczciwymi praktykami handlowymi, które uniemożliwiają dokonywanie zrównoważonych zakupów. W efekcie konsumenci będą w stanie podejmować optymalne decyzje dzięki: - większej dostępności i wiarygodności informacji w punkcie sprzedaży opisujących istnienie i długość udzielanej przez producenta handlowej gwarancji trwałości oraz okres, w którym są dostarczane bezpłatne aktualizacje oprogramowania; - dostępności punktowej oceny możliwości naprawy lub innych istotnych informacji dotyczących naprawy; - działaniom mającym na celu przeciwdziałanie pseudoekologicznemu marketingowi oraz stosowaniu oznakowań dotyczących zrównoważonego charakteru, które nie są przejrzyste lub wiarygodne. Zakłada się, że rozwiązania te mogą przyczynić się także do poprawy sytuacji konsumentów, którzy zyskają możliwość przeznaczenia oszczędności wynikających z nabycia trwalszego produktu na inne cele. Z założeń KE wynika, że konsumenci częściej wybiorą produkty, które są zrównoważone, tj. produkowane przy mniejszym wpływie na środowisko, co do których oczekuje się, że będą trwalsze i częściej naprawiane niż obecnie. Projekt nie wpływa na sytuację osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.
Niemierzalne		Ograniczenie i wyeliminowanie stosowania nieuczciwych praktyk rynkowych. Przedsiębiorstwa odniosą korzyści związane z równymi warunkami działania, ponieważ przedsiębiorstwa, które obecnie wprowadzają konsumentów w błąd, będą musiały dostosować swoje praktyki do tych, które są rzeczywiście zrównoważone albo zaprzestać nieuczciwych praktyk. Może to pozytywnie wpłynąć na uczciwą konkurencję rynkową. Oczekuje się również, że dzięki większej jasności oraz jednolitemu charakterowi regulacji zwiększy on poziom pewności prawa. Pozwoli to również uniknąć potencjalnej fragmentaryzacji rynku wewnętrznego, a tym samym ujednolici zasady dla przedsiębiorców w całej UE, co również może wpłynąć na wyrównanie szans rynkowych.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Ewentualne dodatkowe koszty dla przedsiębiorstw będą związane z dostarczaniem informacji o handlowych gwarancjach trwałości, okresach bezpłatnej aktualizacji oprogramowania i naprawach. Przekazanie tych informacji konsumentom przez sprzedawców będzie jednak zależało od tego, czy producent towarów albo dostawca treści lub usług cyfrowych przekaze takie informacje sprzedawcy. Dobrowolnym pozostaje samo udzielenie przez producenta handlowej gwarancji trwałości. Trudno tym samym precyzyjnie określić wysokość tych kosztów. Uzyskanie przez przedsiębiorcę stosownego certyfikatu, spełnienie wymagań EMAS, o których mowa w rozporządzeniu EMAS, lub utworzenie realistycznego planu wykonania pozostaje dobrowolne, gdyż tylko od decyzji przedsiębiorcy zależy, czy będzie chciał posługiwać się oznakowaniem dotyczącym zrównoważonego rozwoju, formułować ogólne twierdzenia środowiskowe lub twierdzenia środowiskowe związane z efektywnością środowiskową, która ma zostać osiągnięta w przyszłości. Niemniej jednak decyzja przedsiębiorcy dotycząca stosowania tego rodzaju środków może wiązać się z dodatkowymi kosztami, których wysokość nie jest możliwa do określenia. Przeciwdziałanie pseudoekologicznemu marketingowi może wiązać się z dodatkowymi kosztami (np. konieczność zmiany opakowań, materiałów reklamowych), ale przede wszystkim dla tych przedsiębiorstw, które obecnie stosują te nieuczciwe praktyki. Podmioty, które ich nie stosują, skorzystają na wyrównaniu szans, ponieważ praktyki w tym względzie zostaną wyeliminowane. Może przywrócić to uczciwą konkurencję rynkową. Z założeń KE wynika, że wdrożenie przepisów dyrektywy 2024/825 może przyczynić się do zwiększenia dobrobytu konsumentów o co najmniej 12,5–19,4 mld EUR w okresie 15 lat (średnio około 1 mld EUR rocznie). Jednocześnie koszty, jakie poniosą przedsiębiorcy w celu dostosowania swojej działalności KE oszacowała na 9,1–10,4 mld EUR. Odpowiada to średniemu	

	jednorazowemu kosztowi na przedsiębiorcę w wysokości 556–568 EUR, a następnie rocznemu kosztowi stałemu wynoszącemu od 64–79 EUR w rozpatrywanym okresie ¹⁵⁾ .
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

☐ tak
☒ nie
☐ nie dotyczy

☐ zmniejszenie liczby dokumentów
☐ zmniejszenie liczby procedur
☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy
☐ inne:

☒ zwiększenie liczby dokumentów
☒ zwiększenie liczby procedur
☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
☐ inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.

☐ tak
☐ nie
☒ nie dotyczy

Komentarz:

Regulacja nakłada na sprzedawców m.in. obowiązek umieszczenia informacji o istnieniu prawnego obowiązku zapewnienia zgodności towaru z umową. Informacja taka (wzór określa rozporządzenie wykonawcze Komisji 2025/1960) powinna być widoczna, na przykład umieszczona jako plakat na ścianie sklepu obok kasy lub, w przypadku sprzedaży przez internet jako ogólne przypomnienie obok produktu.

Przedsiębiorcy, którzy zdecydują się na stosowanie dobrowolnych oznakowań dotyczących zrównoważonego charakteru, formułowanie ogólnych twierdzeń środowiskowych czy twierdzeń środowiskowych związanych z efektywnością środowiskową, która ma zostać osiągnięta w przyszłości, będą musieli przejść określone w przepisach procedury, spełnić określone warunki celem uzyskania stosownego potwierdzenia dla proekologicznego charakteru ich towarów, procesów czy działalności.

9. Wpływ na rynek pracy

Brak istotnego wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☒ środowisko naturalne
☐ sytuacja i rozwój regionalny
☒ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe

☐ demografia
☐ mienie państwowe
☐ inne:

☐ informatyzacja
☐ zdrowie

Omówienie wpływu

Projektowane rozwiązania mogą przełożyć się na rozwój unijnej gospodarki o obiegu zamkniętym i zielonej gospodarki. Konsumenci nie będą także wprowadzani w błąd przez praktyki pseudoekologicznego marketingu. Konsumenci dzięki stosownym informacjom oraz uczciwym zasadom postępowania będą mogli dokonywać świadomego wyboru kontrahentów faktycznie podejmujących działania proekologiczne, zrównoważone, a także towarów trwałych, podlegających naprawie przyczyniając się do zrównoważonej konsumpcji.

Wprowadzane rozwiązania umożliwią Prezesowi UOKiK bardziej skuteczne monitorowanie oraz eliminację naruszeń stanowiących nieuczciwe praktyki rynkowe.

Zwiększenie liczby wydawanych decyzji przez Prezesa UOKiK ws. praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na stosowaniu nieuczciwych praktyk rynkowych, może przełożyć się na nieznaczne zwiększenie liczby odwołań przedsiębiorców do SOKiK i ewentualnych apelacji.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Przewiduje się, że ustawa wejdzie w życie z dniem 27 września 2026 r. Zgodnie bowiem z art. 4 ust. 1 dyrektywy 2024/825 państwa członkowskie przyjmują i publikują najpóźniej do dnia 27 marca 2026 r. przepisy niezbędne do wykonania

¹⁵⁾ Dokument KE pn. „Impact Assessment Report – Proposal for a Directive on empowering consumers for the green transition” z dnia 30 marca 2022 r., SWD(2022) 85 final, str. 54–55 (https://commission.europa.eu/document/download/6928fa96-5fc4-45bf-9af3-8e521f2fb56a_en?filename=4_1_186783_ia_sum_prop_em_co_en.pdf lub <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex:52022SC0085>).

niniejszej dyrektywy oraz niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję Europejską i stosują te przepisy od dnia 27 września 2026 r.
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?
Przewiduje się przeprowadzenie ewaluacji efektów projektu w terminie 5 lat od daty wejścia w życie ustawy. Zostaną zastosowane następujące mierniki: zmiana liczby sygnałów rynkowych, które docierają do UOKiK, liczba prowadzonych postępowań oraz liczba wydanych decyzji w sprawach praktyk naruszających interesy konsumentów. Dodatkowo miernikami mogą być: liczba wydanych certyfikatów dotyczących oznakowań dotyczących zrównoważonego charakteru, a także liczba uzyskanych rejestracji EMAS, oznakowań ekologicznych EU Ecolabel oraz EN ISO 14024 typu I. Zgodnie z art. 3 dyrektywy 2024/825 do dnia 27 września 2031 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy zawierające ocenę funkcjonowania przepisów oraz ewentualne wnioski legislacyjne.
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

RAPORT Z KONSULTACJI I OPINIOWANIA
Projekt ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym
praktykom rynkowym oraz ustawy o prawach konsumenta (UC111)

1. Informacje ogólne.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz ustawy o prawach konsumenta (UC111) wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/825 z dnia 28 lutego 2024 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2005/29/WE i 2011/83/UE w odniesieniu do wzmocnienia pozycji konsumentów w procesie transformacji ekologicznej poprzez lepszą ochronę przed nieuczciwymi praktykami oraz lepsze informowanie (Dz. U. UE L 2024/825 z 6.03.2024).

Projekt, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677) i § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2026 r. poz. 404), został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

2. Przebieg konsultacji i opiniowania.

Stosownie do wymogów uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów projekt ustawy został poddany konsultacjom publicznym i opiniowaniu oraz uzgodnieniom międzyresortowym. Termin na wnoszenie uwag wynosił 30 dni.

W ramach opiniowania projekt ustawy skierowano do następujących podmiotów:

1. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego
2. Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego
3. Prezes Prokuratury Generalnej RP
4. Prezes Urzędu Patentowego RP
5. Rzecznik Praw Obywatelskich
6. Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych
7. Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorstw
8. Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego
9. Prezes Krajowej Izby Radców Prawnych
10. Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej
11. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa
12. Przewodniczący XVII Wydziału Sądu Okręgowego w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
13. Przewodniczący Zarządu Głównego Forum Związków Zawodowych
14. Przewodniczący Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”
15. Przewodniczący Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych
16. Przewodniczący Rady Dialogu Społecznego
17. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska
18. Prezes Urzędu Dozoru Technicznego
19. Prezes Głównego Urzędu Miar
20. Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno Spożywczych
21. Dyrektor Polskiego Centrum Akredytacji
22. Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego

W ramach opiniowania uwagi do projektu zgłosili Dyrektor Polskiego Centrum Akredytacji, Główny Inspektor Jakości Handlowej Produktów Rolno Spożywczych, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prezes Głównego Urzędu Statystycznego, Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego oraz Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego. Szczegółowe zestawienie uwag zgłoszonych w ramach opiniowania wraz ze stanowiskiem projektodawcy znajduje się w tabeli załączonej do niniejszej informacji (załącznik nr 1).

W ramach konsultacji publicznych projekt ustawy został skierowany do następujących podmiotów:

1. Akcja Demokracja
2. APPLiA Polska – związek pracodawców AGD
3. Centrum im. Adama Smitha
4. Centrum Inżynierii Środowiska
5. ESG Impact Network
6. Federacja Branżowych Związków Producentów Rolnych
7. Federacja Przedsiębiorców Polskich
8. Forum Dyskusyjne Praktyków Prawa Konkurencji i Prawa Konsumenckiego
9. Forum Odpowiedzialnego Biznesu
10. Fundacja Carbon Footprint
11. Fundacja ClientEarth Prawnicy dla Ziemi
12. Fundacja Climate & Strategy
13. Fundacja Green REV Institut
14. Fundacja Instytut Ochrony Praw Konsumentów
15. Fundacja Konsumentów
16. Fundacja na Rzecz Bezpiecznego Obrotu Prawnego
17. Fundacja Terra Nostra
18. Instytut Biotechnologii Przemysłu Rolno-Spożywczego im. prof. Wacława Dąbrowskiego – Państwowy Instytut Badawczy
19. Instytut Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej Państwowy Instytut Badawczy
20. Instytut Nafty i Gazy – Państwowy Instytut Badawczy
21. Instytut Technologii Paliw i Energii
22. Izba Gospodarki Elektronicznej
23. Klub Polskich Laboratoriów Badawczych POLLAB
24. Klub Polskie Forum ISO 9000
25. KOMAG Instytut Badawczy
26. Konfederacja Lewiatan
27. Konferencja Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce Związek Pracodawców
28. Krajowa Izba Biopaliw
29. Krajowa Izba Gospodarcza
30. Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji
31. Krajowa Rada Izb Rolniczych
32. Marine Stewardship Council
33. Miejski Rzecznik Konsumentów w Warszawie
34. Naczelna Rada Zrzeszeń Handlu i Usług
35. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Świec i Zniczy
36. Politechnika Śląska – Centrum Przemysłu 4.0 Naukowo-Dydaktyczne Centrum Nowych Technologii Politechniki Śląskiej
37. Polska Agencja Inwestycji i Handlu S.A.

38. Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości
39. Polska Akademia Nauk
40. Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców
41. Polska Federacja Rolna
42. Polska Izba Przemysłu Chemicznego
43. Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji
44. Polska Rada Biznesu
45. Polski Izba Ubezpieczeń
46. Polski Związek Firm Deweloperskich
47. Polski Związek Przemysłu Kosmetycznego
48. Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego
49. Polskie Stowarzyszenie Zero Waste
50. Polski Związek Przemysłu Motoryzacyjnego
51. Polskie Centrum Badań i Certyfikacji S.A.
52. Polskie Stowarzyszenie Marketingu SMB
53. Polskie Stowarzyszenie Sprzedaży Bezpośredniej
54. Polskie Towarzystwo Gospodarcze
55. Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej
56. Rada Główna Instytutów Badawczych
57. Rada Konsultacyjna ds. Ochrony Konsumentów przy Zarządzie Województwa Małopolskiego w Krakowie
58. Rada Krajowa Federacji Konsumentów
59. Rodzice dla Klimatu
60. Sieć Badawcza Łukasiewicz - Instytut Ceramiki i Materiałów Budowlanych
61. Stowarzyszenie Aquila
62. Stowarzyszenie Energooszczędne Domy Gotowe – EDG
63. Stowarzyszenie Forum Odpowiedzialnego Biznesu
64. Stowarzyszenie Komunikacji Marketingowej SAR
65. Stowarzyszenie Konsumentów Polskich
66. Stowarzyszenie Prawa Konkurencji
67. Stowarzyszenie PRiK
68. Stowarzyszenie Producentów Cementu – SPC
69. Stowarzyszenie Rzeczników Konsumentów
70. TÜV SÜD Polska Sp. z o.o.
71. Unia Producentów i Pracodawców Przemysłu Mięsnego – UPEMI
72. Związek Banków Polskich
73. Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska
74. Związek Pracodawców Business Center Club
75. Związek Przedsiębiorców i Pracodawców
76. Związek Rzemiosła Polskiego
77. Związek Stowarzyszeń Rada Reklamy

W trakcie konsultacji publicznych uwagi do projektu zgłosiły Automobilklub Polski, Eksperckie Centrum Motoryzacji, Federacja Konsumentów, FinTech Poland, Fundacja FairTrade Polska, Fundacja To Proste, FSC Poland, Green REV Institute, IGI Food Law, Instytut Legislacji i Prac Parlamentarnych Naczelnej Rady Adwokackiej, Izba Gospodarki Elektronicznej, Konfederacja Lewiatan, Krajowa Izba Gospodarcza, Krajowa Rada Izb Rolniczych, Krajowa Rada Rzeczników Konsumentów, Marine Stewardship Council, Organizacja Pracodawców Rada Przedsiębiorców, Organizacja Pracodawców Ziemi Lubuskiej,

Polska Federacja Producentów Żywności, Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji, Polski Komitet Energii Elektrycznej, Polski Związek Przemysłu Kosmetycznego, Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego, Stowarzyszenie Aquila, Stowarzyszenie Prawa Konkurencji, Związek Banków Polskich, Związek Cyfrowa Polska, Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska, Związek Pracodawców Producentów Materiałów dla Budownictwa, Związek Przedsiębiorców i Pracodawców, Związek Przedsiębiorstw Finansowych.

Szczegółowe zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych wraz ze stanowiskiem projektodawcy znajduje się w tabeli załączonej do niniejszej informacji – załącznik nr 2.

3. Omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania

Uwagi zgłoszone do projektu ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz ustawy o prawach konsumenta (UC111) w ramach konsultacji publicznych oraz opiniowania, wraz ze stanowiskiem projektodawcy przedstawione zostały w załącznikach do niniejszego raportu

4. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt ustawy nie wymagał uprzedniego przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

5. Wskazanie podmiotów, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, wraz ze wskazaniem kolejności dokonania zgłoszeń albo informację o ich braku.

Na etapie uzgodnień i konsultacji projektu ustawy nie zgłoszono zainteresowania pracami w trybie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

Załączniki:

1. Zestawienie uwag do projektu ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz ustawy o prawach konsumenta (UC111) w ramach opiniowania wraz ze stanowiskiem projektodawcy
2. Zestawienie uwag do projektu ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz ustawy o prawach konsumenta (UC111) w ramach konsultacji publicznych wraz ze stanowiskiem projektodawcy

Uwagi do projektu ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz ustawy o prawach konsumenta (UC111)
OPINIOWANIE

Lp.	Jednostka redakcyjna, której uwaga dotyczy/ pkt Uzasadnienia/ pkt OSR	Podmiot zgłaszający	Uwaga/ Propozycja zmian zapisu	Stanowisko UOKiK
1.	Uwaga ogólna	UKNF	Projekt ma na celu wdrożenie przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/825 z dnia 28 lutego 2024 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2005/29/WE i 2011/83/UE w odniesieniu do wzmocnienia pozycji konsumentów w procesie transformacji ekologicznej poprzez lepszą ochronę przed nieuczciwymi praktykami oraz lepsze informowanie. Jak wynika z tytułu Projektu zmienia on ustawę z 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta oraz ustawę z 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Artykuł 4 ust. 2 ustawy o prawach konsumenta zawiera ogólne wyłączenie jej stosowania do usług finansowych oraz kilka wyłączeń szczegółowych. Jedynie niektóre przepisy tej ustawy stosuje się do umów dotyczących usług finansowych zawieranych na odległość, oraz umów dotyczących usług finansowych zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa, jednakże Projekt nie dotyczy, co do zasady, tych regulacji. Natomiast ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym nie zawiera żadnego wyłączenia dla usług finansowych. Ustawa ta stanowi wdrożenie zmienianej dyrektywą 2024/825 dyrektywy 2005/29, której art. 3 ust. 9 stanowi, że: „W odniesieniu do «usług finansowych» zdefiniowanych w dyrektywie 2002/65/WE [...] Państwa Członkowskie mogą nakładać wymogi o charakterze bardziej restryktywnym lub nakazowym niż wymogi nałożone	Uwaga ogólna, nie zawiera propozycji legislacyjnej. Projektodawca zgodnie z zawartą w uwadze sugestią przeanalizował dyrektywę 2024/825 oraz projekt we wskazanym w uwadze zakresie i nie zidentyfikował potrzeby uzupełnień.

			przez niniejszą dyrektywę w objętej nią dziedzinie zbliżania ustawodawstw”. Ta regulacja dyrektywy 2005/29 nie jest jednak modyfikowana. Pod rozwagę poddajemy konieczność ponownego przeprowadzenia analizy pod względem legislacyjnym w zakresie ekologicznych aspektów usług finansowych. Mając na celu zachowanie spójności systemowej, należy rozważyć, czy po wprowadzeniu regulacji w zakresie transformacji ekologicznej objętej opiniowanym Projektem konieczne jest wyłączenie stosowania zmienianych ustaw w zakresie informacji o ekologicznych aspektach usług finansowych, albo czy uzupełnienie w tym zakresie jego uzasadnienia. Dla porównania, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2631 z 22 listopada 2023 r. w sprawie europejskich zielonych obligacji stanowi samodzielną regulację dopuszczalności użycia określeń „europejska zielona obligacja” i „EuGB”.	
2.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 13 UPNPR)	SN	W definicji „twierdzenia dotyczącego ekologiczności” wprowadza się pojęcie „marki”, które w prawie polskim nie jest zdefiniowane w takich ustawach, istotnych z punktu widzenia regulowanej w projekcie materii, jak: ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, ustawa – Prawo własności przemysłowej czy ustawa o prawach konsumenta. W szczególności w praktyce może powstać problem, jak termin „marka” ma się do pojęcia „znaku towarowego” czy, użytego wcześniej w proponowanym przepisie, określenia „nazwa handlowa”.	Uwaga wyjaśniona Definicja twierdzenia dotyczącego ekologiczności określona w dyrektywie jest bardzo szeroka, obejmuje każdy komunikat lub oświadczenie w dowolnej postaci. Ma obejmować całość komunikacji marketingowej przedsiębiorcy i dotyczyć każdego aspektu jego działalności. Definicja została skonstruowana w taki sposób, aby w możliwie najszerszym zakresie objąć oznaczenia, które przedsiębiorcy mogą stosować w obrocie. Z tego względu prawodawca unijny, a w ślad za nim ustawodawca krajowy, wskazuje na oznaczenia odnoszące się zarówno do przedsiębiorcy, jak i do oferowanych produktów (towarów lub usług), ich kategorii, a także do marek. Dyrektywa 202/825 nie zawiera definicji pojęcia marki, natomiast kategoria ta uzupełnia katalog oznaczeń o takie, które są używane przez przedsiębiorców, nie stanowiąc oznaczenia konkretnego produktu, ani też przedsiębiorcy, a jednocześnie pozwalają się odróżnić od oferty konkurencji. Celem dyrektywy

				2005/29 oraz dyrektywy 2024/825 jest zapewnienie, że przedsiębiorcy będą w komunikacji o wpływie na środowisko, stosować komunikaty zgodne z prawdą.
3.	art. 1 pkt 2 lit c) projektu (art. 2 pkt 16 UPNPR)	PCA	W ramach tej litery dodaje się pkt 16) definiujący system certyfikacji. Zgodnie z 16) lit a): „ systemie certyfikacji – rozumie się przez to weryfikację i poświadczenie spełnienia przez produkt, proces lub działalność przedsiębiorcy wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, dokonane przez podmiot, który: a) uzyskał akredytację, o której mowa w art. 2 pkt 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 30, z późn. zm.1)) lub” Stanowisko, komentarz PCA: Zaproponowane odwołanie do akredytacji zawarte w tym punkcie nie jest wystarczające i nie uwzględnia zasad udzielania akredytacji zgodnie z rozporządzeniem (WE) 765/2008 i ogólnych zasad funkcjonowania systemów oceny zgodności. W obecnym kształcie postanowienie może spełnić każda jednostkę oceniającą zgodność, która ma jakąkolwiek akredytację udzieloną w jakimkolwiek zakresie akredytacji i stosująca przyjęte wewnętrznie wymagania / programy oceny zgodności. Brak jest wskazania (zidentyfikowania): - rodzaju jednostki(ek) oceniających zgodność lub normy(m) akredytacyjnych w odniesieniu do których udzielana ma być akredytacja; - wymagań, norm lub programu oceny zgodności określających wymogi stosowane przez jednostki oceniające zgodność weryfikujące i poświadczające możliwość oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru. Brakujące elementy nie są również wskazane w kolejnych przepisach projektowanej ustawy. W	2005/29 oraz dyrektywy 2024/825 jest zapewnienie, że przedsiębiorcy będą w komunikacji o wpływie na środowisko, stosować komunikaty zgodne z prawdą. Uwaga uwzględniona kierunkowo Zmieniono definicję „systemu certyfikacji”.

			konsekwencji brak jest możliwości realizacji przez PCA akredytacji dedykowanej do zadań projektowanego przepisu. Jednocześnie PCA nie ma możliwości zaproponowania brzmienia przepisu gdyż nie dysponuje informacją co do docelowego rozwiązania. Należy jednak zaznaczyć, że w przypadku gdy jednostka oceniająca zgodność prowadzi działalność akredytowaną oraz nieakredytowaną to PCA w ramach prowadzonego nadzoru nie weryfikuje poprawności wykonywania działań w ramach programów oceny zgodności nieakredytowanych. Akredytacja zawsze jest udzielna w określonym zakresie i w tym zakresie prowadzone są działania nadzorcze PCA. Dodatkowo brak jest odwołania do wymagań określonych w zmianie w art. 2 lit. r) wprowadzanej Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/825 z dnia 28 lutego 2024 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2005/29/WE i 2011/83/UE w odniesieniu do wzmocnienia pozycji konsumentów w procesie transformacji ekologicznej poprzez lepszą ochronę przed nieuczciwymi praktykami oraz lepsze informowanie.	
4.	art. 1 pkt 2 lit c) projektu (art. 2 pkt 16 UPNPR)	PCA	W ramach tej litery dodaje się pkt 16) definiujący system certyfikacji. Zgodnie z 16) : „systemie certyfikacji – rozumie się przez to weryfikację i poświadczenie spełnienia przez produkt, proces lub działalność przedsiębiorcy wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, dokonane przez podmiot, który: a) uzyskał akredytację, o której mowa w art. 2 pkt 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 30, z późn. zm.2)) lub b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności, niezbędnych do weryfikacji i	Uwaga uwzględniona kierunkowo Zmieniono definicję „systemu certyfikacji”.

			poświadczenia spełniania wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, w oparciu o normę ISO/IEC 17065 lub normę ISO/IEC 17021-1;” Dodatkowo zgodnie z uzasadnieniem (strona 13 i 14): „Obecnie na rynku występują też alternatywy dla akredytacji, które pozwalają na wykazanie, że jednostka certyfikująca spełnia wymagania w zakresie kompetencji potrzebnych do przeprowadzenia certyfikacji. Może to obejmować: ☐ audyt zewnętrzny przeprowadzony przez niezależną jednostkę, ☐ członkostwo w międzynarodowych organizacjach branżowych, takich jak np. IQNet Association, ☐ stosowanie procedur zgodnych wymaganiami akredytacji, nawet bez formalnego potwierdzenia akredytacyjnego, ☐ uzyskanie zaufania klientów przez wieloletnie doświadczenie i pozytywne opinie. Należy wyjaśnić, że ta druga kategoria podmiotów, które będą mogły być zaangażowane w proces certyfikacji oznakowań dotyczących zrównoważonego charakteru to podmioty które uzyskały potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności, niezbędnych do weryfikacji i poświadczenia spełniania wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, w oparciu o normę ISO/IEC 17065 lub ISO/IEC 17021-1. Zatem podmioty te będą musiały posiadać dokument, który wykaże, że ich kwalifikacje do weryfikacji i poświadczenia spełniania wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru w oparciu o ww. normy.” zaproponowany przepis wprowadza dwa systemy oceny kompetencji, niezależności i spełniania wymagań przez jednostki certyfikujące. Pierwszy z nich opiera się na akredytacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 a drugi na niedodefiniowanym systemie.	
--	--	--	---	--

			W uzasadnieniu wymienia się przykładowe formy potwierdzania kompetencji i niezależności dla drugiego przypadku np. uzyskanie zaufania klientów przez wieloletnie doświadczenie i pozytywne opinie. Zaproponowane rozwiązania jak i wiarygodność uzyskiwanych wyników w tych dwóch rozwiązaniach są pod każdym względem nieporównywalne i nie można ich uznać za równoważne, np. w przypadku drugiego systemu wskazuje się tylko kompetencje i niezależność jako przedmiot weryfikacji co stanowi tylko część wymagań przywołanych norm, w tym nie wskazuje się np. bezstronności – będącej kluczowym elementem w procesie akredytacji jednostek certyfikujących (w ramach którego są stosowane wszystkie wymagania wskazanych norm akredytacyjnych), gwarantującej obiektywność i rzetelność wyników certyfikacji. Ponadto, podobnie jak w przypadku poprzedniej uwagi, wskazanie spełnienia wymagań określonych norm kompetencyjnych (w projektowanym przepisie pkt 16) lit b) wymieniono ISO/IEC 17065 lub normę ISO/IEC 17021-1) bez zidentyfikowania rodzaju oceny zgodności w powiązaniu z wymaganiami /programem oceny zgodności stosowanym w procesie weryfikacji, nie gwarantują równoważności procesów certyfikacji prowadzonych przez poszczególne jednostki oceniające zgodność. Jednocześnie, wskazanie w uzasadnieniu (jak powyżej), alternatywnych dla akredytacji sposobów weryfikacji jednostek certyfikujących zaangażowanych w zadaniach projektowanego przepisu, będących ograniczonym wycinkiem działań o których mowa w normach ISO/IEC 17065 lub ISO/IEC 17021-1, stawia zasadność angażowania akredytacji w projektowanych w przepisie systemie certyfikacji pod dużym znakiem zapytania. Zgodnie z projektem można zakładać, że oczekuje się, iż PCA przygotowuje (po ewentualnych zmianach ww. przepisów) system dedykowanej akredytacji a jednocześnie dopuszcza się rozwiązania,	
--	--	--	---	--

			które nie będą równoważne działalności akredytowanych podmiotów. W konsekwencji podmioty operujące na rynku nie będą skłonne do korzystania z rozwiązania opartego na akredytacji w sytuacji gdy inne rozwiązanie jest mniej wymagające, tańsze i prostsze do wdrożenia, a w rezultacie oczekiwanie rozszerzenia działalności akredytacyjnej w przedmiotowym obszarze, wymagające nakładów i kosztów może prowadzić do strat po stronie PCA tj. przygotowania rozwiązań, na które nie będzie zapotrzebowania	
5.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 16 lit. a) UPNPR)	SN	Brak pełnej nazwy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 339/93.	Uwaga wyjaśniona Zmieniono definicję „systemu certyfikacji”, w związku z czym przedstawione uwagi nie są aktualne.
6.	art. 1 pkt 2 lit c) projektu (art. 2 pkt 22 UPNPR)	PCA	W ramach tej litery dodaje się pkt 22) definiujący niezależnego eksperta. Zgodnie z 22): „niezależnym ekspercie – rozumie się przez to podmiot, który: a) uzyskał akredytację, o której mowa w art. 2 pkt 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 30, z późn. zm.3)) lub b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności, niezbędnych do weryfikacji i poświadczenia spełniania wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, w oparciu o normę ISO/IEC 17065 lub normę ISO/IEC 17021-1”; analogiczne jak do wcześniejszych uwag do definicji systemu certyfikacji	Uwaga uwzględniona kierunkowo W projekcie zmieniono definicję „niezależnego eksperta”.
7.	art. 1 pkt 2 lit c) projektu (art. 2 pkt 16 i 22 UPNPR)	PKN	(...) powołane w projekcie ustawy normy międzynarodowe i normy europejskie wdrożone są do zbioru Polskich Norm (PN). W związku z powyższym Polski Komitet Normalizacyjny proponuje rozważenie powołania ww. akcie Polskich Norm. Zapisy mogłyby wówczas brzmieć:	Uwaga uwzględniona Uzupełniono uzasadnienie.

			...Polska Norma wprowadzająca EN ISO... Poniżej dane dotyczące norm. Zwracamy uwagę na prawidłową numerację norm zawierającą wyróżnik IEC oraz wyróżnik oznaczający numer części normy. <table><tr><td>Polska Norma</td><td>Norma Europejska</td><td>Norma Międzynarodowa</td></tr><tr><td>PN-EN ISO/IEC 17065</td><td>EN ISO/IEC 17065</td><td>ISO/IEC 17065</td></tr><tr><td>PN-EN ISO/IEC 17021-1</td><td>EN ISO/IEC 17021-1</td><td>ISO/IEC 17021-1</td></tr><tr><td>PN-EN ISO 14024</td><td>EN ISO 14024</td><td>ISO 1402</td></tr></table>	Polska Norma	Norma Europejska	Norma Międzynarodowa	PN-EN ISO/IEC 17065	EN ISO/IEC 17065	ISO/IEC 17065	PN-EN ISO/IEC 17021-1	EN ISO/IEC 17021-1	ISO/IEC 17021-1	PN-EN ISO 14024	EN ISO 14024	ISO 1402	
Polska Norma	Norma Europejska	Norma Międzynarodowa														
PN-EN ISO/IEC 17065	EN ISO/IEC 17065	ISO/IEC 17065														
PN-EN ISO/IEC 17021-1	EN ISO/IEC 17021-1	ISO/IEC 17021-1														
PN-EN ISO 14024	EN ISO 14024	ISO 1402														
8.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 22 lit. a) UPNPR)	SN	Brak pełnej nazwy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 339/93.	Uwaga wyjaśniona Zmieniono definicję „niezależnego eksperta”, w związku z czym przedstawione uwagi nie są aktualne.												
9.	art. 1 pkt 5 lit a) w powiązaniu z art. 1 pkt 2 lit c) projektu (art. 7 pkt 2a UPNPR)	PCA	Zgodnie z art. 1 pkt 5 lit a) w art. 7: „a) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu: „2a) umieszczanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, które nie jest oparte na systemie certyfikacji ani nie zostało ustanowione przez organy publiczne;”, Dodatkowo zgodnie z art. 1 pkt 2 lit c) – dodano 15) „15) oznakowaniu dotyczącym zrównoważonego charakteru – rozumie się przez to dobrowolny znak zaufania, znak jakości lub znak równoważny, którego celem jest wyodrębnienie i promocja produktu, procesu lub działalności przedsiębiorcy przez odwołanie się do ich cech środowiskowych lub społecznych, który nie jest oznakowaniem wymagany przepisami prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej;” Zgodnie z uzasadnieniem do projektowanej ustawy: „Jak już wskazano wyżej, znaki towarowe będące „znakami certyfikującymi” zgodnie z definicją zawartą w art. 27 dyrektywy 2015/2436 mogą pełnić funkcję oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, jeśli promują produkt, proces lub działalność gospodarczą w odniesieniu do ich cech	Uwaga wyjaśniona Zmieniono definicję „systemu certyfikacji”. Dodatkowo skorygowano uzasadnienie.												

			środowiskowych lub społecznych, lub obu tych cech. W takich przypadkach przedsiębiorcy mogą umieszczać tego rodzaju znaki certyfikujące będące jednocześnie znakami towarowymi tylko wtedy, gdy są one ustanowione przez organy publiczne lub opierają się na systemie certyfikacji.” „PCA będzie mogło w ramach posiadanych kompetencji udzielać akredytacji stosownym jednostkom certyfikującym, które będą chciały funkcjonować w ramach „systemu certyfikacji”, o którym mowa w dyrektywie 2024/825.” projektowana ustawa nie określa / identyfikuje wymagań (kryteriów) oceny poziomu zrównoważonego charakteru, w tym odnoszących się do cech środowiskowych i społecznych. W Polsce funkcjonuje szereg programów oceny zgodności, w ramach których funkcjonują akredytowane przez PCA jednostki oceniające zgodność. Programy te mogą mieć bardziej lub mniej rozbudowane wymagania związane z „zrównoważonością”. Obecnie projektowane rozwiązanie może sugerować, iż rozstrzygnięcie czy dany program, system kwalifikuje się do uznania za spełniający wymagania będzie miało miejsce dopiero na etapie oceny oznakowania w ramach postępowania kontrolnego. Rozwiązanie takie może generować dużą niepewność na rynku gdyż nie każde rozważanie oparte na systemie certyfikacji z definicji spełnia wszystkie wymogi zawarte w dyrektywie 2024/825. Dodatkowo proponujemy przeredagować zapis zawarty w uzasadnieniu tj: „PCA będzie mogło w ramach posiadanych kompetencji udzielać akredytacji stosownym jednostkom certyfikującym, które będą chciały funkcjonować w ramach „systemu certyfikacji”, o którym mowa w dyrektywie 2024/825” otrzymałby brzmienie: <i>„PCA będzie mogło w ramach posiadanych kompetencji udzielać akredytacji stosownym jednostkom certyfikującym, które będą chciały funkcjonować w ramach „systemów certyfikacji”,</i>	
--	--	--	--	--

			<i>które będą uznane za spełniające wymagania, o których mowa w dyrektywie 2024/825”.</i> Obecne zapisy w uzasadnieniu mogą sugerować, iż PCA może być podmiotem odpowiedzialnym za przesądzenie, rozstrzygnięcie czy dany system certyfikacji spełnia wymogi zawarte w dyrektywie 2024/825. Zadania PCA są określone w ustawie z 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz.U. 2025 poz. 568 t.j.) - podstawowym zadaniem są akredytowanie jednostek oceniających zgodność oraz sprawowanie nadzoru nad akredytowanymi jednostkami oceniającymi zgodność. PCA nie określa wymagań dla przedsiębiorców a ocena systemów certyfikacji może odnosić się wyłącznie do oceny ich akredytywności.	
10.	Art.1 pkt 5 lit. b) projektu (art. 7 pkt 4c UPNPR)	UKNF	Propozycja dodania podkreślonych wyrazów we fragmencie: "4c) twierdzenie, uzasadniane kompensowaniem emisji gazów cieplarnianych, że produkt <u>lub cała działalność przedsiębiorcy</u> ma neutralny, ograniczony lub pozytywny wpływ na środowisko pod względem emisji gazów cieplarnianych”. Uzasadnienie: Mimo, że literalnie rzecz biorąc, projektowany przepis stanowi dosłowne odzwierciedlenie brzmienia odpowiedniego fragmentu dyrektywy, dodanie proponowanych wyrazów wydaje się wpisywać w ogólną intencję unijnego ustawodawcy wyrażoną np. recitalu 1 ("W związku z tym do unijnego prawa ochrony konsumentów należy włączyć przepisy szczegółowe w celu zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych, które wprowadzają konsumentów w błąd i uniemożliwiają im dokonywanie zrównoważonych wyborów konsumpcyjnych, takich jak praktyki związane z przedwczesnym starzeniem się towarów, wprowadzające w błąd twierdzenia dotyczące ekologiczności (pseudoekologiczny marketing),	Uwaga wyjaśniona Przepis dotyczy czarnej praktyki, które to zagadnienie jest przedmiotem wyczerpującej harmonizacji w dyrektywie 2024/825. Projektodawca nie może zatem uzupełnić przepisu we wnioskowanym w uwadze zakresie.

			wprowadzające w błąd informacje na temat społecznych cech produktów <u>lub działalności przedsiębiorców</u> lub nieprzejrzyste i niewiarygodne oznakowania dotyczące zrównoważonego charakteru”). Dodanie proponowanych słów wydaje się zatem warte rozważenia w świetle nie tyle wykładni literalnej, co celowościowej dyrektywy. Intencją ustawodawcy unijnego jest bowiem przeciwdziałanie nie tylko pseudoekologicznemu marketingowi na poziomie produktu, ale również na poziomie przedsiębiorstwa (tzw. "greenwashing strategiczny"). Skoro przepis zakazywałby tylko „neutralnych produktów” opartych na offsetach, to reklamowanie całego przedsiębiorstwa jako neutralnego, w oparciu o offsety, byłoby nadal dozwolone, co wydaje się przeczyć zamysłowi ustawodawcy unijnego.	
11.	Art. 2 pkt 7 projektu (art. 43g ust. 2 UPK)	SN	Zmiana art. 43g ust. 2 ustawy o prawach konsumenta, zgodnie z którym, w obecnym brzmieniu, „gwarancja trwałości nie może przewidywać warunków naprawy albo wymiany mniej korzystnych dla konsumenta niż określone w art. 43d”, ma w świetle projektu polegać na ograniczeniu odesłania do art. 43d ust. 1 i 4–7 ustawy o prawach konsumenta. Zakłada się więc, że w odesłaniu nastąpi pominięcie ust. 2 i 4 tego artykułu. Zmiana tego przepisu jest skoordynowana z wprowadzaną w art. 2 pkt 2 lit. b) projektu definicją „gwarancji trwałości”, gdzie też zawarte jest odesłanie tylko do art. 43d ust. 1 i 4–7 ustawy o prawach konsumenta. Może to jednak zostać odczytane jako ograniczenie zakresu ochrony konsumenta, a mianowicie, że gwarancja trwałości będzie mogła określać warunki naprawy albo wymiany mniej korzystne dla konsumenta niż te określone w art. 43g ust. 2–3 ustawy o prawach konsumenta, które doprecyzowują, na jakich zasadach przedsiębiorca jest zobowiązany do wymiany lub naprawy, jeżeli naprawa i wymiana są niemożliwe lub wymagałyby nadmiernych kosztów dla przedsiębiorcy (zob. uwagi nr 4, 7 i 8).	Uwaga uwzględniona

12.	OSR pkt 6 Wpływ na sektor finansów publicznych	PCA	W pkt 6 Oceny Skutków Regulacji zawarto akapit następującej treści: „W odniesieniu do PCA rozszerzenie działalności akredytacyjnej w obszarze związanym z m.in. z certyfikacją oznakowań dotyczących zrównoważonego charakteru, w tym organizacja prowadzenia procesu akredytacji podmiotów ubiegających się o uprawnienie do certyfikacji, może przełożyć się na wzrost kosztów spowodowany koniecznością zwiększenia zatrudnienia. Zgodnie z ustawą z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, PCA prowadzi samodzielną gospodarkę finansową a koszty działalności, w tym wynagrodzenia pracowników, są pokrywane z przychodów PCA. PCA nie otrzymuje środków z budżetu państwa. Przewiduje się, że ewentualny wzrost zatrudnienia w PCA zostanie sfinansowany w ramach dostępnych oszczędności w planie finansowym tej jednostki, bez konieczności zwiększania jej łącznych wydatków.”. jak zostało podniesione we wcześniejszych uwagach, zgodnie z projektem można zakładać, że oczekuje się, iż PCA przygotuje (po ewentualnych zmianach ww. przepisów) system dedykowanej akredytacji a jednocześnie dopuszcza się rozwiązania nierównoważne. W konsekwencji może nie być zapewnione, iż przychody z działalności akredytacyjnej w tym zakresie pokryją koszty związane z obsługą tego procesu. Dodatkowo nieznane jest źródło, informacji, iż PCA dysponuje oszczędnościami w planie finansowym które mogą być przeznaczone na sfinansowanie wynagrodzenia pracowników obsługujących ww. procesy. Wymieniony akapit (oczywiście po uwzględnieniu wcześniejszych zmian w projekcie w wymienionych we wcześniejszych uwagach) powinien mieć brzmienie: „Wejście w życie projektowanej ustawy związane jest z rozszerzeniem działalności akredytacyjnej o obszar	Uwaga kierunkowo uwzględniona Zmieniono OSR.
-----	--	-----	--	---

			wskazany w ustawie, a tym samym z koniecznością zwiększenia zatrudnienia w PCA w wymiarze jednego etatu od 2026 r. (wyliczenia do potwierdzenia po ustaleniu ostatecznej wersji projektowanego rozwiązania) Osoba zatrudniona odpowiedzialna będzie za przygotowanie i wdrożenie rozszerzenia działalności akredytacyjnej PCA w przedmiotowym obszarze (w tym, program akredytacji i zasoby) oraz organizację i prowadzenia procesu akredytacji i nadzoru akredytowanych jednostek. Zgodnie z ustawą z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku Polskie Centrum Akredytacji prowadzi samodzielną gospodarkę finansową, a koszty działalności, w tym wynagrodzenia pracowników, są pokrywane z przychodów PCA. PCA nie otrzymuje środków z budżetu państwa. Zatrudnienie dodatkowej osoby wymagało będzie uwzględnienia w planie finansowym i zwiększenia wydatków w funduszu osobowym o 0,3 mln zł rocznie od 2027 r. Środki te przeznaczone będą na sfinansowanie dodatkowego etatu oraz na wynagrodzenia dla osób, które otrzymają dodatkowe zadania w projektowanym zakresie. Zwiększenie to musi być utrzymane w kolejnych latach, przy jego powiększeniu o wskaźnik wzrostu płac i będzie sfinansowane w ramach samodzielnej gospodarki finansowej PCA. Do oszacowania wydatków wzięto pod uwagę średnie wynagrodzenie, jakie umożliwia zatrudnienie osoby o odpowiednich kompetencjach do pracy na stanowisko Koordynatora w Biurze ds. Akredytacji, z ostatniego okresu z uwzględnieniem kosztów pracodawcy.”	
13.	OSR oraz uzasadnienie	GIJHARS	W zmienianej ustawie o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym w art. 2 dodano pkt 15 w brzmieniu: „oznakowaniu dotyczącym zrównoważonego charakteru – rozumie się przez to dobrowolny znak zaufania, znak jakości lub znak równoważny, którego celem jest wyodrębnienie i promocja produktu, procesu lub działalności	Uwaga uwzględniona kierunkowo Poprawiono OSR oraz uzasadnienie.

			przedsiębiorcy przez odwołanie się do ich cech środowiskowych lub społecznych, który nie jest oznakowaniem wymaganym przepisami prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej.” Zgodnie z pkt 7 preambuły do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/825 z dnia 28 lutego 2024 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2005/29/WE i 2011/83/UE w odniesieniu do wzmocnienia pozycji konsumentów w procesie transformacji ekologicznej poprzez lepszą ochronę przed nieuczciwymi praktykami oraz lepsze informowanie, eksponowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru pozostaje możliwe bez systemu certyfikacji, jeżeli takie oznakowanie jest ustanawiane przez organ publiczny, lub w przypadku korzystania z dodatkowych form wyrażania i prezentacji informacji dotyczących żywności zgodnie z art. 35 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności (...). Wskazany art. 35 odnosi się do dodatkowych form wyrażania i prezentowania informacji o wartości odżywczej w postaci – form graficznych lub symboli oprócz słów i liczb, która może być powtórzona i umieszczona z przodu opakowania (FOPNL ang. Front of Pack Nutrition Labelling). Na podstawie ww. rozporządzenia kilka krajów UE wprowadziło różne systemy znakowania FOPNL, których celem było ułatwienie konsumentom dokonywania świadomych i zdrowych wyborów żywieniowych oraz zapobieganie chorobom dietozależnym. Systemy te różnią się między sobą sposobem komunikacji oraz rozwiązaniami graficznymi. Niektóre należą do tzw. systemów informacyjnych – jak włoski system NutrInform Battery. Inne, jak francuski NutriScore - do oceniających żywność na podstawie określonych parametrów (m.in. uwzględniających niektóre elementy z wartości odżywczej, zawartość owoców, warzyw i nasion roślin strączkowych), który jednak, co	
--	--	--	---	--

			do zasady, nie powtarza informacji o wartości odżywczej. W ramach rewizji przepisów dotyczących znakowania żywności, od kilku już lat w Komisji Europejskiej (KE) trwają prace nad harmonizacją systemów FOPNL, jako jednego z celów strategii KE „Od pola do stołu” i rewizją rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, w ramach której Komisja Europejska pracuje nad stworzeniem zharmonizowanego, unijnego systemu etykietowania dodatkową informacją o wartości odżywczej na froncie opakowania – FOPNL (z ang. FOPNL – Front of Pack Nutrition Labelling). Do chwili obecnej KE nie przedstawiła propozycji legislacyjnej dotyczącej znakowania wartością odżywczą na przodzie opakowania (FOPNL). Prace związane z wnioskiem Komisji Europejskiej w sprawie FOPNL koordynuje w Polsce Główny Inspektorat Sanitarny, z uwagi na wiodącą rolę resortu zdrowia w kwestiach związanych ze znakowaniem wartością odżywczą. Powyższe kwestie zostały wyjaśnione w piśmie Ministra Zdrowia z 20 lutego 2025 r., znak: ZPN.050.2.2025.KM, będącym odpowiedzią na pytanie poselskie nr 2160 w sprawie deklaracji wartości odżywczej na etykietach. Należy zauważyć, iż w uzasadnieniu do ustawy (str. 26) wskazano, że przedsiębiorca będzie mógł posługiwać się dodatkowym oznakowaniem wynikającym z art. 35 rozporządzenia nr 1169/2011 odnoszącym się do wartości odżywczej, nie narażając się na zarzut stosowania czarnej praktyki, zaś jako organ właściwy w tym zakresie został wskazany Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych. Ta sama informacja została powtórzona w ocenie skutków regulacji (pkt iii., str. 5). Dodatkowo w ocenie skutków regulacji w tabeli pkt 4 Podmioty, na które oddziałuje projekt (str. 10) Głównemu Inspektorowi Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, oprócz wsparcia eksperckiego w zakresie dodatkowego znakowania	
--	--	--	---	--

			wartością odżywczą z art. 35 rozporządzenia nr 1169/2011, przypisano także wsparcie eksperckie w zakresie znakowania produktów ekologicznych oraz nadzorowania i prowadzenia audytów jednostek certyfikujących w zakresie produkcji ekologicznej. Z przywołanego wcześniej pisma Ministra Zdrowia z 20 lutego 2025 r. wynika, że w ramach Narodowego Programu Zdrowia na lata 2021-2025 Narodowy Instytut Zdrowia Publicznego - PZH Państwowy Instytut Badawczy (NIZP PZHPIB) realizuje zadanie pn. Prace nad systemem przyjaznego etykietowania żywności, którego celem jest: przegląd i zbadanie systemów niezbadanych w poprzednich latach realizacji zadania (w 2017 r.), utworzenie propozycji działań mających pomóc konsumentom w wyborze zdrowych i zrównoważonych sposobów odżywiania, analiza nowych sposobów lepszego informowania konsumentów o wartości odżywczej żywności zbadanie wpływu systemów oznaczania wartości odżywczych na opakowaniach na dokonywanie świadomych wyborów żywieniowych przez konsumentów. W ramach realizacji zadania NIZP PZH-PIB w 2022 r. przeprowadził badanie dotyczące przeglądu i zbadania systemów FOPNL ze szczególnym uwzględnieniem systemów niezbadanych w 2017 r. (m.in. systemu Nutri-Score oraz NutrInform Battery). W 2024 r. rozpoczęła się realizacja badania wpływu czynników oddziałujących na dokonywanie świadomych wyborów żywieniowych, z uwzględnieniem informacji o wartości odżywczej żywności. Raport z badania ma być dostępny w 2026 r. W świetle powyższych wyjaśnień przypisanie Głównemu Inspektorowi Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych roli organu właściwego, czy też eksperckiego w kwestiach dodatkowych form wyrażania i prezentacji informacji o wartości odżywczej na podstawie art. 35 rozporządzenia nr 1169/2011, do którego to przepisu odwołuje się dyrektywa 2024/825 nie wydaje się być właściwym rozwiązaniem.	
--	--	--	--	--

			Wiodącym w tym zakresie jest resort zdrowia i podległy mu organ, tj. Główny Inspektor Sanitarny. Niezależnie od powyższego GIJHARS mógłby być proszony o udzielenie wsparcia eksperckiego w zakresie nadzorowania i prowadzenia audytów jednostek certyfikujących w zakresie produkcji ekologicznej. Zadanie to nie jest określone w projekcie ustawy, jednakże mogłoby być realizowane w trybie współpracy pomiędzy organami administracji.	
14.	Uzasadnienie projektu (s. 8, 10 i 23)	SN	Uzasadnienie projektu nie wyjaśnia wątpliwości dotyczących pojęcia „marki” podniesionych w uwadze nr 1 w odniesieniu do definicji „twierdzenia dotyczącego ekologiczności”. W uzasadnieniu na stronach 8, 10 i 23 mowa o „marce lub nazwie produktu” i „marce produktu”, a w przypisie 7 uzasadnienia terminy te użyte są z kolei po przecinku i zestawione z pojęciem „znaku towarowego”, co wprowadza niejasność co do znaczenia i wzajemnych relacji tych pojęć.	Uwaga uwzględniona Uzupełniono uzasadnienie
15.	Uzasadnienie projektu (s. 36–37)	SN	Uzasadnienie projektu nie zawiera wyjaśnienia zakresu odesłania w definicji „gwarancji trwałości” wprowadzonej w art. 2 pkt 2 lit. b) projektu [art. 2 pkt 10 ustawy o prawach konsumenta], ograniczając się do wskazania, że przepis ten wdraża art. 2 pkt 14a dyrektywy 2011/83 dodany przez dyrektywę 2024/825 (zob. uwagi nr 4, 5 i 8).	Uwaga uwzględniona Uzupełniono uzasadnienie
16.	Uzasadnienie projektu (s. 46)	SN	W uzasadnieniu projektu wskazuje się, że zmiana brzmienia art. 43g ust. 2 ustawy o prawach konsumenta ma charakter wynikowy i doprecyzowujący związany z wprowadzeniem do przepisów tej ustawy definicji „gwarancji trwałości”; że definicja ta zawiera odesłanie do art. 14 dyrektywy 2019/771, który to przepis został wdrożony w art. 43d ust. 1 i 4–7 ustawy o prawach konsumenta i że obecnie przepis 43g ust. 2 odsyła do całego art. 43d, co nie jest precyzyjnym odesłaniem. Argument o nieprecyzyjnym odesłaniu ma charakter formalny, ponieważ rzeczywiście art. 14 dyrektywy 2019/771 jest implementowany w art. 43d ust. 1 i 4–7 ustawy o prawach konsumenta. W uzasadnieniu brak	Uwaga wyjaśniona Projekt został zmieniony zgodnie z uwagą SN.

			natomiast wyjaśnienia konsekwencji prawnych takiego rozwiązania legislacyjnego. W szczególności brak analizy relacji art. 43d ustawy o prawach konsumenta do art. 13 i 14 dyrektywy 2019/771. Zmiana art. 43g ust. 2 ustawy o prawach konsumenta może bowiem rodzić wątpliwości co do zakresu odesłania, a w szczególności, czy 43g ust. 2 w proponowanym brzmieniu nie ograniczy ochrony konsumenta w porównaniu z obecnym stanem prawnym. Proponowaną zmianę można bowiem interpretować, że nie będzie wykluczona mniej korzystna dla konsumenta „gwarancja trwałości”, jeżeli doprowadzenie do zgodności towaru z umową w sposób wybrany przez konsumenta jest niemożliwe albo wymagałoby nadmiernych kosztów dla przedsiębiorcy. Przykładowo, w świetle obecnego brzmienia art. 43d ust. 2 ustawy o prawach konsumenta przedsiębiorca może odmówić doprowadzenia towaru do zgodności z umową dopiero, jeżeli niemożliwa lub wymagająca nadmiernych kosztów jest zarówno wymiana, jak i naprawa towaru. Tymczasem po zmianie art. 43g ust. 2 powstanie problem, czy zgodna z prawem będzie gwarancja, która dopuszczałaby odmowę już w przypadku zaistnienia jednej z tych dwóch okoliczności (zob. uwagi nr 4, 5 i 7).	
17.	OSR	GUS	Wskazana w Ocena Skutków Regulacji (OSR) wartość odnosząca się do liczby ludności Polski w wieku powyżej 13 lat (32,6 mln) jest poprawna, ale nieaktualna (stan na 30 czerwca 2020 r.). W związku z powyższym w załączniku OSR w punkcie 4. „Podmioty na które oddziałuje projekt”, w grupie konsumentów - proponujemy zmianę na najbardziej aktualne dane o ludności (tj. według stanu na dzień 30 czerwca 2025 r.). Liczba ludności Polski w wieku powyżej 13 lat (14 lat i więcej) wyniosła w tym okresie 32,4 mln. Sugerujemy również w przypisie wskazać jakiego okresu dotyczą dane oraz ich źródło tj.: Dane wg stanu na dzień 30 czerwca 2025 r. dostępne w Bazie	Uwaga uwzględniona Zmieniono OSR

			Demografia Wyniki badań bieżących - Baza Demografia - Główny Urząd Statystyczny. Ponadto zwracamy uwagę na wyliczenia w tabeli o nazwie „Załącznik do OSR” w arkuszu „koszty pozostałe”, gdzie koszty jednorazowego wydatku w kolejnych latach od roku zakupu uwzględniają - oprócz 20% amortyzacji - również błędnie doliczony ponownie wydatek na zakup wyposażenia np. biurka czy komputera.	
--	--	--	---	--

Uwagi do projektu ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz ustawy o prawach konsumenta (UC111)
KONSULTACJE

Lp.	Jednostka redakcyjna, której uwaga dotyczy/ pkt Uzasadnienia/ pkt OSR	Podmiot zgłaszający	Uwaga/ Propozycja zmian zapisu	Stanowisko UOKiK
1.	Uwaga ogólna	Instytut Legislacji i Prac Parlamentarnych Naczelnej Rady Adwokackiej	Zmiana nawyków konsumentów, polegająca na uwzględnianiu wpływu działań przedsiębiorców oraz ich produktów i usług na środowisko i kwestie społeczne, jest jednym z głównych motorów transformacji unijnej gospodarki w kierunku zrównoważonym, ponieważ zmusza przedsiębiorców do większej dbałości o te kwestie w celu zachowania konkurencyjności. W praktyce zmiana ta znajduje odzwierciedlenie, w szczególności, w intensyfikacji praktyk przedsiębiorców polegających na używaniu ogólnych twierdzeń takich jak na przykład „ekologiczne”, „neutralne dla klimatu”, „przyjazne dla środowiska”, „zrównoważone”, „zeroemisyjne” czy podobnych. Z uwagi na powyższe, konieczne jest zapewnienie ochrony zaufania konsumentów do prawdziwości takich twierdzeń poprzez wdrożenie mechanizmów przewidzianych w Dyrektywie. Z perspektywy przedsiębiorców, na których Projekt nakłada nowe obowiązki, aby nie zakłócić działania tego mechanizmu motywacyjnego, konieczne jest zachowanie proporcjonalności we wdrażaniu środków służących realizacji założeń Dyrektywy w ramach Projektu. Możliwość komunikowania podejmowanych wysiłków na rzecz zrównoważonego rozwoju stanowi bowiem istotną motywację dla przedsiębiorców do ograniczania negatywnego wpływu ich działalności oraz oferowanych przez nich produktów lub usług na środowisko i kwestie społeczne. Negatywnym zjawiskiem, które obserwowaliśmy do tej pory w związku z intensyfikacją działań Prezesa UOKiK w zakresie przeciwdziałania greenwashingowi, jest greenhushing, rozumiany jako celowe powstrzymywanie się	Uwaga ogólna , nie zawiera propozycji legislacyjnej.

			przez przedsiębiorców od komunikowania rzeczywistych działań i osiągnięć w zakresie zrównoważonego rozwoju z obawy przed sankcjami. Greenhushing stosowany jest również przez przedsiębiorców, którzy podejmowali realne działania na rzecz zmniejszenia negatywnego wpływu ich działalności, produktów czy usług na środowisko z uwagi na niejasne przepisy i praktyki w tym zakresie. W ramach dalszych prac legislacyjnych konieczne jest zatem wprowadzenie obowiązków w sposób zrozumiały, przy jednoczesnym zachowaniu dostępności, w szczególności kosztowej, możliwości prowadzenia zielonej i społecznej komunikacji i zwiększenia pewności prawa w tym zakresie. Konieczne jest również połączenie wysiłków legislacyjnych z kampanią edukacyjną, mającą na celu wskazywanie dobrych praktyk w tym zakresie i prezentowanie przykładów praktyk zakazanych, nie tylko w związku z prowadzonymi już postępowaniami w tym zakresie	
2.	Uwaga ogólna	Krajowa Rada Izb Rolniczych	Samorząd rolniczy pozytywnie ocenia kierunek projektowanych zmian, zmierzających do zwiększenia przejrzystości rynku oraz wzmocnienia ochrony uczestników obrotu gospodarczego. Cele te należy uznać za zasadne i odpowiadające aktualnym potrzebom systemowym. Należy jednak zwrócić uwagę na konieczność uwzględnienia specyfiki działalności rolniczej oraz realnej pozycji negocjacyjnej rolników, która w praktyce znacząco odbiega od pozycji innych uczestników rynku. Choć projekt ustawy zasadniczo odnosi się do relacji konsument-przedsiębiorca, jego skutki mogą w istotnym stopniu oddziaływać również na producentów rolnych. Dotyczy to w szczególności rolników prowadzących sprzedaż bezpośrednią, rolniczy handel detaliczny, a także dokonujących znaczących inwestycji w środki trwałe, w tym maszyny i urządzenia rolnicze. W tym kontekście samorząd rolniczy zwraca szczególną uwagę na problem odpowiedzialności z tytułu rękojmi przy sprzedaży maszyn i urządzeń rolniczych. Zgodnie z art. 556-576 Kodeksu cywilnego sprzedawca ponosi odpowiedzialność za wady rzeczy sprzedanej, jednak art. 558	Uwaga nieuwzględniona Propozycje zawarte w uwadze, które dotyczą rękojmi przy sprzedaży maszyn i urządzeń rolniczych, znajdują się poza zakresem dyrektywy 2024/825 i wykraczają poza zakres przedłożenia.

			S 1 k.c. dopuszcza możliwość ograniczenia lub wyłączenia rękojmi w obrocie pomiędzy przedsiębiorcami. Przepis ten jest powszechnie stosowany w obrocie maszynami rolniczymi, co w praktyce prowadzi do znacznego ograniczenia, a często całkowitego pozbawienia rolników realnej ochrony prawnej. Podkreślamy, że rolnik - mimo formalnego statusu przedsiębiorcy nie dysponuje porównywalną pozycją negocjacyjną ani zapleczem organizacyjno-prawnym jak profesjonalni sprzedawcy maszyn i urządzeń. W efekcie rękojmia, będąca podstawowym instrumentem ochrony kupującego, ma w takich relacjach charakter iluzoryczny, a całe ryzyko nabycia wadliwego towaru zostaje przerzucone na gospodarstwo rolne. Obowiązujący stan prawny generuje liczne spory, zwiększa koszty postępowań sądowych oraz utrudnia racjonalne planowanie inwestycji w gospodarstwach rolnych. Zakup wadliwych maszyn, przy jednoczesnym wyłączeniu odpowiedzialności sprzedawcy, naraża rolników na poważne straty finansowe i organizacyjne, co może wpływać na ciągłość i bezpieczeństwo produkcji rolnej. Mając na uwadze powyższe wnosimy o: - rozważenie wprowadzenia przepisów bezwzględnie obowiązujących, które wyłączą możliwość ograniczania lub wyłączania rękojmi przy sprzedaży maszyn i urządzeń rolniczych na rzecz rolników; - jednoznaczne potwierdzenie obligatoryjnego charakteru uprawnień wynikających z art. 556-576 Kodeksu cywilnego w tym zakresie; - zapewnienie rolnikom poziomu ochrony prawnej zbliżonego do ochrony przysługującej konsumentom; - stosowanie zasady proporcjonalności oraz uwzględnianie skali i specyfiki działalności rolniczej przy nakładaniu obowiązków oraz sankcji.	
--	--	--	--	--

			Jednocześnie wskazujemy na potrzebę prowadzenia działań informacyjnych i edukacyjnych, w szczególności w zakresie różnic pomiędzy rękojmią a gwarancją oraz skutków prawnych zapisów umownych wyłączających odpowiedzialność sprzedawcy. Podniesienie świadomości prawnej rolników może ograniczyć negatywne skutki obowiązujących regulacji do czasu wprowadzenia postulowanych zmian legislacyjnych. Kierunek projektowanych zmian jest słuszny, pod warunkiem, że przepisy będą stosowane w praktyce w sposób prosty i nieprowadzący do nadmiernego wzrostu cen. Zastrzeżenia budzi w szczególności ryzyko wzrostu kosztów związanych z certyfikacją i weryfikacją, które mogą zostać przerzucone na rolników, a także utrwalona praktyka traktowania rolnika wyłącznie jako przedsiębiorcy, bez uwzględnienia jego faktycznej pozycji rynkowej.	
3.	Uwaga ogólna	Krajowa Rada Rzeczników Konsumentów (KRRzK)	Projekt ustawy nie zawiera przepisów regulujących odpowiedzialność dostawców internetowych platform handlowych (marketplace) za praktyki rynkowe stosowane przez sprzedawców korzystających z platformy, co stwarza poważne ryzyko obchodzenia przepisów przez podmioty z siedzibą poza Unią Europejską oraz utrudnia egzekwowanie nowych zakazów greenwashingu wobec sprzedawców działających przez platformy typu Amazon, AliExpress, eBay. Obecny stan prawny ma luki: Ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym: - Art. 2 pkt 2 definiuje “przedsiębiorcę” - obejmuje platformy- ALE: Brak przepisu wprost regulującego odpowiedzialność platformy za praktyki sprzedawców - Art. 3 zakazuje stosowania nieuczciwych praktyk - ale czy platforma “stosuje” praktykę jeśli tylko publikuje ofertę sprzedawcy? Ustawa o prawach konsumenta: - Art. 2 pkt 8 definiuje “internetową platformę handlową”	Uwaga nieuwzględniona Propozycje zawarte w uwadze wykraczają poza zakres wdrożenia dyrektywy 2024/825.

			- Art. 5a nakłada obowiązki informacyjne na platformę (informacja czy sprzedawca to przedsiębiorca)- ALE: Brak odpowiedzialności za treść ofert sprzedawców Ustawa o świadczeniu usług drogą elektroniczną: - Art. 14: Wyłączenie odpowiedzialności dostawcy usług (hosting) za treści użytkowników, chyba że ma wiedzę o bezprawności i nie usuwa. <u>Platforma nie ma obowiązku weryfikować ofert przed publikacją</u> Propozycja zmiany: Dodać w art. 1 projektu nowy punkt wprowadzający do ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym nowy art. 3a: “X) po art. 3 dodaje się art. 3a w brzmieniu: ‘Art. 3a. 1. Dostawca internetowej platformy handlowej w rozumieniu art. 2 pkt 8 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta odpowiada solidarnie z przedsiębiorcą oferującym produkty za stosowanie nieuczciwych praktyk rynkowych, o których mowa w art. 7 pkt 11-22, jeżeli: 1) miał faktyczną wiedzę o stosowaniu nieuczciwej praktyki przez przedsiębiorcę korzystającego z platformy i nie podjął niezwłocznie działań w celu usunięcia oferty lub zablokowania dostępu do niej; lub 2) nie zapewnił odpowiednich mechanizmów umożliwiających weryfikację twierdzeń środowiskowych formułowanych przez przedsiębiorców korzystających z platformy, w szczególności mechanizmów wymagających przedstawienia certyfikatów lub dowodów, o których mowa w art. 5 ust. 3a, przed publikacją oferty zawierającej takie twierdzenia. 2. Dostawca internetowej platformy handlowej jest obowiązany do: 1) udostępnienia konsumentom łatwego i dostępnego mechanizmu zgłaszania podejrzeń stosowania nieuczciwych praktyk rynkowych przez przedsiębiorców korzystających z platformy;	
--	--	--	---	--

			2) rozpatrzenia zgłoszenia, o którym mowa w pkt 1, w terminie nie dłuższym niż 7 dni roboczych od dnia otrzymania; 3) poinformowania konsumenta zgłaszającego o podjętych działaniach lub o przyczynach ich niepodjęcia; 4) usunięcia oferty lub zablokowania dostępu do niej w przypadku stwierdzenia stosowania nieuczciwej praktyki rynkowej.3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do dostawców innych usług pośrednictwa online umożliwiających konsumentom zawieranie umów na odległość z przedsiębiorcami.’.” Uzasadnienie: Konsument może dochodzić roszczeń zarówno od sprzedawcy jak i od platformy - zwiększa skuteczność ochrony. Ewentualnie rozważyć dodanie w przyszłej nowelizacji ustawy o prawach konsumenta obowiązku informacyjnego dla platform.	
4.	Uwaga ogólna	Związek Banków Polskich	W związku z podejmowaną transpozycją pragniemy zwrócić uwagę na 3 zagadnienia, o których rozważenie prosimy nie tylko na etapie przyjmowania regulacji krajowej, ale przede wszystkim na etapie wykonywania przyjmowanych regulacji: 1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/825 z dnia 28 lutego 2024 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2005/29/WE i 2011/83/UE w odniesieniu do wzmocnienia pozycji konsumentów w procesie transformacji ekologicznej poprzez lepszą ochronę przed nieuczciwymi praktykami oraz lepsze informowanie, której transpozycja jest dokonywana w ramach Projektu została uchwalona przed ogłoszeniem w lutym 2025 r. pakiety deregulacji z obszaru ESG, które w istotny sposób ograniczają zakres obowiązków ujawnieniowych nakładanych na przedsiębiorstwa. W pełni rozumiemy, że na Polsce ciąży obowiązek transpozycji, jednak pragniemy zwrócić uwagę, że w związku z kierunkiem deregulacyjnym – znacząco ograniczone zostały oczekiwania wobec przedsiębiorstw w zakresie ujawnień ESG, a co za	Uwaga ogólna , nie zawiera propozycji legislacyjnej

			tym idzie istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że doprowadzi to do ograniczenia danych upublicznianych przez przedsiębiorstwa, które mogły być wykorzystywane przez banki w ujawnieniach przez nie dokonywane. 2) Przyjęte przepisy mają charakter ogólny, jako że odnoszą się do wszystkich branż i obszarów działalności, nie zostały one już na etapie Dyrektywy w żaden sposób zniuansowane w odniesieniu do specyfiki niektórych branż. Specyfika działalności sektora finansowego w kontekście obszaru ESG powoduje, że mamy do czynienia z istotnymi obowiązkami ujawnieniowymi (ujawnienia z CSRD, ujawnienia z Taksonomii UE, ryzyka ESG), których sposób realizacji w istocie będzie podlegać ocenie instytucji nadzorujących działalność banków (KNF oraz EBA) a jednocześnie będą powiązane z definicjami wprowadzanymi w ramach niniejszego Projektu (np. ogólne twierdzenia dot. ekologiczności). Jako przykład można wskazać, że zgodnie z Wytocznymi EBA w sprawie zarządzania ryzykami środowiskowymi, społecznymi i z zakresu ładu korporacyjnego instytucje kredytowe powinny mieć opracowane plany przejścia, które będą wpływały na plany banków w zakresie określonych udostępnianych finansowań. W związku z tym postulujemy ścisłą współpracę UOKiK z KNF w przedmiocie oceny działalności banków w kontekście oceny działań instytucji finansowych na styku wypełniania obowiązków z obszaru ESG wynikających z innych przepisów (szczególnie, że przekazany do konsultacji projekt w zakresie definicji „twierdzeniu dotyczącym ekologiczności „wprowadza swoiste wyłączenie	
--	--	--	--	--

			wobec informacji, które są wymagane przepisami prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej). 3) W związku ze wskazaną powyżej kwestią uniwersalnego podejścia prawodawcy do nałożenia obowiązków bez odniesienia się do specyfiki poszczególnych branż na etapie wykonywania ustawy niezbędne w naszej ocenie będzie wypracowanie wskazówek interpretacyjnych i określenie oczekiwań UOKiK w zakresie działań niepożądanych z punktu widzenia ustawy i celu regulacyjnego. W szczególności wprowadzane ogólne definicje i sformułowania w ustawie (np. w zakresie definicji ogólnych twierdzeń dot. ekologiczności czy np. wprowadzany w art. 5 art. ust. 2 pkt. 7, gdzie wprowadza się kryterium oceny korzyści „nieistotne i nie wynikają z żadnej cechy produktu lub działalności przedsiębiorcy”) mogą wprowadzić trudności w zakresie prawidłowego zinterpretowania tych przepisów wobec całości działań i wysiłków banków podejmowanych na rzecz rozwoju zrównoważonego finansowania. Warto przy tym podkreślić, że całość regulacji z obszary zrównoważonego rozwoju była ukształtowana na poziomie UE w taki sposób, że istotny ciężar regulacyjny został nałożony na instytucje finansowe i wobec nich kierowane są oczekiwania istotnego wspierania transformacji całej gospodarki w kierunku zeremisyjności. W związku z tym, dla rozwoju zrównoważonego finansowania niezwykle ważnym jest jasne i stabilne otoczenie prawne, które nie będzie generować dodatkowych rodzajów ryzyk. Z tego punktu widzenia sektor bankowy jest zainteresowany nawiązaniem i utrzymywaniem dialogu z UOKiK na poziomie roboczym i operacyjnym, żeby wypracować oczekiwania UOKiK w zakresie prawidłowego wdrożenia projektowanych przepisów i właściwej ich interpretacji wobec	
--	--	--	---	--

			specyfiki działalności instytucji finansowych w obszarze ESG.	
5.	art. 22 KC	Eksperskie Centrum Motoryzacji Automobilklub Polski Organizacja Pracodawców Ziemi Lubuskiej	Poprawienie definicji konsumenta o poszkodowanego co od wielu lat stwarza szereg problemów poprzez dodanie np. zapisu: § 2. Za konsumenta uważa się również osobę fizyczną, która jako poszkodowana dochodzi roszczeń od przedsiębiorcy z tytułu odpowiedzialności cywilnej, jeżeli roszczenia te nie są związane z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Uzasadnienie: Nowelizacja art. 22¹ Kodeksu cywilnego ma na celu rozszerzenie statusu konsumenta na osobę fizyczną poszkodowaną, która dochodzi roszczeń np. od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia OC. Obecne brzmienie definicji konsumenta nie obejmuje tej sytuacji, co powoduje istotne luki w ochronie prawnej tej grupy. Tym samym w trybie pilnym poza dostosowywaniem przepisów UC111 do wymogów myśli ekologicznej, które prowadzą do lepszej ochrony konsumentów należy uzupełnić obecną lukę w przepisach. Pozornie więc wspomniana definicja ma pośredni związek z omawianą legislacją jednak po rozpoznaniu zakresu skutków luki należy stwierdzić, że brak poprawienia Art.22 i artykułów powiązanych spowoduje, iż zapisy te nie będą stosowane w całej swojej rozciągłości. Tym bardziej, że w procesie np. szacowania odszkodowania istnieje szereg zagadnień bezpośrednio dotyczących konsumenta począwszy od określonego rodzaju usług na szeregu rozmaitych towarów. Problem ten był podnoszony wielokrotnie również przez Organy Państwowe.	Uwaga nieuwzględniona Propozycja rozszerzenia definicji pojęcia „konsument”, zawartej w Kodeksie cywilnym wykracza poza zakres wdrożenia dyrektywy 2024/825 i pozostaje poza zakresem przedłożenia.
6.	Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów	Krajowa Rada Rzeczników Konsumentów	Projekt nie zawiera przepisu dostosowującego ustawę z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (u.o.k.i.k.) do nowych czarnych praktyk wprowadzonych w art. 7 pkt 11-22, co może prowadzić do wątpliwości interpretacyjnych co do tego, czy nowe praktyki stanowią “praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów” w	Uwaga nieuwzględniona Nie ma takiej konieczności z uwagi na obecne brzmienie art. 24 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, zgodnie z którym:

			rozumieniu art. 24 u.o.k.i.k. i czy UOKiK może prowadzić postępowania z urzędu. PROPOZYCJA Zmiany - dodanie art. 1a “Art. 1a. W ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2024 r. poz. 1616) w art. 24 w ust. 2 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu: ‘3a) naruszenia przepisów art. 5 ust. 3a, art. 6 ust. 2a oraz art. 7 pkt 11-22 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. z 2023 r. poz. 845);’. Uzasadnienie:- Wyrażne wskazanie że nowe praktyki podlegają sankcjom administracyjnym. Zwiększenie pewności prawa dla przedsiębiorców i UOKiK.	„Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami zachowanie przedsiębiorcy, w szczególności: (...) 3) nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji; (...)”
7.	Art. 1 pkt 1 - odnośnik nr 1, lit. 2) dotyczący dyrektywy 2024/825	Krajowa Rada Rzeczników Konsumentów	Niepełna sygnatura publikacji dyrektywy unijnej w odnośniku implementacyjnym - brak pełnego oznaczenia Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej, co narusza wymogi § 97 ZTP dotyczące precyzyjnego wskazywania aktów prawa UE implementowanych przez ustawę krajową. UZASADNIENIE: Zgodnie z § 97 ZTP, w przypadku implementacji dyrektyw unijnych konieczne jest podanie pełnej i precyzyjnej sygnatury aktu UE, obejmującej: serię Dziennika Urzędowego (L - legislacja), datę publikacji, numer aktu oraz stronę początkową. Niepełne oznaczenie utrudnia weryfikację zakresu implementacji i może prowadzić do wątpliwości interpretacyjnych co do tego, które konkretnie przepisy dyrektywy są wdrażane. PROPOZYCJA ZMIANY: W art. 1 pkt 1 w lit. 2) odnośnika uzupełnić sygnaturę dyrektywy o pełne oznaczenie publikacji: “2) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/825 z dnia 28 lutego 2024 r. zmieniającą dyrektywy 2005/29/WE i 2011/83/UE w odniesieniu do wzmocnienia pozycji konsumentów w procesie transformacji ekologicznej poprzez lepszą ochronę przed nieuczciwymi praktykami oraz lepsze informowanie (Dz.Urz. UE L z 06.03.2024, str. [numer strony], nr 2024/825). Korekta zapewnia pełną identyfikowalność implementowanego aktu prawa UE, co jest istotne dla oceny prawidłowości transpozycji dyrektywy do prawa krajowego oraz dla	Uwaga nieuwzględniona Przywołane publikatory są zgodne ze zmianami w zasadach powoływania publikatorów UE od 2023 r. (por. aktualne Zasady techniki prawodawczej z 2026 r.).

			ewentualnych postępowań przed Trybunałem Sprawiedliwości UE dotyczących implementacji.	
8.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 UPNPR)	Green REV Institute	Proponuje się uzupełnienie definicji o precyzyjne określenie pojęć odnoszących się do wpływu środowiskowego, w szczególności w zakresie emisji gazów cieplarnianych, wpływu na zasoby naturalne oraz deforestacji, aby ograniczyć dowolność interpretacyjną w komunikacji handlowej. Uzasadnienie: Brak definicji pojęć środowiskowych sprzyja greenwashingowi poprzez używanie niejednoznacznych sformułowań.	Uwaga nieuwzględniona Dyrektywa 2024/825 wprowadza harmonizację o charakterze maksymalnym, projektodawca nie ma możliwości uzupełniania regulacji w postulowanym zakresie.
9.	Art. 1 pkt 2 lit. a) projektu (art. 2 pkt 3a UPNPR)	Izba Gospodarki Elektronicznej	Projekt słusznie wprowadza odwołanie do definicji towaru oraz towaru z elementami cyfrowymi, które zostały wprowadzone ustawą z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta („upk”). Zapewnia to spójność regulacji i systemu prawnego. Definicja produktu, o której mowa w art. 2 pkt. 3 zmienianej ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym zawiera jednak także dwa kolejne elementy tj. “usługi cyfrowe” oraz “treści cyfrowe”. W przypadku tych elementów brak jednak odwołania do upk. By uniknąć wątpliwości, czy w braku wyraźnego do tych dwóch pojęć również należy stosować definicje z ustawy o prawach konsumenta, pożądane jest wyraźne dookreślenie, że także w zakresie “usług cyfrowych” oraz “treści cyfrowych” należy stosować definicje zawarte w upk.	Uwaga uwzględniona Projekt uzupełniony o proponowane definicje.
10.	Art. 1 pkt 2 lit. a) projektu (art. 2 pkt 3a UPNPR)	Konfederacja Lewiatan	Projektowane zmiany słusznie wprowadzają odwołanie do definicji towaru oraz towaru z elementami cyfrowymi, które zostały wprowadzone ustawą o prawach konsumenta. Zapewnia to spójność regulacji i systemu prawnego. Definicja produktu, o której mowa w art. 2 pkt. 3 zmienianej ustawy (tj. Ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym) zawiera jednak także dwa kolejne elementy, zdefiniowane w ustawie o prawach konsumenta, a niezdefiniowane w ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, tj. “Usługi cyfrowe” oraz “treści cyfrowe”. By uniknąć wątpliwości, czy w braku wyraźnego odwołania do definicji zawartych w ustawie o prawach konsumenta (które wprowadza proponowany pkt. 3a	Uwaga uwzględniona Projekt uzupełniony o proponowane definicje.

			UPNPR) do tych dwóch pojęć również należy stosować definicje z ustawy o prawach konsumenta, pożądane jest wyrażne dookreślenie, że także w zakresie “usług cyfrowych” oraz “treści cyfrowych” należy stosować definicje, zawarte w ustawie o prawach konsumenta. a) po pkt 3 dodaje się pkt. 3a - 3c w brzmieniu: „3a) towarze – rozumie się przez to towar w rozumieniu art. 2 pkt 4a ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2024 r. poz. 1796 oraz z 2025 r. poz. 1172) lub towar z elementami cyfrowymi w rozumieniu art. 2 pkt 5b tej ustawy; 3b) usłudze cyfrowej - rozumie się przez to usługę cyfrową w rozumieniu art. 2 pkt. 5a ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2024 r. poz. 1796 oraz z 2025 r. poz. 1172); 3c) treściach cyfrowych - rozumie się przez to treści cyfrowe w rozumieniu art. 2 pkt. 5 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2024 r. poz. 1796 oraz z 2025 r. poz. 1172);”	
11.	Art. 1 pkt 2 lit. a) projektu (art. 2 pkt 3a UPNPR)	Związek Cyfrowa Polska	„Towar” to składnik przedsiębiorstwa wedle regulacji art. 55(1) pkt 2) ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1071 z późn. zm.) i powinien być definiowany właśnie tam, a nie w UPNPR. Definiowanie przez akt o charakterze szczególnym, pojęć używanych przez akt o charakterze ogólnym należy uznać za sprzeczne z zasadami właściwej legislacji. Może to generować niepożądaną niepewność co do zakresu pojęciowego terminu użytego w ustawie ogólnej.	Uwaga nieuwzględniona Projektowana definicja „towaru” wynika wprost z dyrektywy 2024/825 i jej zawarcie w projekcie stanowi implementację tejże dyrektywy, stąd projektodawca nie może jej wykreślić.
12.	Art. 1 pkt 2 lit. a) projektu (art. 2 pkt 3a UPNPR)	Związek Przedsiębiorstw Finansowych	Pragniemy wskazać, iż projektowane zmiany słusznie wprowadzają odwołanie do definicji towaru oraz towaru z elementami cyfrowymi, zawarte w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2024 r. poz. 1796 oraz z 2025 r. poz. 1172) (dalej: „ustawa o prawach konsumenta”). Zapewnia to spójność regulacji i systemu prawnego.	Uwaga uwzględniona Projekt uzupełniony o wskazane definicje.

			Jednocześnie zwracamy uwagę, że definicja produktu, o której mowa w art. 2 pkt. 3 zmienianej ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 845) (dalej: „ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym”) zawiera także dwa kolejne elementy, zdefiniowane w ustawie o prawach konsumenta, a niezdefiniowane w ustawie o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, tj. “usługi cyfrowe” oraz “treści cyfrowe”. W celu uniknięcia wątpliwości, czy w braku wyraźnego odwołania do definicji zawartych w ustawie o prawach konsumenta do tych dwóch pojęć również należy stosować definicje z ustawy o prawach konsumenta, pożądane jest wyraźne dookreślenie, że także w zakresie “usług cyfrowych” oraz “treści cyfrowych” należy stosować definicje, zawarte w ustawie o prawach konsumenta. W związku z powyższym proponujemy następujące brzmienie art. 1 pkt 2 lit. a Projektu ustawy (proponowane zmiany zaznaczone kolorem czerwonym, dotyczy to także dalszych uwag): <i>„a) po pkt 3 dodaje się pkt. 3a - 3c w brzmieniu:</i> <i>3a) towarze – rozumie się przez to towar w rozumieniu art. 2 pkt 4a ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2024 r. poz. 1796 oraz z 2025 r. poz. 1172) lub towar z elementami cyfrowymi w rozumieniu art. 2 pkt 5b tej ustawy;</i> <i>3b) usłudze cyfrowej - rozumie się przez to usługę cyfrową w rozumieniu art. 2 pkt. 5a ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2024 r. poz. 1796 oraz z 2025 r. poz. 1172);</i> <i>3c) treściach cyfrowych - rozumie się przez to treści cyfrowe w rozumieniu art. 2 pkt. 5 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2024 r. poz. 1796 oraz z 2025 r. poz. 1172);”</i>	
--	--	--	---	--

13.	Art. 1 pkt 2 lit. a) projektu (art. 2 pkt 3a UPNPR)	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców	W pierwszej kolejności chcielibyśmy podkreślić, że zaproponowane zmiany słusznie wprowadzają odwołanie do definicji towaru oraz towaru z elementami cyfrowymi, które wprowadzono wcześniej ustawą o prawach konsumenta. Równocześnie jednak musimy zauważyć, że definicja produktu, o której mowa w art. 2 pkt. 3 zmienianej ustawy (tj. ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym) zawiera także dwa kolejne elementy, zdefiniowane w ustawie o prawach konsumenta, a niezdefiniowane w ustawie o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Chodzi o terminy „usługi cyfrowe” i „treści cyfrowe”. By uniknąć niepewności prawnej i wątpliwości, czy w przypadkach braku wyraźnego odwołania do definicji zawartych w ustawie o prawach konsumenta do tych dwóch pojęć również należy stosować definicje z ustawy o prawach konsumenta, rekomendujemy dookreślenie, że również w zakresie „usług cyfrowych” oraz „treści cyfrowych” należy stosować definicje zawarte w ustawie o prawach konsumenta. Podobna korekta zapewni spójność definicyjną pomiędzy dwoma nowelizowanymi aktami.	Uwaga uwzględniona Projekt uzupełniony o wskazane definicje.
14.	Art. 1 pkt 2 lit. a) projektu (art. 2 pkt 13 UPNPR)	Instytut Legislacji i Prac Parlamentarnych Naczelnej Rady Adwokackiej	Aktualne brzmienie Projektu: <i>„twierdzeniu dotyczącym ekologiczności – rozumie się przez to każdy komunikat lub oświadczenie <u>stanowiące element informacji handlowej</u>, przedstawione w dowolnej postaci, w tym jako tekst, ilustracja, grafika, symbol, oznakowanie, nazwa handlowa, firma lub nazwa produktu, które [...]”</i> Brzmienie Dyrektywy: <i>„„twierdzenie dotyczące ekologiczności» oznacza każdy komunikat lub oświadczenie <u>w kontekście komunikacji handlowej</u>, które nie są obowiązkowe na mocy prawa Unii ani prawa krajowego, występujące w dowolnej postaci, w tym oświadczenia w postaci tekstu, ilustracji, grafiki lub symbolu, takie jak oznakowania, nazwy handlowe, nazwy przedsiębiorstwa lub nazwy produktu, i w którym [...]”</i> Proponowane brzmienie Projektu:	Uwaga nieuwzględniona Propozycja jest niezgodna z dyrektywą 2024/825, która definiując „twierdzenie dotyczące ekologiczności” nie posługuje się sformułowaniem postulowanym w uwadze. Samo pojęcie „informacji handlowej” nie jest zdefiniowane w przepisach UPNPR. Nie było to konieczne z uwagi na przyjęte i stosowane w doktrynie i praktyce znaczenie tego pojęcia zdefiniowanego w art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2024 r. poz. 1513), która co do zasady określa najważniejsze elementy tego terminu. Zgodnie z utrwaloną doktryną i praktyką na gruncie obowiązujących obecnie przepisów

			„twierdzeniu dotyczącym ekologiczności – rozumie się przez to każdy komunikat lub oświadczenie <u>w kontekście praktyk rynkowych</u>, przedstawione w dowolnej postaci, w tym jako tekst, ilustracja, grafika, symbol, oznakowanie, nazwa handlowa, firma lub nazwa produktu, które [...]” <u>Uzasadnienie:</u> W aktualnym brzmieniu definicji Projekt odwołuje się do „informacji handlowej”. Pojęcie to nie jest bezpośrednio zdefiniowane w Ustawie o nieuczciwych praktykach rynkowych. Pośrednio definiuje się je w definicji „proponycji nabycia produktu”, tj. <i>proponycji nabycia produktu - rozumie się przez to informację handlową określającą cechy produktu oraz jego cenę, w sposób właściwy dla użytego środka komunikowania się z konsumentami, która bezpośrednio wpływa bądź może wpływać na podjęcie przez konsumenta decyzji dotyczącej umowy</i>. Zastosowanie pojęcia „informacji handlowej” mogłoby spowodować zawężenie zakresu stosowania definicji „twierdzenia dotyczącego ekologiczności”. Wskazany jest jednak wprowadzenie szerokiego zakresu definicji, celem zrealizowania celów Dyrektywy. W praktyce często pojawia się wątpliwość czy oświadczenia składane w ramach sprawozdawczości zrównoważonego rozwoju, której sporządzanie dla części przedsiębiorców wynika z zapisów prawa, a część przedsiębiorców robi to dobrowolnie, podlegają wymogom określonym w Ustawie tj. czy jest kwalifikowana jako „twierdzenie dotyczące ekologiczności.” Warto doprecyzować tę kwestię w toku prac nad Projektem.	UPNPR pojęcie informacja handlowa oznacza każdy rodzaj komunikacji z konsumentem w ramach prowadzonych działań marketingowych, a nie tylko informację o produkcie.
15.	Art. 1 pkt 2 lit. a) projektu (art. 2 pkt 14 UPNPR)	Izba Gospodarki Elektronicznej	Dyrektywa 2005/29/WE, w brzmieniu nadanym dyrektywą EmpCo, definiuje „ogólne twierdzenie dotyczące ekologiczności” jako „każde twierdzenie dotyczące ekologiczności przekazane w formie pisemnej lub ustnej, w tym za pośrednictwem mediów audiowizualnych, które nie jest zawarte w oznakowaniu dotyczącym zrównoważonego charakteru, w przypadku, gdy specyfikacja twierdzenia nie	Uwaga wyjaśniona Wprowadzenie w projekcie terminu „środek komunikowania się z konsumentami” odpowiada pojęciu użytemu obecnie w UPNPR.

			jest podana w jasny i wyraźny sposób za pomocą tego samego środka przekazu”. Projekt posługuje się natomiast odmiennym sformułowaniem, odwołując się do „tego samego środka komunikowania się z konsumentami” oraz używa zwrotu „przy użyciu dowolnego środka komunikowania się z konsumentami”, który nie został w Projekcie w żaden sposób doprecyzowany. Brak definicji lub wyjaśnienia tych pojęć rodzi istotne wątpliwości interpretacyjne, w szczególności w kontekście handlu elektronicznego. W praktyce może to prowadzić do sytuacji, w której specyfikacja twierdzenia dotyczącego ekologiczności, zamieszczona np. w opisie produktu na dole tej samej strony internetowej, nie zostanie uznana za przekazaną „w ten sam sposób” co hasło marketingowe umieszczone w formie banera lub sloganu na górze strony. W konsekwencji nawet wystarczająco doprecyzowane twierdzenie mogłoby zostać zakwalifikowane jako „ogólne twierdzenie dotyczące ekologiczności”, wyłącznie z uwagi na przyjętą formę prezentacji treści w ramach jednego interfejsu internetowego. Takie podejście byłoby sprzeczne z celem i motywami dyrektywy EmpCo, w której wprost wskazano bowiem, że środkiem przekazu może być m.in. interfejs sprzedaży internetowej. Na gruncie dyrektywy EmpCo w realiach handlu online za „ten sam środek przekazu” należy uznać zatem całość komunikacji realizowanej w ramach jednego interfejsu lub podstrony. W związku z powyższym (projektowany art. 2 pkt 14 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym) powinien zostać doprecyzowany w taki sposób, aby jednoznacznie wskazywał, że w przypadku handlu internetowego cała podstrona produktu (identyfikowana jednym adresem URL) stanowi „ten sam środek przekazu”. Pozwoli to uniknąć nadmiernie formalistycznych interpretacji, zapewni zgodność z dyrektywą oraz zwiększy pewność prawa po stronie przedsiębiorców, bez osłabiania ochrony konsumentów.	Zgodnie z wyjaśnieniami Komisji Europejskiej¹ kluczowym elementem pozwalającym ocenić czy twierdzenie ma charakter ogólnego twierdzenia czy też nie - jest przekazanie go wraz ze opisem za pomocą tego samego środka komunikowania się z konsumentem „w praktyce specyfikacja oświadczenia powinna być podana obok oświadczenia lub jako jego część, w jasny i wyraźny sposób, na tym samym nośniku (motyw 9 dyrektywy ECGT i art. 2 lit. p) dyrektywy UCPD, zmienionej art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy ECGT).” Gdy opis twierdzenia dotyczącego ekologiczności został podany w jasny i wyraźny sposób za pomocą tego samego środka komunikowania się, to twierdzenie nie zostanie uznane za ogólne twierdzenie dotyczące ekologiczności. Dodatkowo należy wyjaśnić, że aktualne pozostają wyjaśnienia zawarte w Wytycznych Komisji Europejskiej dotyczących dyrektywy 2005/29, gdzie podkreślono, że zgodnie z art. 7 dyrektywy 2005/29 dotyczącej wprowadzających w błąd pominąć „w przypadku umieszczania oświadczeń dotyczących ochrony środowiska na opakowaniach produktów lub w innych kanałach komunikacji (np. plakatach, billboardach, czasopismach), które mają ograniczoną przestrzeń na specyfikację, umiejscowienie głównego oświadczenia dotyczącego ochrony środowiska i informacji uzupełniających na jego temat powinno umożliwić przeciętnemu konsumentowi zrozumienie
--	--	--	--	--

¹ “Questions & Answers” z 27 listopada 2025 r. (Ref. ARES(2025)10410238-27/11/2025) – pkt 2, str. 6

			Postulujemy również doprecyzowanie/wyjaśnienie tej kwestii w uzasadnieniu Projektu.	związku między nimi” oraz „jeśli nie ma miejsca na określenie oświadczenia dotyczącego ochrony środowiska, oświadczenia zasadniczo nie należy umieszczać”. Zasada ta pozostaje aktualna i nie została zmieniona dyrektywą 2024/825. Urząd w swoich działaniach posiłkuje się tymi Wytycznymi. Z uwagi na maksymalny charakter harmonizacji wprowadzanej dyrektywą, nie ma możliwości uzupełnienia definicji w proponowanym zakresie.
16.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 13 UPNPR)	FinTech Poland	Fundacja pozytywnie ocenia wprowadzenie definicji „twierdzenia dotyczącego ekologiczności”, „ogólnego twierdzenia dotyczącego ekologiczności” oraz „oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru”. Ich brak w dotychczasowym stanie prawnym prowadził do niejednorodności interpretacyjnych oraz istotnie utrudniał egzekwowanie zakazu greenwashingu. Jednakże zwrócić należy uwagę, iż proponowany przepis obejmuje definicją elementy takie jak: tekst, ilustracja, grafika, symbol, oznakowanie, nazwa handlowa, firma lub nazwa produktu. Biorąc pod uwagę specyfikę sektora usług cyfrowych nieostrość, szeroki zakres pojęć, brak jasnych kryteriów komunikacyjnych może prowadzić do rezygnacji z innowacyjnych produktów „zielonych”, ograniczenia komunikacji ESG, spowolnienia transformacji cyfrowej i ekologicznej sektora finansowego. Stwarza to niepewność czy nazwy produktów finansowych typu „zielone konto”, „eko-karta”, „sustainable wallet”, elementy UI/UX aplikacji (np. zielona kolorystyka, ikony liści, drzew) mogą zostać automatycznie traktowane jako twierdzenia ekologiczne. Proponowanym rozwiązaniem jest doprecyzowanie w uzasadnieniu projektu bądź wytycznych, że ocena charakteru	Uwaga wyjaśniona Dyrektywa 2005/29 (zmieniana dyrektywą 2024/825) ma charakter horyzontalny, obejmuje obrót B2C i chroni interesy gospodarcze konsumentów. Jednocześnie definicja „produktu” jest bardzo szeroka i obejmuje każdy towar lub usługę, w tym nieruchomości, prawa i obowiązki. Praktyki wprowadzające w błąd nadal będą oceniane zgodnie z UPNPR. Natomiast „czarne praktyki” są nieuczciwymi praktykami w każdych okolicznościach. Dyrektywa 2024/825 nie zmienia dotychczasowych zasad dyrektywy 2005/29 oraz UPNPR. Uzasadnienie do projektu ustawy zawiera szczegółowe wyjaśnienie w tym zakresie.

			twierdzenia powinna uwzględniać kontekst całej komunikacji marketingowej, w tym specyfikę kanałów cyfrowych (aplikacje mobilne, interfejsy użytkownika, komunikaty push), a elementy wizualne interfejsów cyfrowych nie powinny być oceniane w oderwaniu od treści opisowej. Ponadto należy jednoznacznie wskazać, że funkcjonalne nazwy produktów finansowych, które nie zawierają bezpośrednich obietnic środowiskowych, nie powinny być automatycznie kwalifikowane jako ogólne twierdzenia ekologiczne.	
17.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 13 UPNPR)	Krajowa Izba Gospodarcza	Zgodnie z Dyrektywą 2024/825 „„twierdzenie dotyczące ekologiczności» oznacza każdy komunikat lub oświadczenie w kontekście komunikacji handlowej, które nie są obowiązkowe na mocy prawa Unii ani prawa krajowego, występujące w dowolnej postaci, w tym oświadczenia w postaci tekstu, ilustracji, grafiki lub symbolu, takie jak oznakowania, nazwy handlowe, nazwy przedsiębiorstwa lub nazwy produktu, i w których stwierdza się lub sugeruje, że produkt, kategoria produktów, marka lub przedsiębiorca ma pozytywny wpływ na środowisko lub nie ma na nie żadnego wpływu, jest mniej szkodliwy dla środowiska niż, inne produkty, kategorie produktów, marki lub inni przedsiębiorcy, lub że oddziaływanie produktu, kategorii produktów, marki lub przedsiębiorcy poprawiło się z czasem”. W Projekcie ta definicja została przekształcona — m.in. nie użyto sformułowania: „takie jak” przed fragmentem: „oznakowania, nazwy handlowe, nazwy przedsiębiorstwa lub nazwy produktu”. Użycie sformułowania „takie jak” w Dyrektywie 2024/825 wskazuje na to, że intencją ustawodawcy unijnego było podkreślenie, że „oznakowania, nazwy handlowe, nazwy przedsiębiorstwa lub nazwy produktu” są przykładami twierdzeń dotyczących ekologiczności, a nie ciągiem dalszym wyliczenia „postaci” twierdzenia dotyczącego ekologiczności. Jest to też widoczne w wersji angielskiej Dyrektywy 2024/825, zgodnie z którą "environmental claim" oznacza "any message or representation which is not mandatory under	Uwaga uwzględniona

			Union or national law, in any form, including text, pictorial, graphic or symbolic representation, such as labels, brand names, company names or product names, in the context of a commercial communication, and which states or implies that a product, product category, brand or trader has a positive or zero impact on the environment or is less damaging to the environment than Other products, product categories, brands or traders, or has improved its impact over time”. Omawiana zmiana tekstu nie ma uzasadnienia i może jedynie utrudnić interpretację polskich przepisów w zakresie tego co jest a co nie jest twierdzeniem dotyczącym ekologiczności. Rekomendujemy użycie brzmienia jak w Dyrektywie 2024/825 w tym zakresie.	
18.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 13 UPNPR)	Polski Komitet Energii Elektrycznej	Wątpliwości budzą definicje „twierdzenie dotyczące ekologiczności”, „ogólne twierdzenie dotyczące ekologiczności”, gdyż stanowią, że jest to praktycznie każdy komunikat lub oświadczenie stanowiące element informacji handlowej (...) zawierający sugestię, że produkt wywiera pozytywny, nie wywiera wpływu lub wywiera mniej szkodliwy wpływ na środowisko niż inny produkt. Głównym źródłem wątpliwości jest odniesienie się w definicjach do obrazów i grafik, gdyż w naszej ocenie zastosowanie obrazu lub grafiki będzie wiązało się z dogłębną analizą, czy nie stanowi to nieuzasadnionego użycia kształtu listka, drzewa, ptaka, owada, co potencjalnie może zostać zinterpretowane jako „wskazanie ekologiczności” i będzie wymagało jego udowodnienia. Z drugiej strony znak graficzny i zastosowane kolory nie stanowią zabronionego „ogólnego twierdzenia dotyczącego ekologiczności”. A zatem mamy bardzo wąską granicę pomiędzy tym co jest dozwolone, a tym co jest zabronione. Projektodawca w punkcie 1.2 Uzasadnienia wskazując, że nazwa marki lub produktu może spełniać przesłanki ogólnego twierdzenia produktu dotyczącego ekologiczności, ale jeżeli określone sformułowanie np. „zielony” są używane w nazwie marki lub produktu w sposób, który może wywołać u przeciętnego konsumenta skojarzenie z ochroną środowiska, nawet bez wyraźnej reklamy korzyści środowiskowych, takie użycie może stanowić twierdzenie dotyczące ekologiczności. W celu	Uwaga nieuwzględniona Definicje zawarte w projekcie implementują definicje zawarte w dyrektywie 2024/825, która wprowadza harmonizację o maksymalnym charakterze. Projektodawca nie może zatem uwzględnić propozycji zawartych w uwadze, gdyż nie są zgodne z dyrektywą 2024/825. Jednocześnie projektowane przepisy nie zmieniają zasad oceny czarnych praktyk, określonych już obecnie w UPNPR.

			uniknięcia nieścisłości interpretacyjnych wnosimy o doprecyzowanie definicji tak, aby wyjaśniała kwestie wykorzystania grafik, obrazów, animacji przy nazwach i opisach, aby nie było niedomówień o nieprawidłowym komunikowaniu. Dla ochrony pewności prawa proponuje się wyłączenie z definicji twierdzeń ekologicznych komunikatów neutralnych, czysto technicznych lub prawnie wymaganych, które nie sugerują korzystnego wpływu na środowisko, lecz przekazują jedynie dane o charakterze regulacyjnym lub opisowym. Propozycja wyłączeń w art. 2 pkt 13 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym: <i>Za twierdzenia dotyczące ekologiczności nie uznaje się twierdzeń o charakterze neutralnym informacyjnie, technicznym lub opisowym, które:</i> <i>a) odnoszą się do faktów dotyczących źródeł pochodzenia energii, technologii wytwarzania, parametrów procesu lub obowiązków regulacyjnych,</i> <i>b) nie zawierają wartościującej oceny wpływu na środowisko ani nie sugerują korzyści środowiskowych,</i> <i>c) są wymagane przepisami prawa lub stanowią odzwierciedlenie danych przekazywanych w ramach obowiązków sprawozdawczych, certyfikacyjnych lub taryfowych.</i> W naszej ocenie podobne wyłączenia powinny dotyczyć definicji ogólnego twierdzenia dotyczącego ekologiczności. Propozycja wyłączeń w art. 2 pkt 14 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym: <i>Za ogólne twierdzenie dotyczące ekologiczności nie uznaje się twierdzeń, które:</i> <i>a) mają charakter informacyjny, techniczny lub opisowy, nie zawierają wartościującej oceny wpływu na środowisko,</i> <i>b) odwołują się do faktów dotyczących pochodzenia energii, technologii, parametrów procesu lub obowiązków regulacyjnych,</i> <i>c) zawierają doprecyzowanie lub objaśnienie dostępne konsumentowi przy użyciu tego samego środka komunikacji, nawet jeśli nie znajduje się ono bezpośrednio w obrębie tego</i>	
--	--	--	--	--

			samego zdania, lecz jest przekazane w sposób jasny i funkcjonalnie powiązany z twierdzeniem.	
19.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 13 UPNPR)	Stowarzyszenie Prawa Konkurencji	Definicja „twierdzenia dotyczącego ekologiczności” - „13) twierdzeniu dotyczącym ekologiczności – rozumie się przez to komunikat lub oświadczenie stanowiące element informacji handlowej, przedstawione w dowolnej postaci, w tym jako tekst, ilustracja, grafika, symbol, oznakowanie, nazwa handlowa, firma lub nazwa produktu, które: (...)” Proponowana zmiana: „13) twierdzeniu dotyczącym ekologiczności – rozumie się przez to komunikat lub oświadczenie stanowiące element informacji handlowej, przedstawione w dowolnej postaci, w tych szczegółności jako tekst, ilustracja, grafika, symbol, oznakowanie, nazwa handlowa, firma lub nazwa produktu, które: (...)” Uzasadnienie: Wskazana zmiana, choć kosmetyczna, w większym stopniu odpowiada typowej treści polskich aktów prawnych, które w przypadku definiowania pewnych pojęć posługują się wyliczeniem przykładów i otwartym katalogiem desygnatów. Jednocześnie, proponowana zmiana nie zmienia pierwotnego znaczenia i zamysłu prawodawcy unijnego oraz projektodawcy krajowego.	Uwaga uwzględniona
20.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 13 UPNPR)	Związek Banków Polskich	Zrozumiałym jest, że projektowane przepisy nie wprowadzają definicji „komunikatu lub oświadczenia stanowiącego element informacji handlowej”, niemniej na tle powyżej zarysowanych uwag byłoby bardzo pomocnym otrzymać wyjaśnienia/wskazówki organu nadzorującego wobec tego terminu.	Uwaga ogólna , nie zawiera propozycji legislacyjnej.
21.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 13 UPNPR)	IGI Food Law	1. Uwagi ogólne – problem terminologii „twierdzenia dotyczącego ekologiczności” W projekcie ustawy, analogicznie jak w polskiej wersji językowej dyrektywy 2005/29/WE po nowelizacji dyrektywą 2024/825, pojęcie environmental claim zostało	Uwaga uwzględniona kierunkowo Dokonano zmiany terminu „twierdzenie dotyczące ekologiczności” na „twierdzenie środowiskowe”.

			przetłumaczone jako „twierdzenie dotyczące ekologiczności”. W mojej ocenie jest to tłumaczenie niefortunne i potencjalnie problematyczne z punktu widzenia spójności systemu prawa oraz pewności prawa po stronie adresatów norm. Termin „ekologiczność” ma w polskim porządku prawnym ugruntowane, normatywne znaczenie, w szczególności w prawie żywnościowym, gdzie odnosi się do produkcji ekologicznej oraz do stosowania oznaczeń „eko”, „bio” lub „organic”, regulowanych w sposób szczegółowy i restrykcyjny na poziomie unijnym i krajowym. Tymczasem pojęcie environmental claim w prawie Unii Europejskiej ma zakres znaczeniowy szerszy i odnosi się do wszelkich komunikatów dotyczących wpływu produktu, marki lub przedsiębiorcy na środowisko, niezależnie od związku z produkcją ekologiczną. 2. Problem konstrukcji definicji i łańcucha odesłań Dodatkowe wątpliwości budzi sama konstrukcja definicji. W polskich wersjach językowych aktów unijnych dochodzi do nieczytelnego łańcucha definicyjnego, w którym „oświadczenie środowiskowe” jest definiowane jako „twierdzenie dotyczące ekologiczności”, a to z kolei odsyła do definicji zawartej w dyrektywie 2005/29/WE. W praktyce pojęcia te nie są samodzielnie wyjaśnione, lecz wzajemnie się do siebie odwołują, bez jednoznacznego doprecyzowania zakresu regulacji. Ponadto określenie twierdzenia jako „komunikatu lub oświadczenia” nie pozwala jasno odróżnić regulowanej kategorii od innych przekazów marketingowych, ponieważ każde twierdzenie z natury rzeczy przybiera formę komunikatu lub oświadczenia. Taka konstrukcja definicji utrudnia wykładnię przepisów i sprzyja rozbieżnościom interpretacyjnym. 3. Porównanie wersji językowych i specyfika języka polskiego Analiza polskich, angielskich i niemieckich wersji językowych dyrektywy 2024/825, a także projektu tzw. Green Claims Directive, wskazuje, że prawodawca unijny	
--	--	--	--	--

			traktuje pojęcia environmental claims i green claims jako jedno pole regulacyjne, nie wprowadzając pomiędzy nimi rozróżnienia normatywnego. Znajduje to odzwierciedlenie zarówno w tytułach aktów prawnych, jak i w konstrukcji definicji, które w kolejnych przepisach odsyłają do siebie nawzajem. W polskich wersjach językowych prowadzi to jednak do szczególnie problematycznego efektu. Z jednej strony projekt dyrektywy w sprawie oświadczeń środowiskowych posługuje się pojęciem „oświadczenia środowiskowe”, z drugiej – w obowiązujących przepisach oraz w projekcie ustawy UC111 pojęcie environmental claim zostało przetłumaczone jako „twierdzenie dotyczące ekologiczności”. W rezultacie w obrębie jednego obszaru funkcjonują równolegle różne polskie określenia odnoszące się do tego samego pojęcia prawa Unii Europejskiej. Taka niespójność terminologiczna, dodatkowo wzmocniona faktem, że prace nad projektem dyrektywy w sprawie oświadczeń środowiskowych zostały czasowo wstrzymane, może prowadzić do istotnych wątpliwości interpretacyjnych i utrudniać praktyczne korzystanie z przepisów. Jednocześnie pokazuje ona, że aktualny etap prac legislacyjnych stanowi właściwy moment do uporządkowania terminologii na poziomie krajowym i odejścia od rozwiązań, które mogą w przyszłości generować rozbieżności interpretacyjne pomiędzy prawem krajowym a prawem Unii Europejskiej. 4. Definicja oświadczenia środowiskowego Uwzględniając przedstawioną argumentację proponuję definicję „oświadczenia środowiskowego”, która w mojej opinii najpełniej oddaje sens wersji angielskiej i niemieckiej oraz intencje unijnego prawodawcy. „oświadczenie środowiskowe” oznacza każdy komunikat lub sposób przedstawienia informacji, który nie jest wymagany przepisami prawa Unii Europejskiej ani prawa krajowego, niezależnie od jego formy, w tym w postaci tekstu, obrazu, elementu graficznego lub symbolu, takiego jak oznakowanie, nazwa marki, firma lub nazwa produktu, stosowany w ramach komunikacji handlowej, i który stwierdza lub sugeruje, że produkt, kategoria produktów, marka lub przedsiębiorca	
--	--	--	---	--

			wywiera pozytywny wpływ na środowisko, nie wywiera wpływu na środowisko, wywiera mniejszy negatywny wpływ na środowisko niż inne produkty, kategorie produktów, marki lub przedsiębiorcy albo że wpływ produktu, kategorii produktów, marki lub przedsiębiorcy na środowisko uległ poprawie w czasie. 5. Wniosek o korektę terminologii i sprostowanie wersji językowych Mając powyższe na uwadze, uprzejmie wnoszę o: ▪ rozważenie zastosowania w projekcie ustawy pojęcia „oświadczenie środowiskowe” jako podstawowego odpowiednika environmental claim, zamiast „twierdzenia dotyczącego ekologiczności”; ▪ doprecyzowanie definicji tego pojęcia w sposób funkcjonalny i spójny z wersją angielską i niemiecką; ▪ podjęcie działań zmierzających do sprostowania polskich wersji językowych dyrektywy 2005/29/WE oraz dyrektywy 2024/825 w zakresie omawianej terminologii, zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie Unii Europejskiej. Tego rodzaju korekta pozwoliłaby ograniczyć wątpliwości interpretacyjne, zwiększyć pewność prawa oraz ułatwić praktyczne stosowanie przepisów zarówno przez przedsiębiorców, jak i przez organy je stosujące, bez naruszania celów ani zakresu regulacji unijnej.	
22.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 14 UPNPR)	Instytut Legislacji i Prac Parlamentarnych Naczelnej Rady Adwokackiej	<u>Aktualne brzmienie Projektu:</u> <i>„ogólnym twierdzeniu dotyczącym ekologiczności – rozumie się przez to każde twierdzenie dotyczące ekologiczności przekazane pisemnie lub ustnie przy użyciu dowolnego środka komunikowania się z konsumentami, które nie jest zawarte w oznakowaniu dotyczącym zrównoważonego charakteru i opis tego twierdzenia nie jest podany w jasny i wyraźny sposób za pomocą tego samego środka komunikowania się z konsumentami”</i>	Uwaga nieuwzględniona Sam opis twierdzenia musi być podany w jasny i wyraźny sposób, za pomocą tego samego środka, obok twierdzenia, co wskazuje, że ma ono być przede wszystkim zrozumiałe dla konsumenta.

			<u>Brzmienie Dyrektywy:</u> <i>»ogólne twierdzenie dotyczące ekologiczności« oznacza każde twierdzenie dotyczące ekologiczności przekazane w formie pisemnej lub ustnej, w tym za pośrednictwem mediów audiowizualnych, które nie jest zawarte w oznakowaniu dotyczącym zrównoważonego charakteru, w przypadku gdy <u>specyfikacja twierdzenia</u> nie jest podana w jasny i wyraźny sposób za pomocą tego samego środka przekazu;»</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>„ogólnym twierdzeniu dotyczącym ekologiczności – rozumie się przez to każde twierdzenie dotyczące ekologiczności przekazane pisemnie lub ustnie przy użyciu dowolnego środka komunikowania się z konsumentami, które nie jest zawarte w oznakowaniu dotyczącym zrównoważonego charakteru <u>i opis uszczegóławiający tego twierdzenia</u> nie jest podany w jasny i wyraźny sposób za pomocą tego samego środka komunikowania się z konsumentami”</i> <u>Uzasadnienie:</u> Dyrektywa wprowadza wyraźne rozróżnienie między „ogólnymi” twierdzeniami dotyczącymi ekologiczności, które definiuje i które są zakazane, jeżeli nie towarzyszy im oznakowanie i „szczegółowymi” twierdzeniami, które, choć niezdefiniowane wprost, są ich przeciwieństwem i są dozwolone. Dla ułatwienia stosowania zapisu Projektu warto dodać słowo „uszczegóławiający” lub inny alternatywny termin, by przedsiębiorcy nie mieli wątpliwości co opis twierdzenia ma zawierać. W praktyce warto edukować przedsiębiorców co do przykładów takich ogólnych twierdzeń dotyczących ekologiczności, których przykłady zawarto w preambule Dyrektywy.	
23.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 14 UPNPR)	Konfederacja Lewiatan	Dyrektywa definiuje “ogólne twierdzenie dotyczące ekologiczności” jako twierdzenie przekazane w formie pisemnej lub ustnej, w tym przez media audiowizualne, gdzie specyfikacja nie jest podana „za pomocą tego samego środka przekazu”. Projekt UC111 natomiast odnosi się do “tego samego środka komunikowania się z konsumentami” i nie precyzuje, co oznacza „przy użyciu dowolnego środka	Uwaga wyjaśniona Wprowadzenie w projekcie terminu „środek komunikowania się z konsumentami” odpowiada pojęciu użytemu obecnie w UPNPR.

			komunikowania się z konsumentami”, tworząc ryzyko, że specyfikacja podana np. w opisie produktu na dole strony nie zostanie uznana za podaną „w ten sam sposób” co hasło reklamowe na banerze strony głównej i w konsekwencji dane twierdzenie zostanie uznane za “ogólne twierdzenie dotyczące ekologiczności”. Projekt powinien doprecyzować, że w handlu online cała podstrona produktu (URL) stanowi „ten sam środek przekazu - w motywach dyrektywy wprost wskazano, że owym środkiem przekazu może być m.in. interfejs sprzedaży internetowej. 14) ogólnym twierdzeniu dotyczącym ekologiczności – rozumie się przez to twierdzenie dotyczące ekologiczności przekazane pisemnie lub ustnie przy użyciu dowolnego środka komunikowania się z konsumentami, które nie jest zawarte w oznakowaniu dotyczącym zrównoważonego charakteru i opis tego twierdzenia nie jest podany w jasny i wyraźny sposób za pomocą tego samego środka komunikowania się z konsumentami (np. interfejsie sprzedaży internetowej).	Zgodnie z wyjaśnieniami Komisji Europejskiej² kluczowym elementem pozwalającym ocenić czy twierdzenie ma charakter ogólnego twierdzenia czy też nie - jest przekazanie go wraz ze specyfikacją za pomocą tego samego środka komunikowania się z konsumentem „w praktyce specyfikacja oświadczenia powinna być podana obok oświadczenia lub jako jego część, w jasny i wyraźny sposób, na tym samym nośniku (motyw 9 dyrektywy ECGT i art. 2 lit. p) dyrektywy UCPD, zmienionej art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy ECGT).” Gdy opis twierdzenia dotyczącego ekologiczności został podany w jasny i wyraźny sposób za pomocą tego samego środka komunikowania się to twierdzenie to nie zostanie uznane za ogólne twierdzenie dotyczące ekologiczności. Dodatkowo należy wyjaśnić, że aktualne pozostają wyjaśnienia zawarte w Wytycznych Komisji Europejskiej dotyczących dyrektywy 2005/29 (zmienianej dyrektywą 2024/825), gdzie podkreślono, że zgodnie z art. 7 dyrektywy 2005/29 dotyczącym wprowadzających w błąd pominąć „w przypadku umieszczania oświadczeń dotyczących ochrony środowiska na opakowaniach produktów lub w innych kanałach komunikacji (np. plakatach, billboardach, czasopismach), które mają ograniczoną przestrzeń na specyfikację, umiejscowienie głównego oświadczenia dotyczącego ochrony środowiska i informacji uzupełniających na jego temat powinno umożliwić
--	--	--	---	--

² “Questions & Answers” z 27 listopada 2025 r. (Ref. ARES(2025)10410238-27/11/2025) - pkt 2, str. 6

				przeciętnemu konsumentowi zrozumienie związku między nimi” oraz „jeśli nie ma miejsca na określenie oświadczenia dotyczącego ochrony środowiska, oświadczenia zasadniczo nie należy umieszczać”. Zasada ta pozostaje aktualna i nie została zmieniona dyrektywą 2024/825. Urząd w swoich działaniach posługuje się tymi Wytycznymi. Z uwagi na maksymalny charakter harmonizacji wprowadzanej dyrektywą, nie ma możliwości uzupełnienia definicji w proponowanym zakresie.
24.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 14 UPNPR)	Krajowa Izba Gospodarcza	Zgodnie z Dyrektywą 2024/825 „„ogólne twierdzenie dotyczące ekologiczności« oznacza każde twierdzenie dotyczące ekologiczności przekazane w formie pisemnej lub ustnej, w tym za pośrednictwem mediów audiowizualnych, które nie jest zawarte w oznakowaniu dotyczącym zrównoważonego charakteru, w przypadku gdy specyfikacja twierdzenia nie jest podana w jasny i wyraźny sposób za pomocą tego samego środka przekazu”. W wersji angielskiej definicja brzmi następująco: „„generic environmental claim” means any environmental claim made in written or oral form, including through audiovisual media, that is not included on a sustainability label and where the specification of the claim is not provided in clear and prominent terms on the same medium”. W Projekcie ta definicja została przekształcona — m.in. nie użyto sformułowania: „w tym za pośrednictwem mediów audiowizualnych”. Zamiast tego wprowadzono sformułowanie „przekazane pisemnie lub ustnie przy użyciu dowolnego środka komunikowania się z konsumentami”. Te twierdzenia niekoniecznie są równoważne, a wręcz można uznać, że zaproponowane polskie brzmienie będzie szersze niż brzmienie Dyrektywy 2024/825. Jest to o tyle ważne, że w Dyrektywie 2024/825 „twierdzenie dotyczące ekologiczności” i „ogólne twierdzenie dotyczące	Uwaga wyjaśniona Z brzmienia dyrektywy 2024/825 wynika, że jest to „<i>każde twierdzenie dotyczące ekologiczności przekazane w formie pisemnej lub ustnej, w tym za pośrednictwem mediów audiowizualnych</i>”, co oznacza, że dyrektywa wskazuje środki audiowizualne jako jeden z rodzajów kanałów komunikacji. Sformułowanie „<i>przy użyciu dowolnego środka komunikowania się z konsumentami</i>” ma szeroki zakres i obejmuje również media audiowizualne. Uzupełniono uzasadnienie w tym zakresie.

			ekologiczności” są uregulowane inaczej. Nie widzimy uzasadnienia dla omawianej modyfikacji brzmienia definicji „ogólne twierdzenie dotyczące ekologiczności”. Rekomendujemy użycie brzmienia jak w Dyrektywie 2024/825 w tym zakresie.	
25.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 14 UPNPR)	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców	Ponadto, nasze obawy budzi także sposób zdefiniowania „ogólnego twierdzenia dotyczącego ekologiczności”, rozumianego przez dyrektywę jako twierdzenie przekazane w formie pisemnej lub ustnej, w tym przez media audiowizualne, gdzie specyfikacja nie jest podana „za pomocą tego samego środka wyrazu”. Z kolei projekt ustawy odnosi się do “tego samego środka komunikowania się z konsumentami” i nie precyzuje, co oznacza „przy użyciu dowolnego środka komunikowania się z konsumentami”, tworząc ryzyko, że specyfikacja podana np. w opisie produktu na dole strony nie zostanie uznana za podaną „w ten sam sposób” co hasło reklamowe na banerze strony głównej i w konsekwencji dane twierdzenie zostanie uznane za “ogólne twierdzenie dotyczące ekologiczności”.	Uwaga wyjaśniona Wprowadzenie w projekcie terminu „środek komunikowania się z konsumentami” odpowiada pojęciu użytemu w obowiązujących przepisach UPNPR. Sformułowanie „przy użyciu dowolnego środka komunikowania się z konsumentami” ma szeroki zakres i obejmuje również media audiowizualne. Zgodnie z wyjaśnieniami Komisji Europejskiej ³ „w praktyce specyfikacja oświadczenia powinna być podana obok oświadczenia lub jako jego część, w jasny i wyraźny sposób, na tym samym nośniku (motyw 9 dyrektywy ECGT i art. 2 lit. p) dyrektywy UCPD, zmienionej art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy ECGT).” Urząd w swoich działaniach posiłkuje się tymi Wytycznymi. Por. wyjaśnienie do uwagi nr 17 oraz 23
26.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 14 UPNPR)	Związek Przedsiębiorstw Finansowych	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/825 z dnia 28 lutego 2024 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2005/29/WE i 2011/83/UE w odniesieniu do wzmocnienia pozycji konsumentów w procesie transformacji ekologicznej poprzez lepszą ochronę przed nieuczciwymi praktykami oraz lepsze informowanie (Dz. U. UE. L. z 2024 r. poz. 825) (dalej: „Dyrektywa 2024/825”) definiuje “ogólne twierdzenie dotyczące ekologiczności” jako twierdzenie przekazane w formie pisemnej lub ustnej, w tym przez media	Uwaga wyjaśniona Wprowadzenie w projekcie terminu „środek komunikowania się z konsumentami” koresponduje z użytym w obowiązującej ustawie UPNPR takim samym terminem. Zgodnie z wyjaśnieniami Komisji Europejskiej ⁴ „w praktyce specyfikacja oświadczenia powinna być podana obok oświadczenia lub jako jego część, w jasny

³ Questions & Answers” z 27 listopada 2025 r. (Ref. ARES(2025)10410238-27/11/2025) – pkt 2, str. 6

⁴ Ibidem, pkt 2, str. 6

			audiowizualne, gdzie specyfikacja nie jest podana „za pomocą tego samego środka przekazu”. Projekt ustawy natomiast odnosi się do “tego samego środka komunikowania się z konsumentami” i nie precyzuje, co oznacza „przy użyciu dowolnego środka komunikowania się z konsumentami”, tworząc ryzyko, że specyfikacja podana np. w opisie produktu na dole strony nie zostanie uznana za podaną „w ten sam sposób” co hasło reklamowe na banerze strony głównej i w konsekwencji dane twierdzenie zostanie uznane za “ogólne twierdzenie dotyczące ekologiczności”. Jednocześnie wskazujemy, że Projekt ustawy powinien doprecyzować, że w handlu online cała podstrona produktu (URL) stanowi „ten sam środek przekazu - w motywach Dyrektywy 2024/825 wprost wskazano, że owym środkiem przekazu może być m.in. interfejs sprzedaży internetowej. W związku z powyższym proponujemy następujące brzmienie dodawanego pkt 14 w art. 1 pkt 2 lit. c Projektu ustawy: <i>„14) ogólnym twierdzeniu dotyczącym ekologiczności – rozumie się przez to twierdzenie dotyczące ekologiczności przekazane pisemnie lub ustnie przy użyciu dowolnego środka komunikowania się z konsumentami, które nie jest zawarte w oznakowaniu dotyczącym zrównoważonego charakteru i opis tego twierdzenia nie jest podany w jasny i wyraźny sposób za pomocą tego samego środka komunikowania się z konsumentami (np. interfejsie sprzedaży internetowej).”</i>	i wyraźny sposób, na tym samym nośniku (motyw 9 dyrektywy ECGT i art. 2 lit. p) dyrektywy UCPD, zmienionej art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy ECGT).” Urząd w swoich działaniach posilkuje się tymi Wytycznymi. Por. wyjaśnienie do uwagi nr 17 oraz 23. Z uwagi na maksymalny charakter harmonizacji wprowadzanej dyrektywą 2024/825 nie ma możliwości uzupełnienia definicji w proponowanym zakresie.
27.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 15–16 UPNPR)	Green REV Institute	Proponuje się doprecyzowanie przepisów w taki sposób, aby jednoznacznie wskazywały, że posługiwanie się oznakowaniem dotyczącym zrównoważonego charakteru jest dopuszczalne wyłącznie w przypadku systemów certyfikacji spełniających wszystkie warunki określone w dyrektywie (UE) 2024/825, w szczególności w zakresie publicznej dostępności kryteriów, niezależnej weryfikacji, procedur sankcyjnych oraz rzeczywistego monitorowania zgodności. Certyfikacje niespełniające tych warunków powinny być traktowane jako praktyki wprowadzające w błąd. Uzasadnienie:	Uwaga uwzględniona kierunkowo Zmieniono definicję „systemu certyfikacji”.

			Certyfikaty prywatne niespełniające warunków przejrzystości, porównywalności i niezależnej weryfikacji, o niejawnych lub nieporównywalnych kryteriach, prowadzą do pogłębienia asymetrii informacyjnej i w praktyce pełnią funkcję marketingową, a nie informacyjną. Bez standardyzacji, przejrzystości oraz skutecznych sankcji certyfikacja nie realizuje celu dyrektywy (UE) 2024/825, jakim jest realne wzmocnienie pozycji osób konsumenckich i ograniczenie greenwashingu.	
28.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 15 UPNPR)	Polski Komitet Energii Elektrycznej	W naszej ocenie doprecyzowania wymaga definicja „oznakowanie dotyczące zrównoważonego charakteru”, aby: 1. wyłączyć z definicji wszelkie neutralne grafiki, elementy wizualne marki, infografiki techniczne, które nie są systemem certyfikacji, 2. ochronić przed niezamierzonym uznaniem zwykłej ikonki/koloru jako „sustainability label”, 3. umożliwić stosowanie wizualnych oznaczeń informacyjnych (np. piktogramów OZE) bez konieczności kosztownych certyfikacji. Propozycja wyłączeń w art. 2 pkt 15 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym: <i>Za oznakowanie dotyczące zrównoważonego charakteru nie uznaje się symboli, grafik, kolorów, ikon, piktogramów ani innych elementów wizualnych o charakterze informacyjnym, estetycznym, technicznym lub brandingowym, które nie przedstawiają lub nie sugerują istnienia formalnego systemu certyfikacji ani nie stanowią oświadczenia o spełnieniu określonych wymogów środowiskowych lub społecznych.</i>	Uwaga nieuwzględniona Definicje zawarte w projekcie – w tym definicja oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru – stanowią implementację przepisów dyrektywy 2024/825, która wprowadza harmonizację o charakterze maksymalnym. Prawodawca krajowy nie ma zatem możliwości wprowadzić do projektu/definicji elementów zaproponowanych w uwadze.
29.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 15 UPNPR)	Związek Banków Polskich	Z punktu widzenia działalności sektora bankowego w praktyce nasuwa się kilka pytań, których wyjaśnienie na etapie wykonywania ustawy byłoby niezwykle pomocne, np. co oznacza dobrowolny znak zaufania ? czy taki znak nie musi być objęty certyfikacją (sam znak lub przedsiębiorca go nadający), czy znak oznacza jedynie oznaczenie graficzne, czy również inne (ciąg liter, cyfr), co do sformułowania „który nie jest oznakowaniem wymaganym przepisami prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej” – a jeżeli pojawia się	Uwaga ogólna, nie zawiera propozycji legislacyjnej.

			lub są uregulowania dot. tego jak powinno się oznaczać dana kategorie produktów ?	
30.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 16 UPNPR)	Fundacja FairTrade Polska	Propozycja: Przywrócenie definicji zgodnych z Dyrektywą UE 2024/825, wzmocnienie akredytacją, zgodnie z obecnym projektem i rozszerzenie o katalog otwarty systemów akredytacji Uzasadnienie: Dyrektywa 2024/825 (zwana dalej Dyrektywą) definiuje „system certyfikacji” jako system weryfikacji przez osobę trzecią, który spełnia cztery kryteria: (i) otwartość, (ii) konsultacja ekspertów i interesariuszy, (iii) procedury sankcji w razie niezgodności oraz (iv) monitorowanie przez stronę trzecią oparte na międzynarodowych, unijnych lub krajowych normach i procedurach. W preambule (pkt 7) dyrektywa wprost wymienia ISO 17065 i rozporządzenie 765/2008, ale używa sformułowania „takimi jak” – katalog w zamyśle Dyrektywy UE jest otwarty. Polski projekt ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz ustawy o prawach konsumenta (zwanym dalej Projektem) zawęża definicję do weryfikacji dokonanej przez podmiot, który posiada akredytację wg rozp. 765/2008 lub potwierdzenie kompetencji wg ISO/IEC 17065 lub ISO/IEC 17021-1. Problemy z takim podejściem: 1. Zniknęła architektura systemu certyfikacji (cztery kryteria dyrektywy); 2. Katalog normatywny jest sztywno zamknięty – brak mechanizmu otwartego na ewolucję i zmiany; 3. Brak uznania, że mogą istnieć inne równoważne normy międzynarodowe; 4. Przyszłe normy (np. nowe normy ISO czy jeszcze nie istniejące standardy) będą wymagać kłopotliwej nowelizacji ustawy. Dyrektywa 2024/825 wprost stanowi (preambuła pkt 7):	Uwaga uwzględniona kierunkowo Zmieniono definicję systemu certyfikacji.

			„... osobę trzecią, której kompetencje oraz niezależność zarówno od właściciela systemu, jak i od przedsiębiorcy, były zapewnione w oparciu o międzynarodowe, unijne lub krajowe normy i procedury, na przykład przez wykazanie zgodności z odpowiednimi normami międzynarodowymi, takimi jak ISO 17065” Ustawodawca unijny: • nie zamrażał przyszłych rozwiązań – dopuścił ewolucję standardów międzynarodowych; • pozwolił na różnorodność systemów w ramach spełnienia czterech kryteriów systemu certyfikacji; • delegował do państw członkowskich monitorowanie katalogu norm i standardów. Polski projekt używa słowa „lub” (ISO 17065 lub ISO 17021-1 lub rozp. 765/2008), co sugeruje zamknięty katalog. Popieramy wskazanie konkretnych norm ISO, jednakże w naszej opinii odpowiedni organ państwowy np. UOKiK powinien mieć możliwość (bez nowelizacji ustawy) uznania innych systemów na podstawie oceny zgodności z czterema kryteriami dyrektywy, w tym systemów międzynarodowych. W przeciwnym wypadku przyszłych zmian normatywnych nie będzie można odzwierciedlić bez nowelizacji ustawy. W Dyrektywie, preambule pkt. 42, Komisja zastrzegła sobie prawo do aktualizowania wytycznych dot. Dyrektywy, w tym pojawiać się mogą różne nowe sugerowane systemy / normy dot. systemów certyfikacji. Polska mogłaby naśladować ten model, delegując np. Prezesowi UOKiK uprawnienia do publikowania listy uznanych systemów akredytacji / norm na stronie urzędu. Jeśli Komisja Europejska będzie wydawać wytyczne do Dyrektywy 2024/825 wskazując przykłady „dozwolonych” systemów polska ustawa, w obecnie proponowanej postaci, nie będzie mogła reagować na te wytyczne. Propozycja brzmienia zapisów Zmiana brzmienia art. 2 pkt 16 UPNPR:	
--	--	--	---	--

			16) systemie certyfikacji – oznacza system weryfikacji przez osobę trzecią, który poświadcza, że produkt, proces lub działalność przedsiębiorcy spełniają określone wymagania, umożliwia stosowanie odpowiedniego oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, i którego warunki, w tym wymagania, są publicznie dostępne i spełniają następujące kryteria: (i) system jest otwarty na przejrzystych, sprawiedliwych i niedyskryminacyjnych warunkach dla wszystkich przedsiębiorców, którzy chcą i są w stanie spełnić wymagania systemu; (ii) wymagania systemu opracowuje właściciel systemu w porozumieniu z odpowiednimi ekspertami i zainteresowanymi stronami; (iii) system określa procedury postępowania w przypadku niezgodności z wymogami systemu i przewiduje wycofanie lub zawieszenie stosowania przez przedsiębiorcę oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru w przypadku niezgodności z wymogami systemu; oraz (iv) monitorowanie przestrzegania przez przedsiębiorcę wymogów systemu podlega obiektywnej procedurze i jest prowadzone przez stronę trzecią, której kompetencje i niezależność zarówno od właściciela systemu, jak i od przedsiębiorcy, opierają się na normach i procedurach międzynarodowych, unijnych lub krajowych; ponadto, weryfikacja musi być dokonana przez podmiot, który: a) uzyskał akredytację na mocy art. 2 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 765/2008, lub b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności w oparciu o normę ISO/IEC 17065, ISO/IEC 17021-1 lub inną normę / system akredytacji / certyfikacji uznany przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na warunkach określonych w ustawie oraz w zgodzie z wytycznymi Komisji Europejskiej dotyczącymi dyrektywy 2024/825. Nowy przepis – procedura uznania:	
--	--	--	---	--

			§ X. (1) Prezes UOKiK publikuje i aktualizuje listę systemów akredytacji, certyfikacji i norm międzynarodowych, które mogą być uznawane jako spełniające wymogi art. 2 pkt 16 lit. b), na stronie internetowej Urzędu. (2) Lista zawiera co najmniej: - ISO/IEC 17065 i ISO/IEC 17021-1 - inne normy międzynarodowe spełniające funkcjonalnie cztery kryteria art. 2 pkt 16, - systemy akredytacji / certyfikacji akceptowane przez Komisję Europejską - na warunkach wzajemnego uznawania – systemy spoza UE. (3) Zmiany na liście dokonuje się bez nowelizacji ustawy, poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej UOKiK. (4) Prezes UOKiK, przed dokonaniem zmian na liście, konsultuje je z Komisją Europejską i innymi krajowymi jednostkami akredytującymi w ramach EA.	
31.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 16 UPNPR)	Federacja Konsumentów	Uwaga: Niecelowe zawężenie sposobów wykazywania niezależności i kompetencji podmiotów weryfikujących poprzez enumeratywne wskazanie norm ISO jako jedynej alternatywy dla akredytacji. Uzasadnienie: Projektowana regulacja implementuje postanowienia Dyrektywy (UE) 2024/825 w sposób zawężający. W motywie 7 Dyrektywa wskazuje normy ISO 17065 jedynie przykładowo („na przykład przez wykazanie zgodności z odpowiednimi normami międzynarodowymi, takimi jak ISO...”), dopuszczając jednocześnie inne „krajowe normy i procedury”. Polski projekt ustawy, poprzez sformułowanie „w oparciu o normę ISO/IEC 17065 lub normę ISO/IEC 17021-1”, de facto zamyka katalog dopuszczalnych metod weryfikacji wyłącznie do tych dwóch norm. Eliminuje to możliwość stosowania innych, równoważnych standardów branżowych lub międzynarodowych, które gwarantują niezależność i kompetencje, a nie są objęte specyficzną procedurą ISO. Prowadzi to do nieuzasadnionego wzrostu kosztów dla przedsiębiorców (koszt wdrożenia konkretnych norm ISO przez weryfikatorów) i ograniczenia konkurencyjności na rynku usług certyfikacyjnych.	Uwaga uwzględniona kierunkowo Zmieniono definicję systemu certyfikacji.

			Rekomendacja: Zmiana brzmienia pkt 16 lit. b oraz pkt 22 lit. b poprzez nadanie im brzmienia otwartego, zgodnego z duchem Dyrektywy: „b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności [...] w oparciu o obiektywne normy międzynarodowe, unijne lub krajowe, w szczególności takie jak norma ISO/IEC 17065 lub norma ISO/IEC 17021-1;”	
32.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 16 UPNPR)	Fundacja To Proste	Propozycja: Przywrócenie definicji zgodnych z Dyrektywą UE 2024/825, wzmocnienie akredytacją, zgodnie z obecnym projektem i rozszerzenie o katalog otwarty systemów akredytacji Uzasadnienie: Dyrektywa 2024/825 (zwana dalej Dyrektywą) definiuje „system certyfikacji” jako system weryfikacji przez osobę trzecią, który spełnia cztery kryteria: (i) otwartość, (ii) konsultacja ekspertów i interesariuszy, (iii) procedury sankcji w razie niezgodności oraz (iv) monitorowanie przez stronę trzecią oparte na międzynarodowych, unijnych lub krajowych normach i procedurach. W preambule (pkt 7) dyrektywa wprost wymienia ISO 17065 i rozporządzenie 765/2008, ale używa sformułowania „takimi jak” – katalog w zamyśle Dyrektywy UE jest otwarty. Polski projekt ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz ustawy o prawach konsumenta (zwanym dalej Projektem) zawęża definicję do weryfikacji dokonanej przez podmiot, który posiada akredytację wg rozp. 765/2008 lub potwierdzenie kompetencji wg ISO/IEC 17065 lub ISO/IEC 17021-1. Problemy z takim podejściem: 5. Zniknęła architektura systemu certyfikacji (cztery kryteria dyrektywy); 6. Katalog normatywny jest sztywno zamknięty – brak mechanizmu otwartego na ewolucję i zmiany; 7. Brak uznania, że mogą istnieć inne równoważne normy międzynarodowe; 8. Przyszłe normy (np. nowe normy ISO czy jeszcze nie istniejące standardy) będą wymagać kłopotliwej nowelizacji ustawy. Dyrektywa 2024/825 wprost stanowi (preambuła pkt 7):	Uwaga uwzględniona kierunkowo Zmieniono definicję „systemu certyfikacji”.

			„... osobę trzecią, której kompetencje oraz niezależność zarówno od właściciela systemu, jak i od przedsiębiorcy, były zapewnione w oparciu o międzynarodowe, unijne lub krajowe normy i procedury, na przykład przez wykazanie zgodności z odpowiednimi normami międzynarodowymi, takimi jak ISO 17065” Ustawodawca unijny: • nie zamrażał przyszłych rozwiązań – dopuścił ewolucję standardów międzynarodowych; • pozwolił na różnorodność systemów w ramach spełnienia czterech kryteriów systemu certyfikacji; • delegował do państw członkowskich monitorowanie katalogu norm i standardów. Polski projekt używa słowa „lub” (ISO 17065 lub ISO 17021-1 lub rozp. 765/2008), co sugeruje zamknięty katalog. Popieramy wskazanie konkretnych norm ISO, jednakże w naszej opinii odpowiedni organ państwowy np. UOKiK powinien mieć możliwość (bez nowelizacji ustawy) uznania innych systemów na podstawie oceny zgodności z czterema kryteriami dyrektywy, w tym systemów międzynarodowych. W przeciwnym wypadku przyszłych zmian normatywnych nie będzie można odzwierciedlić bez nowelizacji ustawy. W Dyrektywie, preambule pkt. 42, Komisja zastrzegła sobie prawo do aktualizowania wytycznych dot. Dyrektywy, w tym pojawiać się mogą różne nowe sugerowane systemy / normy dot. systemów certyfikacji. Polska mogłaby naśladować ten model, delegując np. Prezesowi UOKiK uprawnienia do publikowania listy uznanych systemów akredytacji / norm na stronie urzędu. Jeśli Komisja Europejska będzie wydawać wytyczne do Dyrektywy 2024/825 wskazując przykłady „dozwolonych” systemów polska ustawa, w obecnie proponowanej postaci, nie będzie mogła reagować na te wytyczne. Propozycja brzmienia zapisów Zmiana brzmienia art. 2 pkt 16 UPNPR: 16) systemie certyfikacji – oznacza system weryfikacji przez osobę trzecią, który poświadcza, że produkt, proces lub działalność przedsiębiorcy spełniają określone wymogi, umożliwia stosowanie odpowiedniego oznakowania	
--	--	--	---	--

			dotyczącego zrównoważonego charakteru, i którego warunki, w tym wymogi, są publicznie dostępne i spełniają następujące kryteria: (i) system jest otwarty na przejrzystych, sprawiedliwych i niedyskryminacyjnych warunkach dla wszystkich przedsiębiorców, którzy chcą i są w stanie spełnić wymogi systemu; (ii) wymogi systemu opracowuje właściciel systemu w porozumieniu z odpowiednimi ekspertami i zainteresowanymi stronami; (iii) system określa procedury postępowania w przypadku niezgodności z wymogami systemu i przewiduje wycofanie lub zawieszenie stosowania przez przedsiębiorcę oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru w przypadku niezgodności z wymogami systemu; oraz (iv) monitorowanie przestrzegania przez przedsiębiorcę wymogów systemu podlega obiektywnej procedurze i jest prowadzone przez stronę trzecią, której kompetencje i niezależność zarówno od właściciela systemu, jak i od przedsiębiorcy, opierają się na normach i procedurach międzynarodowych, unijnych lub krajowych; ponadto, weryfikacja musi być dokonana przez podmiot, który: a) uzyskał akredytację na mocy art. 2 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 765/2008, lub b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności w oparciu o normę ISO/IEC 17065, ISO/IEC 17021-1 lub inną normę / system akredytacji / certyfikacji uznany przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na warunkach określonych w ustawie oraz w zgodzie z wytycznymi Komisji Europejskiej dotyczącymi dyrektywy 2024/825. Nowy przepis – procedura uznania: § X. (1) Prezes UOKiK publikuje i aktualizuje listę systemów akredytacji, certyfikacji i norm międzynarodowych, które mogą być uznawane jako spełniające wymogi art. 2 pkt 16 lit. b), na stronie internetowej Urzędu. (2) Lista zawiera co najmniej: - ISO/IEC 17065 i ISO/IEC 17021-1	
--	--	--	--	--

			- inne normy międzynarodowe spełniające funkcjonalnie cztery kryteria art. 2 pkt 16, - systemy akredytacji / certyfikacji akceptowane przez Komisję Europejską - na warunkach wzajemnego uznawania – systemy spoza UE. (3) Zmiany na liście dokonuje się bez nowelizacji ustawy, poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej UOKiK. (4) Prezes UOKiK, przed dokonaniem zmian na liście, konsultuje je z Komisją Europejską i innymi krajowymi jednostkami akredytującymi w ramach EA.	
33.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 16 UPNPR)	FSC Poland	Propozycja: Przywrócenie definicji zgodnych z Dyrektywą UE 2024/825, wzmocnienie akredytacją, zgodnie z obecnym projektem i rozszerzenie o katalog otwarty systemów akredytacji Uzasadnienie: Dyrektywa 2024/825 (zwana dalej Dyrektywą) definiuje "system certyfikacji" jako system weryfikacji przez osobę trzecią, który spełnia cztery kryteria: (i) otwartość, (ii) konsultacja ekspertów i interesariuszy, (iii) procedury sankcji w razie niezgodności oraz (iv) monitorowanie przez stronę trzecią oparte na międzynarodowych, unijnych lub krajowych normach i procedurach. W preambule (pkt 7) dyrektywa wprost wymienia ISO 17065 i rozporządzenie 765/2008, ale używa sformułowania "takimi jak" – katalog w zamyśle Dyrektywy UE jest otwarty. Polski projekt ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz ustawy o prawach konsumenta (zwanym dalej Projektem) zawęża definicję do weryfikacji dokonanej przez podmiot, który posiada akredytację wg rozp. 765/2008 lub potwierdzenie kompetencji wg ISO/IEC 17065 lub ISO/IEC 17021-1. Problemy z takim podejściem: 9. Zniknęła architektura systemu certyfikacji (cztery kryteria dyrektywy); 10. Katalog normatywny jest sztywno zamknięty – brak mechanizmu otwartego na ewolucję i zmiany;	Uwaga uwzględniona kierunkowo Zmieniono definicję „systemu certyfikacji”.

			11. Brak uznania, że mogą istnieć inne równoważne normy międzynarodowe; 12. Przyszłe normy (np. nowe normy ISO czy jeszcze nie istniejące standardy) będą wymagać kłopotliwej nowelizacji ustawy. Dyrektywa 2024/825 wprost stanowi (preambuła pkt 7): „... osobę trzecią, której kompetencje oraz niezależność zarówno od właściciela systemu, jak i od przedsiębiorcy, były zapewnione w oparciu o międzynarodowe, unijne lub krajowe normy i procedury, na przykład przez wykazanie zgodności z odpowiednimi normami międzynarodowymi, takimi jak ISO 17065 ” Ustawodawca unijny: • nie zamrażał przyszłych rozwiązań – dopuścił ewolucję standardów międzynarodowych; • pozwolił na różnorodność systemów w ramach spełnienia czterech kryteriów systemu certyfikacji; • delegował do państw członkowskich monitorowanie katalogu norm i standardów. Polski projekt używa słowa "lub" (ISO 17065 lub ISO 17021-1 lub rozp. 765/2008), co sugeruje zamknięty katalog. Popieramy wskazanie konkretnych norm ISO, jednakże w naszej opinii odpowiedni organ państwowy np. UOKiK powinien mieć możliwość (bez nowelizacji ustawy) uznania innych systemów na podstawie oceny zgodności z czterema kryteriami dyrektywy, w tym systemów międzynarodowych. W przeciwnym wypadku przyszłych zmian normatywnych nie będzie można odzwierciedlić bez nowelizacji ustawy. W Dyrektywie, preambule pkt. 42, Komisja zastrzegła sobie prawo do aktualizowania wytycznych dot. Dyrektywy, w tym pojawiać się mogą różne nowe sugerowane systemy / normy dot. systemów certyfikacji. Polska mogłaby naśladować ten model, delegując np. Prezesowi UOKiK uprawnienia do publikowania listy uznanych systemów akredytacji / norm na	
--	--	--	---	--

			stronie urzędu. Jeśli Komisja Europejska będzie wydawać wytyczne do Dyrektywy 2024/825 wskazując przykłady "dozwolonych" systemów polska ustawa, w obecnie proponowanej postaci, nie będzie mogła reagować na te wytyczne. Propozycja brzmienia zapisów Zmiana brzmienia art. 2 pkt 16 UPNPR: 16) systemie certyfikacji – oznacza system weryfikacji przez osobę trzecią, który poświadcza, że produkt, proces lub działalność przedsiębiorcy spełniają określone wymagania, umożliwia stosowanie odpowiedniego oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, i którego warunki, w tym wymagania, są publicznie dostępne i spełniają następujące kryteria: (i) system jest otwarty na przejrzystych, sprawiedliwych i niedyskryminacyjnych warunkach dla wszystkich przedsiębiorców, którzy chcą i są w stanie spełnić wymagania systemu; (ii) wymagania systemu opracowuje właściciel systemu w porozumieniu z odpowiednimi ekspertami i zainteresowanymi stronami; (iii) system określa procedury postępowania w przypadku niezgodności z wymogami systemu i przewiduje wycofanie lub zawieszenie stosowania przez przedsiębiorcę oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru w przypadku niezgodności z wymogami systemu; oraz (iv) monitorowanie przestrzegania przez przedsiębiorcę wymogów systemu podlega obiektywnej procedurze i jest prowadzone przez stronę trzecią, której kompetencje i niezależność zarówno od właściciela systemu, jak i od przedsiębiorcy, opierają się na normach i procedurach międzynarodowych, unijnych lub krajowych; ponadto, weryfikacja musi być dokonana przez podmiot, który: a) uzyskał akredytację na mocy art. 2 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 765/2008, lub b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności w oparciu o normę ISO/IEC 17065, ISO/IEC	
--	--	--	--	--

			17021-1 lub inną normę / system akredytacji / certyfikacji uznany przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na warunkach określonych w ustawie oraz w zgodzie z wytycznymi Komisji Europejskiej dotyczącymi dyrektywy 2024/825. Nowy przepis – procedura uznania: § X. (1) Prezes UOKiK publikuje i aktualizuje listę systemów akredytacji, certyfikacji i norm międzynarodowych, które mogą być uznawane jako spełniające wymogi art. 2 pkt 16 lit. b), na stronie internetowej Urzędu. (2) Lista zawiera co najmniej: - ISO/IEC 17065 i ISO/IEC 17021-1 - inne normy międzynarodowe spełniające funkcjonalnie cztery kryteria art. 2 pkt 16, - systemy akredytacji / certyfikacji akceptowane przez Komisję Europejską - na warunkach wzajemnego uznawania – systemy spoza UE. (3) Zmiany na liście dokonuje się bez nowelizacji ustawy, poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej UOKiK. (4) Prezes UOKiK, przed dokonaniem zmian na liście, konsultuje je z Komisją Europejską i innymi krajowymi jednostkami akredytującymi w ramach EA.	
34.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 16 UPNPR)	Konfederacja Lewiatan	Dyrektywa przewiduje możliwość potwierdzenia przymiotów podmiotu certyfikującego w oparciu o “normy i procedury międzynarodowe, unijne lub krajowe”, nie ograniczając się wyłącznie do konkretnych norm ISO/IEC. Zgodnie z dyrektywą, monitorowanie zgodności w systemie certyfikacji powinno być prowadzone przez stronę trzecią, której niezależność opiera się na normach międzynarodowych, unijnych lub krajowych, podając normę ISO 17065 jedynie jako przykład. Proponowane postanowienia ustawy są w tym zakresie zawężające względem definicji wprowadzonej dyrektywą i nadmiernie ograniczają możliwość powoływania się na weryfikację i potwierdzenie dokonane przez podmioty, spełniające wymagania przewidziane dyrektywą, a wyłączone przez przepisy krajowe. Takie zawężenie może być szczególnym wyzwaniem zwłaszcza w początkowym etapie	Uwaga uwzględniona kierunkowo Zmieniono definicję „systemu certyfikacji”.

			funkcjonowania nowych wymogów. Proponowane jest wprowadzenie rozwiązania zgodnego z literalnym brzmieniem art. 2 akapitu pierwszego lit. r pkt. iv dyrektywy 2005/29/WE (w brzmieniu wprowadzonym dyrektywą 2024/825) 16) systemie certyfikacji – rozumie się przez to weryfikację i poświadczenie spełnienia przez produkt, proces lub działalność przedsiębiorcy wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, dokonane przez podmiot, który w szczególności: a) uzyskał akredytację, o której mowa w art. 2 pkt 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 30, z późn. zm.[1])) lub b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności, niezbędnych do weryfikacji i poświadczenia spełniania wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, w oparciu o normę ISO/IEC 17065 lub normę ISO/IEC 17021-1 normy i procedury międzynarodowe, unijne lub krajowe; Podsumowując, w naszej ocenie powinny zostać zastosowane kryteria, o których mowa powyżej we wskazanej Dyrektywie.	
35.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 16 UPNPR)	Krajowa Rada Rzeczników Konsumentów	Przepisy art. 5 ust. 3a oraz art. 7 pkt 11 projektu wprowadzają pojęcie „powszechnie uznanego standardu lub systemu certyfikacji” jako kryterium oceny legalności twierdzeń środowiskowych, jednakże ustawa nie zawiera definicji legalnej tego pojęcia, co stwarza poważne ryzyko rozbieżności w orzecznictwie sądowym i decyzjach administracyjnych UOKiK. Powstaje ryzyko niepewności prawa: Brak definicji legalnej pojęcia „powszechnie uznanego standardu” może prowadzić do sytuacji, w której: - Różne sądy będą odmiennie interpretować, które standardy są „powszechnie uznane” - UOKiK będzie stosował różne kryteria oceny w poszczególnych postępowaniach	Projekt nie posługuje się pojęciem „powszechnie uznanego standardu” jak też nie zawiera jednostek redakcyjnych wskazanych w uwadze.

			- Przedsiębiorcy nie będą mieli pewności, czy dany certyfikat spełnia wymogi ustawy - Może dojść do kwestionowania każdego standardu przez konsumentów lub konkurentów Przykłady wątpliwości interpretacyjnych: - Czy certyfikat krajowy (np. polski) jest “powszechnie uznany” jeśli nie jest stosowany w całej UE? - Czy certyfikat branżowy (np. “Produkt roku” magazynu ekologicznego) spełnia wymogi? - Czy samoocena przedsiębiorcy według międzynarodowego standardu (np. ISO 14001) bez zewnętrznej certyfikacji jest wystarczająca? - Czy nowe standardy (wprowadzone po wejściu w życie ustawy) są automatycznie “powszechnie uznane”? Konsekwencje dla przedsiębiorców: - Niemożność pewnego określenia, czy planowana komunikacja ekologiczna jest zgodna z prawem - Ryzyko kar administracyjnych (do 10% obrotu) mimo dobrej wiary - Konieczność prowadzenia kosztownych postępowań sądowych dla wyjaśnienia statusu certyfikatu - Efekt mrozący (chilling effect) - rezygnacja z komunikacji ekologicznej mimo posiadania faktycznych atutów środowiskowych. W innych aktach prawnych regulujących certyfikację (np. ustawa o systemie oceny zgodności, ustawa o produktach biobójczych) ustawodawca stosuje delegacje ustawowe pozwalające ministrowi określić w rozporządzeniu wykazy uznanych standardów i jednostek certyfikujących. PROPOZYCJA ZMIANY: Dodać w art. 1 nowy punkt (oznaczony kolejną literą) wprowadzający do ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym nowy art. 14a w brzmieniu: “X) po art. 14 dodaje się art. 14a w brzmieniu: ‘Art. 14a. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, wykaz powszechnie uznanych standardów i systemów certyfikacji, o których mowa w art. 5 ust. 3a oraz art. 7 pkt 11. 2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister kieruje się:	
--	--	--	--	--

			1) uznaniem standardu lub systemu certyfikacji na poziomie Unii Europejskiej lub w skali międzynarodowej; 2) niezależnością podmiotu certyfikującego od przedsiębiorcy ubiegającego się o certyfikację; 3) przejrzystością i jawnością kryteriów certyfikacji oraz procedur ich weryfikacji; 4) możliwością weryfikacji zgodności z wymogami standardu przez organy kontroli rynku lub podmioty trzecie; 5) zakresem stosowania standardu w praktyce gospodarczej państw członkowskich Unii Europejskiej. 3. Do czasu wydania rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1, za powszechnie uznane standardy i systemy certyfikacji uznaje się w szczególności: 1) oznaczenie EU Ecolabel ustanowione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 66/2010; 2) system ekozarządzania i audytu (EMAS) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009; 3) certyfikację produktów ekologicznych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/848; 4) etykietowanie energetyczne zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369; 5) standardy zarządzania środowiskowego ISO serii 14000 certyfikowane przez akredytowane jednostki certyfikujące; 6) deklaracje środowiskowe produktu (EPD) zgodne z normą ISO 14025; 7) certyfikaty leśne FSC (Forest Stewardship Council) i PEFC (Programme for the Endorsement of Forest Certification); 8) certyfikat Fairtrade dla produktów sprawiedliwego handlu; 9) standard Global Organic Textile Standard (GOTS) dla tekstyliów; 10) certyfikację Cradle to Cradle dla produktów gospodarki o obiegu zamkniętym.’” Delegacja ustawowa (“może określić”) zapewnia elastyczność - minister wyda rozporządzenie gdy praktyka stosowania wykaże taką potrzebę- Ust. 3 zawiera katalog przykładowy standardów uznanych z mocy prawa - zapewnia	
--	--	--	--	--

			pewność prawa od dnia wejścia w życie ustawy- Katalog w ust. 3 obejmuje standardy bezsporne (ustanowione rozporządzeniami UE lub powszechnie stosowane międzynarodowo)- Zwrot “w szczególności” pozwala na uznanie także innych standardów spełniających kryteria z ust. 2. INNA PROPOZYCJA ZMIANY: Jeśli uznano by, że delegacja ustawowa nie jest konieczna, należy przynajmniej dodać w art. 5 ust. 3a oraz w art. 7 pkt 11 odesłanie do konkretnych aktów prawa UE: W art. 5 ust. 3a po wyrazach “systemie certyfikacji” dodać wyrazy: “, w szczególności systemach ustanowionych rozporządzeniami Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 66/2010, (WE) nr 1221/2009, (UE) 2018/848 oraz (UE) 2017/1369,” Takie rozwiązanie ułatwi pracę UOKiK - jasne kryteria oceny w postępowaniach administracyjnych.	
36.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 16 UPNPR)	Krajowa Izba Gospodarcza	Zgodnie z Dyrektywą 2024/825 „„system certyfikacji” oznacza system weryfikacji przez osobę trzecią, który poświadcza, że produkt, proces lub działalność przedsiębiorcy spełniają określone wymogi, umożliwia stosowanie odpowiedniego oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, i którego warunki, w tym wymogi, są publicznie dostępne i spełniają następujące kryteria: (i) system jest otwarty na przejrzystych, sprawiedliwych i niedyskryminacyjnych warunkach dla wszystkich przedsiębiorców, którzy chcą i są w stanie spełnić wymogi systemu; (ii) wymogi systemu opracowuje właściciel systemu w porozumieniu z odpowiednimi ekspertami i zainteresowanymi stronami; (iii) system określa procedury postępowania w przypadku niezgodności z wymogami systemu i przewiduje wycofanie lub zawieszenie stosowania przez przedsiębiorcę oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru w przypadku niezgodności z wymogami systemu; oraz monitorowanie przestrzegania przez przedsiębiorcę wymogów systemu podlega obiektywnej procedurze i jest	Uwaga uwzględniona kierunkowo Zmieniono definicję „systemu certyfikacji”.

			prorowadzone rzez stron trzecich, które kompetencje i niezależność zarówno od właściciela systemu, jak i od przedsiębiorcy, opierają się na normach i procedurach międzynarodowych, unijnych lub krajowych”. Tymczasem w Projekcie definicja ta została bardzo znacząco przekształcona. Szczególne wątpliwości budzi wykreślenie powyższych czterech kryteriów dotyczących warunków, na jakich działa dany system certyfikacji i jednocześnie jak rozumiemy zastąpienie ich sztywnym zawężeniem podmiotów dokonujących weryfikacji i poświadczenia do takiego który: „a) uzyskał akredytację, o której mowa w art. 2 pkt 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz. Urz. UE L 218) z 13.08.2008, str. 30, z późn. zm. 2)) lub b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności, niezbędnych do weryfikacji i poświadczenia spełniania wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, w oparciu o normę ISO/IEC 17065 lub normę ISO/IEC 1702101”. Proponowany tekst Projektu w tym zakresie jest całkowitą zmianę podejścia w stosunku do tekstu dyrektywy i naszym zdaniem narusza w ten sposób podstawowe zasady prawa unijnego, zwłaszcza, że mamy do czynienia z harmonizacją maksymalną. W efekcie tego działania w Projekcie „system certyfikacji” zostaje w praktyce zredukowany do czynności certyfikacji wykonywanej przez jednostkę o określonym statusie (akredytacja albo zgodność z ISO). Definicja koncentruje się wyłącznie na podmiocie certyfikującym, a nie na regułach funkcjonowania systemu jako całości. W Dyrektywie system certyfikacji oświadczeń środowiskowych został pomyślany jako pełny system zarządzania wiarygodnością oznakowań, natomiast w polskim Projekcie został zredukowany głównie do technicznie rozumianej usługi certyfikacyjnej. Dyrektywa definiuje „system certyfikacji” szeroko: jako system	
--	--	--	--	--

			prorowadzony przez stronę trzecią, opartą na publicznie dostępnych wymogach, z otwartym, przejrzystym i niedyskryminacyjnym dostępem dla wszystkich przedsiębiorców, którzy mogą spełnić kryteria. Wprost wymaga się, aby wymogi były tworzone z udziałem ekspertów i interesariuszy, aby system miał jasne procedury reagowania na niezgodność (w tym zawieszanie i wycofywanie znaku) oraz aby zgodność była monitorowana przez kompetentny, niezależny podmiot, odwołując się przykładowo do ISO 17065 i mechanizmów akredytacji. Polski przepis tymczasem definiuje system certyfikacji jako samą „weryfikację i poświadczenie” dokonywane przez podmiot z akredytacją lub spełniający normy ISO/IEC. Koncentruje się więc na statusie jednostki certyfikującej, pomijając kluczowe elementy z Dyrektywy: wymóg otwartego i niedyskryminacyjnego dostępu, partycypacyjnego tworzenia kryteriów, publicznej dostępności warunków systemu oraz wpisania procedur niezgodności i sankcji w samą definicję. Brak wymogu niedyskryminacyjności systemu certyfikacji może w praktyce faworyzować duże podmioty mające zasoby, by uczestniczyć w kosztownych, nieprzejrzystych systemach. Zastąpienie systemowej definicji „systemu certyfikacji” wyłącznie wymogiem akredytacji podmiotów weryfikujących może prowadzić do zawężenia katalogu systemów, które mogą być uznane za spełniające wymogi prawne, niezależnie od ich rzeczywistej jakości i transparentności, nieproporcjonalnego uprzywilejowania wybranych form organizacji certyfikacji względem innych, które spełniają kryteria Dyrektywy, ryzyka niezgodności z harmonizacją maksymalną przewidzianą przez prawodawcę unijnego. Podsumowując, intencją ustawodawcy unijnego było w Dyrektywie 2024/825 zapewnienie pewnej elastyczności w odniesieniu do omawianych systemów certyfikacji. Tymczasem w Projekcie to podejście zmieniono całkowicie. Nie widzimy uzasadnienia dla omawianej modyfikacji brzmienia definicji „system certyfikacji”. Nie zgadzamy się z	
--	--	--	---	--

			rozumieniem systemu certyfikacji prezentowanym w uzasadnieniu Projektu (s. 12), tj. że system certyfikacji jest to „przeprowadzenie przez określony podmiot weryfikacji (..)”. Jak jasno wynika z Dyrektywy 2024/825 mowa jest o systemie nadającym możliwość posługiwania się danym oznakowaniem. Wynika to wyraźnie z całkowicie pominiętych w Projekcie kryteriów dotyczących warunków, na jakich działa dany system certyfikacji jest w nich mowa o tym, że system jest otwarty, kto określa wymogi systemu itd. Co więcej ta zmiana przekłada się na interpretację nieuczciwych praktyk rynkowych znajdujących się na tzw. czarnej liście. Przykładowo znacząco zmieni to zakres zakazu, który ma zostać dodany do art. 7 UPNPR jako pkt 2a), a więc i zakres odpowiedzialności przedsiębiorców. W końcu pragniemy wskazać, że na chwilę obecną nie została przyjęta tzw. dyrektywa Green Claims, która wprowadzała daleko idące oczekiwania wobec systemów certyfikacji. W tej sytuacji tym bardziej nie widzimy podstawy do całkowitej zmiany podejścia polskiego legislatora. Rekomendujemy użycie brzmienia jak w Dyrektywie 2024/825 w tym zakresie. Alternatywnie można rozważyć użycie brzmienia jak w Dyrektywie 2024/825 przy jednoczesnym dodaniu wymogów dotyczących strony podmiotowej. Widzimy bowiem, że wskazanie wymogu akredytacji (zgodnie z rozporządzeniem 765/2008) lub potwierdzenia kompetencji podmiotów weryfikujących w oparciu o normy ISO/IEC 17065 czy ISO/IEC 17021 może przyczynić się do podniesienia jakości i wiarygodności weryfikacji oświadczeń dotyczących zrównoważonego charakteru. Wymóg ten może: • zwiększać pewność co do kompetencji i bezstronności podmiotów oceniających, • wspierać spójność podejścia do oceny zgodności na rynku, • wzmacniać zaufanie konsumentów do oznakowań i oświadczeń środowiskowych.	
--	--	--	---	--

			Jednocześnie podkreślamy, że tego typu wymogi dotyczące akredytacji i certyfikacji powinny stanowić element właśnie uzupełniający definicję „systemu certyfikacji” z Dyrektywy 2024/825, a nie element ją zastępujący. Innymi słowy, wymóg akredytacji może być bardzo wartościowym instrumentem podnoszenia jakości, ale nie może zastąpić wymogów dotyczących architektury systemu (otwartości, przejrzystości, udziału interesariuszy i skutecznych procedur w przypadku niezgodności). Z punktu widzenia zgodności z prawem unijnym oraz przejrzystości dla przedsiębiorców i właściwe wydaje się rozwiązanie polegające na: zachowaniu w krajowej ustawie pełnej definicji „systemu certyfikacji” zgodnej z Dyrektywą 2024/825, wraz z czterema kryteriami dotyczącymi warunków funkcjonowania systemu, jednoczesnym wprowadzeniu przepisu, który doprecyzowuje, że wymóg „kompetencji i niezależności strony trzeciej” może być co do zasady spełniony poprzez akredytację w rozumieniu rozporządzenia 765/2008 lub działanie zgodne z normami ISO/IEC 17065 lub 17021, przy pozostawieniu możliwości uznania innych równoważnych mechanizmów. rozwiązanie pozwala podnieść standard jakościowy systemów certyfikacji, nie naruszając konstrukcji przyjętej w Dyrektywie oraz jej elastyczności co do kształtu poszczególnych z powyższym rekomendujemy: Wprowadzenie do ustawy definicji „systemu certyfikacji” odpowiadającej brzmieniu Dyrektywy 2024/825, wraz z czterema kryteriami dotyczącymi: otwartości systemu na przejrzystych, sprawiedliwych i niedyskryminacyjnych zasadach, opracowywania wymogów systemu w porozumieniu z odpowiednimi ekspertami i zainteresowanymi stronami, procedur w przypadku niezgodności, w tym zawieszenia/wycofania prawa do stosowania oznakowania, obiektywnego monitorowania przez niezależną stronę trzecią, opierającego się na normach międzynarodowych, unijnych lub krajowych. Uzupełnienie tej definicji o przepis wskazujący, że kompetencje i	
--	--	--	--	--

			niezależność strony trzeciej można co do zasady uznać za spełnione w przypadku: • posiadania akredytacji zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008, lub • działania zgodnie z normą ISO/IEC 17065 lub ISO [EC 17021, przy jednoczesnym pozostawieniu możliwości uznania innych równoważnych mechanizmów oceny kompetencji i niezależności. Rezygnację z podejścia, w którym wymóg akredytacji lub certyfikacji zastępuje systemowe kryteria określone w Dyrektywie, i przyjęcie podejścia, w którym akredytacja stanowi narzędzie wzmacniające jakość i wiarygodność systemów certyfikacji, a nie ich jedyną dopuszczalną formę.	
37.	Art. 1 pkt 2 lit c) (art. 2 pkt 16 UPNPR)	Marine Stewardship Council	Propozycja: Przywrócenie definicji zgodnych z Dyrektywą UE 2024/825, wzmocnienie akredytacją, zgodnie z obecnym projektem i rozszerzenie o katalog otwarty systemów akredytacji Uzasadnienie: Dyrektywa 2024/825 (zwana dalej Dyrektywą) definiuje "system certyfikacji" jako system weryfikacji przez osobę trzecią, który spełnia cztery kryteria: (i) otwartość, (ii) konsultacja ekspertów i interesariuszy, (iii) procedury sankcji w razie niezgodności oraz (iv) monitorowanie przez stronę trzecią oparte na międzynarodowych, unijnych lub krajowych normach i procedurach. W preambule (pkt 7) dyrektywa wprost wymienia ISO 17065 i rozporządzenie 765/2008, ale używa sformułowania "takimi jak" – katalog w zamyśle Dyrektywy UE jest otwarty. Polski projekt ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz ustawy o prawach konsumenta (zwanym dalej Projektem) zawęża definicję do weryfikacji dokonanej przez podmiot, który posiada akredytację wg rozp. 765/2008 lub potwierdzenie kompetencji wg ISO/IEC 17065 lub ISO/IEC 17021-1. Problemy z takim podejściem:	Uwaga uwzględniona częściowo W zakresie definicji „systemu certyfikacji” uwaga uwzględniona przez zmianę definicji. W zakresie propozycji dodania uzupełniającego przepisu dotyczącego publikacji i aktualizacji listy systemów certyfikacyjnych – dyrektywa 2024/825 wprowadza harmonizację o charakterze maksymalnym, projektodawca nie może uzupełnić projektu w zakresie wskazanym w uwadze.

			13. Zniknęła architektura systemu certyfikacji (cztery kryteria dyrektywy); 14. Katalog normatywny jest sztywno zamknięty – brak mechanizmu otwartego na ewolucję i zmiany; 15. Brak uznania, że mogą istnieć inne równoważne normy międzynarodowe; 16. Przyszłe normy (np. nowe normy ISO czy jeszcze nie istniejące standardy) będą wymagać kłopotliwej nowelizacji ustawy. Dyrektywa 2024/825 wprost stanowi (preambuła pkt 7): „... osobę trzecią, której kompetencje oraz niezależność zarówno od właściciela systemu, jak i od przedsiębiorcy, były zapewnione w oparciu o międzynarodowe, unijne lub krajowe normy i procedury, na przykład przez wykazanie zgodności z odpowiednimi normami międzynarodowymi, takimi jak ISO 17065 ” Ustawodawca unijny: • nie zamrażał przyszłych rozwiązań – dopuścił ewolucję standardów międzynarodowych; • pozwolił na różnorodność systemów w ramach spełnienia czterech kryteriów systemu certyfikacji; • delegował do państw członkowskich monitorowanie katalogu norm i standardów. Polski projekt używa słowa "lub" (ISO 17065 lub ISO 17021-1 lub rozp. 765/2008), co sugeruje zamknięty katalog. Popieramy wskazanie konkretnych norm ISO, jednakże w naszej opinii odpowiedni organ państwowy np. UOKiK powinien mieć możliwość (bez nowelizacji ustawy) uznania innych systemów na podstawie oceny zgodności z czterema kryteriami dyrektywy, w tym systemów międzynarodowych. W przeciwnym wypadku przyszłych zmian normatywnych nie będzie można odzwierciedlić bez nowelizacji ustawy.	
--	--	--	---	--

			W Dyrektywie, preambule pkt. 42, Komisja zastrzegła sobie prawo do aktualizowania wytycznych dot. Dyrektywy, w tym pojawiać się mogą różne nowe sugerowane systemy / normy dot. systemów certyfikacji. Polska mogłaby naśladować ten model, delegując np. Prezesowi UOKiK uprawnienia do publikowania listy uznanych systemów akredytacji / norm na stronie urzędu. Jeśli Komisja Europejska będzie wydawać wytyczne do Dyrektywy 2024/825 wskazując przykłady "dozwolonych" systemów polska ustawa, w obecnie proponowanej postaci, nie będzie mogła reagować na te wytyczne. Propozycja brzmienia zapisów Zmiana brzmienia art. 2 pkt 16 UPNPR: 16) systemie certyfikacji – oznacza system weryfikacji przez osobę trzecią, który poświadcza, że produkt, proces lub działalność przedsiębiorcy spełniają określone wymogi, umożliwia stosowanie odpowiedniego oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, i którego warunki, w tym wymogi, są publicznie dostępne i spełniają następujące kryteria: (i) system jest otwarty na przejrzystych, sprawiedliwych i niedyskryminacyjnych warunkach dla wszystkich przedsiębiorców, którzy chcą i są w stanie spełnić wymogi systemu; (ii) wymogi systemu opracowuje właściciel systemu w porozumieniu z odpowiednimi ekspertami i zainteresowanymi stronami; (iii) system określa procedury postępowania w przypadku niezgodności z wymogami systemu i przewiduje wycofanie lub zawieszenie stosowania przez przedsiębiorcę oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru w przypadku niezgodności z wymogami systemu; oraz (iv) monitorowanie przestrzegania przez przedsiębiorcę wymogów systemu podlega obiektywnej procedurze i jest prowadzone przez stronę trzecią, której kompetencje i niezależność zarówno od właściciela systemu, jak i od przedsiębiorcy, opierają się na normach i procedurach międzynarodowych, unijnych lub krajowych;	
--	--	--	---	--

			ponadto, weryfikacja musi być dokonana przez podmiot, który: a) uzyskał akredytację na mocy art. 2 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 765/2008, lub b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności w oparciu o normę ISO/IEC 17065, ISO/IEC 17021-1 lub inną normę / system akredytacji / certyfikacji uznany przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na warunkach określonych w ustawie oraz w zgodzie z wytycznymi Komisji Europejskiej dotyczącymi dyrektywy 2024/825. Nowy przepis – procedura uznania: § X. (1) Prezes UOKiK publikuje i aktualizuje listę systemów akredytacji, certyfikacji i norm międzynarodowych, które mogą być uznawane jako spełniające wymogi art. 2 pkt 16 lit. b), na stronie internetowej Urzędu. (2) Lista zawiera co najmniej: - ISO/IEC 17065 i ISO/IEC 17021-1 - inne normy międzynarodowe spełniające funkcjonalnie cztery kryteria art. 2 pkt 16, - systemy akredytacji / certyfikacji akceptowane przez Komisję Europejską - na warunkach wzajemnego uznawania – systemy spoza UE. (3) Zmiany na liście dokonuje się bez nowelizacji ustawy, poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej UOKiK. (4) Prezes UOKiK, przed dokonaniem zmian na liście, konsultuje je z Komisją Europejską i innymi krajowymi jednostkami akredytującymi w ramach EA.	
38.	Art. 1 pkt 2 lit c) (art. 2 pkt 16 UPNPR)	Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska	Dotychczasowe brzmienie: „systemie certyfikacji – rozumie się przez to weryfikację i poświadczenie spełnienia przez produkt, proces lub działalność przedsiębiorcy wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, dokonane przez podmiot, który: a) uzyskał akredytację, o której mowa w art. 2 pkt 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego	Uwaga uwzględniona kierunkowo Zmieniono definicję „systemu certyfikacji”.

			wymagania w zakresie akredytacji i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 30, z późn. zm.)) lub b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności, niezbędnych do weryfikacji i poświadczenia spełniania wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, w oparciu o normę ISO/IEC 17065 lub normę ISO/IEC 17021 1;” Propozycja zmiany na brzmienie: „systemie certyfikacji – rozumie się przez to system weryfikacji przez osobę trzecią, który poświadcza, że produkt, proces lub działalność przedsiębiorcy spełniają określone wymogi, umożliwia stosowanie odpowiedniego oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, i którego warunki, w tym wymogi, są publicznie dostępne i spełniają następujące kryteria: a) system jest otwarty na przejrzystych, sprawiedliwych i niedyskryminacyjnych warunkach dla wszystkich przedsiębiorców, którzy chcą i są w stanie spełnić wymogi systemu; b) wymogi systemu opracowuje właściciel systemu w porozumieniu z odpowiednimi ekspertami i zainteresowanymi stronami; c) system określa procedury postępowania w przypadku niezgodności z wymogami systemu i przewiduje wycofanie lub zawieszenie stosowania przez przedsiębiorcę oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru w przypadku niezgodności z wymogami systemu; oraz d) monitorowanie przestrzegania przez przedsiębiorcę wymogów systemu podlega obiektywnej procedurze i jest prowadzone przez stronę trzecią, której kompetencje i niezależność zarówno od właściciela systemu, jak i od przedsiębiorcy, opierają się na normach i procedurach międzynarodowych, unijnych lub krajowych;” Uzasadnienie: Obecne brzmienie Projektu jest w komentowanym zakresie niestety wprost sprzeczne z treścią implementowanej dyrektywy 2024/825. Zupełnie inaczej określa ona wymogi	
--	--	--	---	--

			systemu certyfikacji, nie odwołując się ani do akredytacji, ani do norm ISO. Przypominamy, że dyrektywa 2024/825 wdraża jednolite ramy prawne w zakresie zielonego marketingu mając na celu nie tylko ochronę konsumentów (co oczywiste), ale także zapewnienie równych szans i warunków, jeśli chodzi o uczciwą konkurencję rynkową między przedsiębiorcami z całej Unii Europejskiej. Oznacza to, że jeśli Polska sprzecznie z brzmieniem dyrektywy 2024/825 odstąpi od jednolitych kryteriów uznawania systemu certyfikacji za odpowiedni na cele regulacji zwalczających greenwashing, to dojdzie do istotnego zakłócenia swobody przepływu towarów i usług, na rynku unijnym, ponieważ zagraniczne systemy certyfikacji (a oznakowania dotyczące zrównoważonego charakteru najczęściej są oznaczeniami międzynarodowymi) spełniające wymogi dyrektywy nie będą uznawane za zgodne z polskim prawem. Proponuje się zdefiniować system certyfikacji dokładnie w taki sposób, w jaki zrobiono to w dyrektywie 2024/825. Nie przewiduje ona możliwości odstępstw w tym zakresie.	
39.	Art. 1 pkt 2 lit c) (art. 2 pkt 16 UPNPR)	Instytut Legislacji i Prac Parlamentarnych Naczelnej Rady Adwokackiej	<u>Aktualne brzmienie Projektu:</u> <i>„systemie certyfikacji – rozumie się przez to weryfikację i poświadczenie spełnienia przez produkt, proces lub działalność przedsiębiorcy wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, dokonane przez podmiot, który:</i> <i>a) uzyskał akredytację, o której mowa w art. 2 pkt 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 30, z późn. zm.)) lub</i> <i>b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności, niezbędnych do weryfikacji i poświadczenia spełniania wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, w</i>	Uwaga uwzględniona kierunkowo Zmieniono definicję „systemu certyfikacji”.

			oparciu o normę ISO/IEC 17065 lub normę ISO/IEC 17021 1;” <u>Brzmienie Dyrektywy:</u> „system certyfikacji” oznacza system weryfikacji przez osobę trzecią, który poświadcza, że produkt, proces lub działalność przedsiębiorcy spełniają określone wymagania, umożliwia stosowanie odpowiedniego oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, i którego warunki, w tym wymagania, są publicznie dostępne i spełniają następujące kryteria: a) system jest otwarty na przejrzystych, sprawiedliwych i niedyskryminacyjnych warunkach dla wszystkich przedsiębiorców, którzy chcą i są w stanie spełnić wymagania systemu; b) wymagania systemu opracowuje właściciel systemu w porozumieniu z odpowiednimi ekspertami i zainteresowanymi stronami; c) system określa procedury postępowania w przypadku niezgodności z wymogami systemu i przewiduje wycofanie lub zawieszenie stosowania przez przedsiębiorcę oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru w przypadku niezgodności z wymogami systemu; oraz d) monitorowanie przestrzegania przez przedsiębiorcę wymogów systemu podlega obiektywnej procedurze i jest prowadzone przez stronę trzecią, której kompetencje i niezależność zarówno od właściciela systemu, jak i od przedsiębiorcy, opierają się na normach i procedurach międzynarodowych, unijnych lub krajowych;” <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> [takie jak w Dyrektywie] <u>Uzasadnienie:</u> Obecne brzmienie Projektu w komentowanym zakresie pozostaje wprost sprzeczne z Dyrektywą, która definiuje	
--	--	--	--	--

			wymagania dotyczące systemu certyfikacji w sposób szerszy. Niespójność ta mogłaby stanowić barierę funkcjonowania unijnego rynku poprzez zakłócenie swobody przepływu towarów i usług poprzez nieuznawanie systemów certyfikacji uznawanych w ramach innych krajów członkowskich UE. W związku z tym zaleca się, aby definicja systemu certyfikacji była zgodna z brzmieniem Dyrektywy, która nie przewiduje odstępstw w tym zakresie.	
40.	Art. 1 pkt 2 lit c) (art. 2 pkt 16 UPNPR)	Izba Gospodarki Elektronicznej	Projektowana definicja „systemu certyfikacji” zawarta w art. 1 pkt 2 lit. c Projektu w sposób nieuzasadniony zawęża rozwiązania przewidziane w dyrektywie PE i Rady (UE) nr 2024/825 z dnia 28 lutego 2024 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2005/29/WE i 2011/83/UE w odniesieniu do wzmocnienia pozycji konsumentów w procesie transformacji ekologicznej poprzez lepszą ochronę przed nieuczciwymi praktykami oraz lepsze informowanie („dyrektywa EmpCo”). Zgodnie dyrektywą EmpCo, jednym z kryteriów, jakie musi spełnić system certyfikacji jest „monitorowanie przestrzegania przez przedsiębiorcę wymogów systemu podlega obiektywnej procedurze prowadzone przez stronę trzecią, której kompetencje i niezależność zarówno od właściciela systemu, jak i od przedsiębiorcy, opierają się na normach i procedurach międzynarodowych, unijnych lub krajowych” (art. 2 lit r) dyrektywy 2005/29/WE). Dyrektywa EmpCo nie ogranicza się wyłącznie do wskazania konkretnych norm ISO/IEC. Norma ISO/IEC 17065 została w dyrektywie przywołana jedynie przykładowo, jako jeden z możliwych punktów odniesienia dla zapewnienia niezależności strony trzeciej monitorującej zgodność w ramach systemu certyfikacji. Tymczasem Projekt w praktyce ogranicza możliwość uznania systemu certyfikacji wyłącznie do rozwiązań opartych na ściśle określonych normach ISO/IEC, co prowadzi do nadmiernego zawężenia definicji w stosunku do dyrektywy. Skutkiem takiego podejścia jest wyłączenie z obrotu prawnego certyfikacji dokonywanych przez podmioty spełniające wymogi dyrektywy, lecz niewpisujące się w wąsko określone krajowe kryteria. Takie zawężenie może stanowić istotne wyzwanie praktyczne, zwłaszcza w początkowym etapie funkcjonowania nowych	Uwaga uwzględniona kierunkowo Zmieniono definicję „systemu certyfikacji”.

			regulacji, ograniczając dostępność podmiotów certyfikujących oraz utrudniając przedsiębiorcom spełnienie nowych obowiązków. W związku z powyższym zasadne jest przyjęcie rozwiązania w pełni zgodnego z literalnym brzmieniem dyrektywy, poprzez doprecyzowanie definicji w sposób otwarty, umożliwiający potwierdzanie kompetencji i niezależności w oparciu o normy i procedury międzynarodowe, unijne lub krajowe, a nie wyłącznie o wskazane normy ISO/IEC.	
41.	Art. 1 pkt 2 lit. c) projektu (art. 2 pkt 16 UPNPR)	Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji	Odpowiednik proponowanej definicji zawarty w Dyrektywie nr 2024/825 zawiera podkreślenie, że weryfikacja przeprowadzana jest przez podmiot trzeci („system certyfikacji” oznacza system weryfikacji przez osobę trzecią”), sformułowanie w projekcie ustawy („podmiot”) powinno zostać doprecyzowane. Kryteria względem systemu certyfikacji zawarte w Dyrektywie nr 2024/825 mają formę opisową, propozycja przedstawiona w projekcie ustawy znacząco zawęża grono podmiotów, które takiej certyfikacji mogą dokonać i może wykluczać podmioty, które posiadają odpowiednie kompetencje, ale nie spełniają sztywnych norm z projektu. W ocenie opiniującego, powinny zostać zastosowane kryteria z ww. Dyrektywy, tj. system, którego warunki, w tym wymogi, są publicznie dostępne i spełniają następujące kryteria: (i) system jest otwarty na przejrzystych, sprawiedliwych i niedyskryminacyjnych warunkach dla wszystkich przedsiębiorców, którzy chcą i są w stanie spełnić wymogi systemu; (ii) wymogi systemu opracowuje właściciel systemu w porozumieniu z odpowiednimi ekspertami i zainteresowanymi stronami; (iii) system określa procedury postępowania w przypadku niezgodności z wymogami systemu i przewiduje wycofanie lub zawieszenie stosowania przez przedsiębiorcę oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru w przypadku niezgodności z wymogami systemu; oraz (iv) monitorowanie przestrzegania przez przedsiębiorcę wymogów systemu podlega obiektywnej procedurze i jest prowadzone przez stronę trzecią, której kompetencje i	Uwaga uwzględniona kierunkowo Zmieniono definicję „systemu certyfikacji”.

			niezależność zarówno od właściciela systemu, jak i od przedsiębiorcy, opierają się na normach i procedurach międzynarodowych, unijnych lub krajowych;	
42.	Art. 1 pkt 2 lit c) (art. 2 pkt 16 UPNPR)	Stowarzyszenie Aquila	Uwaga: Nieuzasadnione zawężenie sposobów wykazywania niezależności i kompetencji podmiotów weryfikujących poprzez enumeratywne wskazanie norm ISO jako jedynej alternatywy dla akredytacji. Uzasadnienie: Projektowana regulacja błędnie implementuje postanowienia Dyrektywy (UE) 2024/825. W motywie 7 Dyrektywa wskazuje normy ISO 17065 jedynie przykładowo („na przykład przez wykazanie zgodności z odpowiednimi normami międzynarodowymi, takimi jak ISO...”), dopuszczając jednocześnie inne „krajowe normy i procedury”. Polski projekt ustawy, poprzez sformułowanie „w oparciu o normę ISO/IEC 17065 lub normę ISO/IEC 17021-1”, de facto zamyka katalog dopuszczalnych metod weryfikacji wyłącznie do tych dwóch norm. Eliminuje to możliwość stosowania innych, równoważnych standardów branżowych lub międzynarodowych, które gwarantują niezależność i kompetencje, a nie są objęte specyficzną procedurą ISO. Prowadzi to do nieuzasadnionego wzrostu kosztów dla przedsiębiorców (koszt wdrożenia konkretnych norm ISO przez weryfikatorów) i ograniczenia konkurencyjności na rynku usług certyfikacyjnych. Rekomendacja: Zmiana brzmienia pkt 16 lit. b oraz pkt 22 lit. b poprzez nadanie im brzmienia otwartego, zgodnego z duchem Dyrektywy: „b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności [...] w oparciu o obiektywne normy międzynarodowe, unijne lub krajowe, w szczególności takie jak norma ISO/IEC 17065 lub norma ISO/IEC 17021-1;”	Uwaga uwzględniona kierunkowo Zmieniono definicję „systemu certyfikacji”.
43.	Art. 1 pkt 2 lit c) (art. 2 pkt 16 UPNPR)	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców	Po drugie, ZPP krytycznie odnosi się do przedłożonej definicji „systemu certyfikacji”, która w sposób nadmiernie zawężający uzależnia możliwość powoływania się na certyfikację lub opinię ekspercką od spełnienia ściśle określonych norm ISO/IEC. Propozycja ta jest o tyle niezrozumiała, że wdrażana dyrektywa greenwashingowa przewiduje szersze podejście, dopuszczając potwierdzenie kompetencji i niezależności w oparciu o normy i procedury	Uwaga uwzględniona kierunkowo Zmieniono definicję „systemu certyfikacji”.

			międzynarodowe, unijne lub krajowe, traktując konkretne normy ISO jedynie jako przykład. Zachowanie przepisów w przekazanym do konsultacji kształcie może prowadzić do wykluczenia podmiotów spełniających standardy dyrektywy oraz zwiększyć koszty weryfikacji po stronie przedsiębiorców, szczególnie w początkowym okresie obowiązywania regulacji. W związku z tym postulujemy wdrożenie rozwiązania zgodnego z literalnym brzmieniem art. 2 akapitu pierwszego lit. r pkt. iv dyrektywy 2005/29/WE (w brzmieniu wprowadzonym dyrektywą 2024/825).	
44.	Art. 1 pkt 2 lit c) (art. 2 pkt 16 UPNPR)	Związek Przedsiębiorstw Finansowych	Wskazujemy, iż Dyrektywa 2024/825 przewiduje możliwość potwierdzenia przymiotów podmiotu certyfikującego w oparciu o “normy i procedury międzynarodowe, unijne lub krajowe”, nie ograniczając się wyłącznie do konkretnych norm ISO/IEC. Zgodnie z Dyrektywą 2024/825, monitorowanie zgodności w systemie certyfikacji powinno być prowadzone przez stronę trzecią, której niezależność opiera się na normach międzynarodowych, unijnych lub krajowych, podając normę ISO 17065 jedynie jako przykład. Proponowane w Projekcie ustawy zmiany są w tym zakresie zawężające względem definicji wprowadzonej Dyrektywą 2024/825 i nadmiernie ograniczają możliwość powoływania się na weryfikację i potwierdzenie dokonane przez podmioty, spełniające wymagania przewidziane Dyrektywą 2024/825, a wyłączone przez przepisy krajowe. Takie zawężenie może być szczególnym wyzwaniem zwłaszcza w początkowym etapie funkcjonowania nowych wymogów. W związku z powyższym proponujemy następujące brzmienie dodawanego pkt 16 w art. 1 pkt 2 lit. c Projektu ustawy: <i>„16) systemie certyfikacji – rozumie się przez to weryfikację i poświadczenie spełnienia przez produkt, proces lub działalność przedsiębiorcy wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, dokonane przez podmiot, który w szczególności:</i> <i>a) uzyskał akredytację, o której mowa w art. 2 pkt 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr</i>	Uwaga uwzględniona kierunkowo Zmieniono definicję „systemu certyfikacji”.

			765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 30, z późn. zm.) lub b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności, niezbędnych do weryfikacji i poświadczenia spełniania wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, w oparciu o normę ISO/IEC 17065 lub normę ISO/IEC 17021-1 normy i procedury międzynarodowe, unijne lub krajowe;”	
45.	Art. 1 pkt 2 lit c) (art. 2 pkt 16 UPNPR)	Polska Federacja Producentów Żywności	Proponowana definicja „systemu certyfikacji” w projekcie ustawy wykracza poza zakres definicji określonej w dyrektywie, ponieważ wprowadza dodatkowe wymogi dotyczące: - obowiązkowej akredytacji zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008, lub - potwierdzenia kompetencji w oparciu o normy ISO/IEC 17065 lub ISO/IEC 17021-1. Dyrektywa wymaga jedynie, aby monitorowanie przestrzegania wymogów było prowadzone przez stronę trzecią, której kompetencje i niezależność opierają się na normach i procedurach międzynarodowych, unijnych lub krajowych. Akredytacja oraz normy ISO zostały podane w preambule (7) dyrektywy jako przykłady: „...Takie monitorowanie powinno być prowadzone przez osobę trzecią, której kompetencje oraz niezależność zarówno od właściciela systemu, jak i od przedsiębiorcy, były zapewnione w oparciu o międzynarodowe, unijne lub krajowe normy i procedury, na przykład przez wykazanie zgodności z odpowiednimi normami międzynarodowymi, takimi jak ISO 17065 „Ocena zgodności – Wymagania dla jednostek certyfikujących wyroby, procesy i usługi” lub za pomocą mechanizmów przewidzianych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008(4).” a nie jako obowiązkowe wymagania dla strony trzeciej. Istotne jest zachowanie spójności z podejściem przyjętym w Dyrektywie, aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie wewnętrznego rynku UE. Wprowadzanie krajowych definicji	Uwaga uwzględniona kierunkowo Zmieniono definicję „systemu certyfikacji”.

			odbiegających od ram unijnych może ograniczać zasadę wzajemnego uznawania i prowadzić do powstawania barier technicznych w handlu. Takie działania mogą w efekcie sprzyjać fragmentacji jednolitego rynku UE. Proponowana zmiana: zastosowanie definicji zgodnej z dyrektywą. <i>W art. 2 dodaje się pkt 13–21 w brzmieniu:</i> „16) systemie certyfikacji – rozumie się przez to system weryfikacji przez osobę trzecią, który poświadcza, że produkt, proces lub działalność przedsiębiorcy spełniają określone wymogi, umożliwia stosowanie odpowiedniego oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, i którego warunki, w tym wymogi, są publicznie dostępne i spełniają następujące kryteria: (i) system jest otwarty na przejrzystych, sprawiedliwych i niedyskryminacyjnych warunkach dla wszystkich przedsiębiorców, którzy chcą i są w stanie spełnić wymogi systemu; (ii) wymogi systemu opracowuje właściciel systemu w porozumieniu z odpowiednimi ekspertami i zainteresowanymi stronami; (iii) system określa procedury postępowania w przypadku niezgodności z wymogami systemu i przewiduje wycofanie lub zawieszenie stosowania przez przedsiębiorcę oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru w przypadku niezgodności z wymogami systemu; oraz (iv) monitorowanie przestrzegania przez przedsiębiorcę wymogów systemu podlega obiektywnej procedurze i jest prowadzone przez stronę trzecią, której kompetencje i niezależność zarówno od właściciela systemu, jak i od przedsiębiorcy, opierają się na normach i procedurach międzynarodowych, unijnych lub krajowych;”	
46.	Art. 1 pkt 2 lit c) (art. 2 pkt 16 UPNPR)	FinTech Poland	Projekt ustawy, wdrażając dyrektywę 2024/825, wprowadza do ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym pojęcie „systemu certyfikacji”. Konstrukcja ta opiera się na modelu wypracowanym historycznie dla: ● towarów materialnych, ● procesów produkcyjnych, ● działalności o mierzalnym, fizycznym wpływie na środowisko. W tym sensie system certyfikacji	Uwaga uwzględniona częściowo. Zmieniono definicję „systemu certyfikacji”. W pozostałej części brak propozycji legislacyjnej.

			został zaprojektowany przede wszystkim z myślą o sektorach takich jak przemysł, produkcja, transport czy energetyka, a nie o usługach cyfrowych i finansowych. Usługi FinTech w przeważającej mierze mają charakter niematerialny. Powstaje zatem fundamentalna wątpliwość, co dokładnie miałyby podlegać certyfikacji w przypadku jeśli produkt zawiera elementy cyfrowe: sam kod źródłowy, infrastruktura IT, sposób przetwarzania danych, decyzje algorytmiczne czy model biznesowy jako całość. Projekt nie udziela na to pytanie jednoznacznej odpowiedzi. Na rynku europejskim funkcjonuje wiele systemów certyfikacji środowiskowej, jednak zdecydowana większość z nich dotyczy produktów fizycznych, koncentruje się na cyklu życia wyrobu i nie obejmuje usług cyfrowych ani finansowych. W konsekwencji fintechy mogą nie mieć realnego dostępu do certyfikatów, które spełniałyby wymogi projektu. Nawet rzetelne działania prośrodowiskowe będą mogły być komunikowane wyłącznie w formie wąskiej, technicznej, nieatrakcyjnej dla konsumenta. Certyfikacja może stać się przywilejem dużych, międzynarodowych grup finansowych, które dysponują zasobami do tworzenia własnych systemów lub uzyskiwania kosztownych certyfikatów. Dla mniejszych podmiotów technologicznych oznacza to strukturalną barierę wejścia. Ponadto usługi cyfrowe są aktualizowane nawet kilkadziesiąt razy w roku, zmieniają funkcjonalności, interfejsy, architekturę techniczną, ewoluują w odpowiedzi na wymogi regulacyjne i bezpieczeństwa. Prowadzi to do zasadniczej sprzeczności, a mianowicie certyfikat może szybko stracić aktualność, każda istotna zmiana systemu może wymagać ponownej weryfikacji, koszty i obciążenia administracyjne rosną wykładniczo wraz z tempem innowacji. W praktyce niedopasowanie systemu certyfikacji do usług cyfrowych może prowadzić do rezygnacji fintechów z komunikowania działań ESG, ograniczenia innowacyjnych produktów finansowych wspierających transformację ekologiczną, wzrostu ryzyka sankcji administracyjnych przy braku jasnych kryteriów, osłabienia konkurencyjności polskich fintechów na rynku UE.	
--	--	--	---	--

47.	Art. 1 pkt 2 lit c) (art. 2 pkt 16 UPNPR)	Związek Cyfrowa Polska	„System certyfikacji” to składnik pojęcia definiowanego w art. 2 ust. 1 pkt 33) ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 901 z późn. zm.) – tam jako „uznany system certyfikacji”. Zaproponowane nazewnictwo generuje niepożądaną niepewność co do zakresu pojęciowego terminu użytego już w innej ustawie. Może to prowadzić do braku spójności systemu prawa.	Uwaga wyjaśniona Pojęcie „systemu certyfikacji” jest zdefiniowane w dyrektywie 2024/825, która zmienia dyrektywę 2005/29 wdrożoną do przepisów UPNPR i na gruncie tej ustawy będzie funkcjonować.
48.	Art. 1 pkt 2 lit c) (art. 2 pkt 17 UPNPR)	Konfederacja Lewiatan	Projektowana definicja „uznanej wysokiej efektywności ekologicznej” ogranicza możliwość jej wykazania niemal wyłącznie do określonych systemów certyfikacyjnych (EU Ecolabel, EN ISO 14024 typu I) lub do poziomów efektywności wynikających bezpośrednio z przepisów prawa UE. Takie podejście nie uwzględnia uznanych, powszechnie stosowanych i naukowo ugruntowanych metod dowodowych, takich jak analiza cyklu życia produktu (LCA zgodnie z ISO 14040/14044), ślad węglowy (ISO 14067), ślad wodny (ISO 14046), metody OECD (np. w zakresie biodegradowalności) czy samodeklaracje środowiskowe oparte na dowodach zgodnie z ISO 14021. W praktyce może to prowadzić do nieproporcjonalnego ograniczenia możliwości komunikowania rzeczywistych korzyści środowiskowych. Postulujemy o rozszerzenie definicji poprzez wskazanie, że uznana wysoka efektywność ekologiczna może być wykazywana również na podstawie uznanych norm międzynarodowych, zweryfikowanych analiz LCA oraz metodologii sektorowych.	Uwaga nieuwzględniona Definicje zawarte w projekcie – w tym definicja „uznanej wysokiej efektywności ekologicznej” stanowią implementację dyrektywy 2024/825, która wprowadza harmonizację o maksymalnym charakterze. Dyrektywa dopuszcza tylko te trzy sposoby wykazania „uznanej wysokiej efektywności ekologicznej”. Znajduje to potwierdzenie w wyjaśnieniach Komisji Europejskiej ⁵ .
49.	Art. 1 pkt 2 lit c) (art. 2 pkt 17 UPNPR)	Polski Związek Przemysłu Kosmetycznego	Projektowana definicja „uznanej wysokiej efektywności ekologicznej” ogranicza możliwość jej wykazania niemal wyłącznie do określonych systemów certyfikacyjnych (EU Ecolabel, EN ISO 14024 typu I) lub do poziomów efektywności wynikających bezpośrednio z przepisów prawa UE. Takie podejście nie uwzględnia uznanych, powszechnie stosowanych i naukowo ugruntowanych metod dowodowych, takich jak analiza cyklu życia produktu (LCA zgodnie z ISO 14040/14044), ślad węglowy (ISO 14067), ślad wodny (ISO	Uwaga nieuwzględniona Definicje zawarte w projekcie – w tym definicja „uznanej wysokiej efektywności ekologicznej” stanowią implementację dyrektywy 2024/825, która wprowadza harmonizację o maksymalnym charakterze. Dyrektywa dopuszcza tylko te trzy sposoby wykazania „uznanej wysokiej efektywności ekologicznej”. Znajduje to

⁵ “Questions & Answers” z 27 listopada 2025 r. (Ref. ARES(2025)10410238-27/11/2025) - pkt 7, str. 10-11

			14046), metody OECD (np. w zakresie biodegradowalności) czy samodeklaracje środowiskowe oparte na dowodach zgodnie z ISO 14021. W praktyce może to prowadzić do nieproporcjonalnego ograniczenia możliwości komunikowania rzeczywistych korzyści środowiskowych. Postulujemy o rozszerzenie definicji poprzez wskazanie, że uznana wysoka efektywność ekologiczna może być wykazywana również na podstawie uznanych norm międzynarodowych, zweryfikowanych analiz LCA oraz metodologii sektorowych.	potwierdzenie w wyjaśnieniach Komisji Europejskiej ⁶ .
50.	Art. 1 pkt 2 lit c) (art. 2 pkt 21 UPNPR)	Instytut Legislacji i Prac Parlamentarnych Naczelnej Rady Adwokackiej	Definicja funkcjonalności w rozumieniu art. 2 pkt 5f ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, która brzmi: „funkcjonalność - zdolność treści cyfrowej, usługi cyfrowej lub towaru do pełnienia swoich funkcji z uwzględnieniem ich przeznaczenia” obejmuje pojęcia, które nie zostały zdefiniowane w Ustawie o nieuczciwych praktykach rynkowych takie jak „treść cyfrowa” i „usługa cyfrowa”. W związku z czym proponuje się dodanie definicji odwołujących się do Ustawy o prawach konsumenta. <i>„treść cyfrowa – rozumie się przez to funkcjonalność w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta”</i> <i>„usługa cyfrowa – rozumie się przez to funkcjonalność w rozumieniu art. 2 pkt 5a ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta”</i> Równocześnie warto zauważyć, że aktualnie definicja „funkcjonalności” nie obejmuje obecnie towaru z elementami cyfrowymi (na etapie implementacji wprowadzono odrębną od definicji „towaru” definicję „towaru z elementami cyfrowymi”).	Uwaga uwzględniona częściowo Projekt uzupełniony o wskazane definicje „treści cyfrowej” i „usługi cyfrowej”. Dyrektywa 2024/825 wprost odsyła do definicji funkcjonalności zdefiniowanej w art. 2 pkt 9) dyrektywy 2019/771, zgodnie z którym „funkcjonalność” oznacza zdolność towarów do pełnienia ich funkcji z uwzględnieniem przeznaczenia tych towarów.
51.	Art. 1 pkt 2 lit c) (art. 2 pkt 21 UPNPR)	Związek Cyfrowa Polska	Definicja powinna odsyłać do obecnej już regulacji prawa konsumentów, a nie formułować konkurencyjnej (choćaby jedno lub bliskoznacznej). Tym bardziej, że takie odniesienia w ustawie są już obecne.	Uwaga wyjaśniona Projekt nie tworzy nowej definicji, lecz odsyła do definicji „funkcjonalności” umieszczonej w przepisach UPK.

⁶ “Questions & Answers” z 27 listopada 2025 r. (Ref. ARES(2025)10410238-27/11/2025) - pkt 7, str. 10-11

52.	Art. 1 pkt 2 lit c) (art. 2 pkt 22 UPNPR)	FSC Poland	Propozycja: Dostosowanie definicji "niezależnego eksperta" do definicji "systemu certyfikacji" Uzasadnienie: Polska definicja "niezależnego eksperta" (art. 2 pkt 22 UPNPR) jest identyczna z definicją "systemu certyfikacji" – wymaga akredytacji wg rozp. 765/2008 lub ISO 17065/17021. Art. 2 pkt 22 UPNPR definiuje eksperta w kontekście weryfikacji przyszłych planów klimatycznych (art. 5 ust. 2 pkt 6 UPNPR), a nie certyfikacji produktów. To dwie różne funkcje, ale polska ustawa przypisała im identyczne wymogi techniczne. Jeśli "system certyfikacji" zostanie zmieniony na katalog otwarty (zgodnie z poprzednią propozycją), to "niezależny ekspert" pozostanie sztywno przywiązany do akredytacji. To będzie niespójne oraz groziło tymi samymi konsekwencjami co wymienionymi w uzasadnieniu naszej zmiany w brzmieniu definicji „systemu certyfikacji”. Projekt słusznie przyjął bardziej wymagające wymogi dla formułowanie twierdzeń dotyczących ekologiczności związanych z przyszłą efektywnością ekologiczną: • twierdzenia o przyszłej neutralności klimatycznej noszą wysokie ryzyko greenwashingu; • przedsiębiorcy mogą obiecywać i nie dotrzymywać zobowiązań; • ekspert oceniający musi być niezawisły i kompetentny. Jeśli jednak art. 2 pkt 16 (system certyfikacji) będzie miał katalog otwarty, to art. 2 pkt 22 (niezależny ekspert) powinien być równie elastyczny proceduralno: • ekspert weryfikuje przyszłą efektywność ekologiczną – certyfikator weryfikuje produkt; • obie funkcje wymagają: kompetencji, niezależności, transparentności; • jeśli inne normy mogą być uznawane dla certyfikacji, muszą też dla eksperta.	Uwaga uwzględniona kierunkowo W projekcie zmieniono definicję „niezależnego eksperta”.
-----	---	------------	---	---

			Polska restrykcja jest uzasadniona merytorycznie, ale powinna być proceduralno elastyczna (katalog otwarty) – dokładnie jak system certyfikacji. Ekspert weryfikujący plan klimatyczny nie certyfikuje produktu, ale: • ocenia realistyczność zobowiązań (wymaga wiedzy technicznej); • monitoruje postępy (wymaga bezstronności); • raportuje konsumentom (wymaga przejrzystości). W naszej propozycji, podobnie jak w Projekcie funkcje mogą być wykonane przez system certyfikacji zgodny z definicją Projektu. Propozycja brzmienia zapisów Zmiana art. 2 pkt 22 UPNPR: 22) niezależnym ekspercie – rozumie się przez to podmiot, który: a) uzyskał akredytację na mocy art. 2 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 765/2008, lub b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności niezbędnych do weryfikacji planów dotyczących przyszłej efektywności ekologicznej, w oparciu o normę ISO/IEC 17065, ISO/IEC 17021-1 lub inną normę / system akredytacji / certyfikacji uznany przez Prezesa UOKiK na warunkach określonych w art. 2 pkt 16 lit. b) [patrz propozycja zmian w definicji „system certyfikacji”]. Efekt: Niezależny ekspert będzie mieć identyczne wymogi jak system certyfikacji – z tą samą elastycznością dla przyszłych standardów.	
53.	Art. 1 pkt 2 lit. c) (art. 2 pkt 22 UPNPR)	Fundacja FairTrade Polska	Propozycja: Dostosowanie definicji „niezależnego eksperta” do definicji „systemu certyfikacji” Uzasadnienie: Polska definicja „niezależnego eksperta” (art. 2 pkt 22 UPNPR) jest identyczna z definicją „systemu certyfikacji” – wymaga akredytacji wg rozp. 765/2008 lub ISO 17065/17021. Art. 2 pkt 22 UPNPR definiuje eksperta w kontekście weryfikacji przyszłych planów klimatycznych (art. 5 ust. 2 pkt 6 UPNPR), a nie certyfikacji produktów. To dwie różne	Uwaga uwzględniona kierunkowo W projekcie zmieniono definicję „niezależnego eksperta”.

			funkcje, ale polska ustawa przypisała im identyczne wymogi techniczne. Jeśli „system certyfikacji” zostanie zmieniony na katalog otwarty (zgodnie z poprzednią propozycją), to „niezależny ekspert” pozostanie sztywno przywiązany do akredytacji. To będzie niespójne oraz będzie groziło tymi samymi konsekwencjami co wymienionymi w uzasadnieniu naszej zmiany w brzmieniu definicji „systemu certyfikacji”. Projekt słusznie przyjął bardziej wymagające wymogi dla formułowania twierdzeń dotyczących ekologiczności związanych z przyszłą efektywnością ekologiczną: • twierdzenia o przyszłej neutralności klimatycznej noszą wysokie ryzyko greenwashingu; • przedsiębiorcy mogą obiecywać i nie dotrzymywać zobowiązań; • ekspert oceniający musi być niezawisły i kompetentny. Jeśli jednak art. 2 pkt 16 (system certyfikacji) będzie miał katalog otwarty, to art. 2 pkt 22 (niezależny ekspert) powinien być równie elastyczny proceduralno: • ekspert weryfikuje przyszłą efektywność ekologiczną – certyfikator weryfikuje produkt; • obie funkcje wymagają: kompetencji, niezależności, transparentności; • jeśli inne normy mogą być uznawane dla certyfikacji, muszą też być uznane dla eksperta. Polska restrykcja jest uzasadniona merytorycznie, ale powinna być proceduralnie elastyczna (katalog otwarty) – dokładnie jak system certyfikacji. Ekspert weryfikujący plan klimatyczny nie certyfikuje produktu, ale: • ocenia realistyczność zobowiązań (wymaga wiedzy technicznej); • monitoruje postępy (wymaga bezstronności); • raportuje konsumentom (wymaga przejrzystości). W naszej propozycji, podobnie jak w Projekcie funkcje mogą być wykonane przez system certyfikacji zgodny z definicją Projektu.	
--	--	--	---	--

			Propozycja brzmienia zapisów Zmiana art. 2 pkt 22 UPNPR: 22) niezależnym ekspercie – rozumie się przez to podmiot, który: a) uzyskał akredytację na mocy art. 2 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 765/2008, lub b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności niezbędnych do weryfikacji planów dotyczących przyszłej efektywności ekologicznej, w oparciu o normę ISO/IEC 17065, ISO/IEC 17021-1 lub inną normę / system akredytacji / certyfikacji uznany przez Prezesa UOKiK na warunkach określonych w art. 2 pkt 16 lit. b) [patrz propozycja zmian w definicji „system certyfikacji”]. Efekt: Niezależny ekspert będzie mieć identyczne wymogi jak system certyfikacji – z tą samą elastycznością dla przyszłych standardów.	
54.	Art. 1 pkt 2 lit. c) (art. 2 pkt 22 UPNPR)	Fundacja To Proste	Propozycja: Dostosowanie definicji „niezależnego eksperta” do definicji „systemu certyfikacji” Uzasadnienie: Polska definicja „niezależnego eksperta” (art. 2 pkt 22 UPNPR) jest identyczna z definicją „systemu certyfikacji” – wymaga akredytacji wg rozp. 765/2008 lub ISO 17065/17021. Art. 2 pkt 22 UPNPR definiuje eksperta w kontekście weryfikacji przyszłych planów klimatycznych (art. 5 ust. 2 pkt 6 UPNPR), a nie certyfikacji produktów. To dwie różne funkcje, ale polska ustawa przypisała im identyczne wymogi techniczne. Jeśli „system certyfikacji” zostanie zmieniony na katalog otwarty (zgodnie z poprzednią propozycją), to „niezależny ekspert” pozostanie sztywno przywiązany do akredytacji. To będzie niespójne oraz będzie groziło tymi samymi konsekwencjami co wymienionymi w uzasadnieniu naszej zmiany w brzmieniu definicji „systemu certyfikacji”. Projekt słusznie przyjął bardziej wymagające wymogi dla formułowania twierdzeń dotyczących ekologiczności związanych z przyszłą efektywnością ekologiczną:	Uwaga uwzględniona kierunkowo W projekcie zmieniono definicję „niezależnego eksperta”.

			• twierdzenia o przyszłej neutralności klimatycznej noszą wysokie ryzyko greenwashingu; • przedsiębiorcy mogą obiecywać i nie dotrzymywać zobowiązań; • ekspert oceniający musi być niezawisły i kompetentny. Jeśli jednak art. 2 pkt 16 (system certyfikacji) będzie miał katalog otwarty, to art. 2 pkt 22 (niezależny ekspert) powinien być równie elastyczny proceduralno: • ekspert weryfikuje przyszłą efektywność ekologiczną – certyfikator weryfikuje produkt; • obie funkcje wymagają: kompetencji, niezależności, transparentności; • jeśli inne normy mogą być uznawane dla certyfikacji, muszą też być uznane dla eksperta. Polska restrykcja jest uzasadniona merytorycznie, ale powinna być proceduralnie elastyczna (katalog otwarty) – dokładnie jak system certyfikacji. Ekspert weryfikujący plan klimatyczny nie certyfikuje produktu, ale: • ocenia realistyczność zobowiązań (wymaga wiedzy technicznej); • monitoruje postępy (wymaga bezstronności); • raportuje konsumentom (wymaga przejrzystości). W naszej propozycji, podobnie jak w Projekcie funkcje mogą być wykonane przez system certyfikacji zgodny z definicją Projektu. Propozycja brzmienia zapisów Zmiana art. 2 pkt 22 UPNPR: 22) niezależnym ekspercie – rozumie się przez to podmiot, który: a) uzyskał akredytację na mocy art. 2 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 765/2008, lub b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności niezbędnych do weryfikacji planów dotyczących przyszłej efektywności ekologicznej, w oparciu o normę ISO/IEC 17065, ISO/IEC 17021-1 lub inną normę /	
--	--	--	--	--

			system akredytacji / certyfikacji uznany przez Prezesa UOKiK na warunkach określonych w art. 2 pkt 16 lit. b) [patrz propozycja zmian w definicji „system certyfikacji”]. Efekt: Niezależny ekspert będzie mieć identyczne wymogi jak system certyfikacji – z tą samą elastycznością dla przyszłych standardów.	
55.	Art. 1 pkt 2 lit. c) (art. 2 pkt 22 UPNPR)	Konfederacja Lewiatan	Dyrektywa nie uzależnia możliwości uznania eksperta za niezależności od potwierdzenia posiadania kompetencji i niezależności ściśle określonymi normami ISO/IEC (nawet, jeśli w praktyce aktualnie jedynie te konkretne normy mogłyby zostać uznane za “normy i procedury międzynarodowe, unijne lub krajowe”). Biorąc pod uwagę dynamiczny rozwój sektora i podmiotów certyfikujących, celowe jest pozostawienie katalogu możliwych sposobów potwierdzenia kompetencji i niezależności eksperta w sposób generalny, przyjęty w dyrektywie (oraz analogiczny do zmian zaproponowanych w zakresie systemów certyfikacji). Dyrektywa nie narzuca tak sztywnych ram certyfikacji dla samych ekspertów jak projekt. Takie zawężenie kręgu uprawnionych podmiotów drastycznie zwiększy koszty weryfikacji dla sprzedawców, co może ograniczyć ofertę produktów „eko” na platformie lub podnieść ich ceny. Proponujemy doprecyzowanie definicji poprzez otwarcie katalogu - jak wynika z uzasadnienia do projektu UC111, celem tej definicji jest określenie ram dla wymogów dla podmiotów publicznych oraz prywatnych do uzyskania potwierdzenia posiadania kompetencji i niezależności, a nie określenia ich sztywnego zakresu. 22) niezależnym ekspercie – rozumie się przez to podmiot, który w szczególności: a) uzyskał akredytację, o której mowa w art. 2 pkt 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 30, z późn. zm.[1])) lub	Uwaga uwzględniona kierunkowo W projekcie zmieniono definicję „niezależnego eksperta”.

			b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności, niezbędnych do weryfikacji i poświadczenia spełniania wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, w oparciu o normę ISO/IEC 17065 lub normę ISO/IEC 17021-1 normy i procedury międzynarodowe, unijne lub krajowe”.	
56.	Art. 1 pkt 2 lit. c) (art. 2 pkt 22 UPNPR)	Krajowa Izba Gospodarcza	W Projekcie wprowadzono nieznaną Dyrektywie 2024/825 pojęcie „niezależnego eksperta”. Takie działanie w niezasadny sposób ogranicza elastyczność przewidzianą przez dyrektywę. Nie widzimy uzasadnienia dla takiego działania. Będzie to jedynie stanowiło niepotrzebne obciążenie budżetów przedsiębiorstw. Rekomendujemy wykreślenie tego fragmentu i ewentualnie modyfikacje innych fragmentów Projektu.	Uwaga uwzględniona kierunkowo W projekcie zmieniono definicję „niezależnego eksperta”.
57.	Art. 1 pkt 2 lit. c) (art. 2 pkt 22 UPNPR)	Marine Stewardship Council	Propozycja: Dostosowanie definicji "niezależnego eksperta" do definicji "systemu certyfikacji" Uzasadnienie: Polska definicja "niezależnego eksperta" (art. 2 pkt 22 UPNPR) jest identyczna z definicją "systemu certyfikacji" – wymaga akredytacji wg rozp. 765/2008 lub ISO 17065/17021. Art. 2 pkt 22 UPNPR definiuje eksperta w kontekście weryfikacji przyszłych planów klimatycznych (art. 5 ust. 2 pkt 6 UPNPR), a nie certyfikacji produktów. To dwie różne funkcje, ale polska ustawa przypisała im identyczne wymogi techniczne. Jeśli "system certyfikacji" zostanie zmieniony na katalog otwarty (zgodnie z poprzednią propozycją), to "niezależny ekspert" pozostanie sztywno przywiązany do akredytacji. To będzie niespójne oraz groziło tymi samymi konsekwencjami co wymienionymi w uzasadnieniu naszej zmiany w brzmieniu definicji „systemu certyfikacji”. Projekt słusznie przyjął bardziej wymagające wymogi dla formułowania twierdzeń dotyczących ekologiczności związanych z przyszłą efektywnością ekologiczną: • twierdzenia o przyszłej neutralności klimatycznej noszą wysokie ryzyko greenwashingu;	Uwaga uwzględniona kierunkowo W projekcie zmieniono definicję „niezależnego eksperta”.

			• przedsiębiorcy mogą obiecywać i nie dotrzymywać zobowiązań; • ekspert oceniający musi być niezawisły i kompetentny. Jeśli jednak art. 2 pkt 16 (system certyfikacji) będzie miał katalog otwarty, to art. 2 pkt 22 (niezależny ekspert) powinien być równie elastyczny proceduralnie: • ekspert weryfikuje przyszłą efektywność ekologiczną – certyfikator weryfikuje produkt; • obie funkcje wymagają: kompetencji, niezależności, transparentności; • jeśli inne normy mogą być uznawane dla certyfikacji, muszą też dla eksperta. Polska restrykcja jest uzasadniona merytorycznie, ale powinna być proceduralnie elastyczna (katalog otwarty) – dokładnie jak system certyfikacji. Ekspert weryfikujący plan klimatyczny nie certyfikuje produktu, ale: • ocenia realistyczność zobowiązań (wymaga wiedzy technicznej); • monitoruje postępy (wymaga bezstronności); • raportuje konsumentom (wymaga przejrzystości). W naszej propozycji, podobnie jak w Projekcie funkcje mogą być wykonane przez system certyfikacji zgodny z definicją Projektu. Propozycja brzmienia zapisów Zmiana art. 2 pkt 22 UPNPR: 22) niezależnym ekspercie – rozumie się przez to podmiot, który: a) uzyskał akredytację na mocy art. 2 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 765/2008, lub b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności niezbędnych do weryfikacji planów dotyczących przyszłej efektywności ekologicznej, w oparciu o normę ISO/IEC 17065, ISO/IEC 17021-1 lub inną normę / system akredytacji / certyfikacji uznany przez Prezesa UOKiK na warunkach określonych w art. 2 pkt 16 lit. b) [patrz propozycja zmian w definicji „system certyfikacji”].	
--	--	--	--	--

			Efekt: Niezależny ekspert będzie mieć identyczne wymogi jak system certyfikacji – z tą samą elastycznością dla przyszłych standardów.	
58.	Art. 1 pkt 2 lit. c) (art. 2 pkt 22 UPNPR)	Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska	W zakresie ustawy zmienianej art. 1 Projektu – zmiana w art. 2 poprzez dodanie pkt 22) (zaproponowane brzmienie w Projekcie znajduje się na str. 4) Dotychczasowe brzmienie: „niezależnym ekspercie – rozumie się przez to podmiot, który: a) uzyskał akredytację, o której mowa w art. 2 pkt 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 30, z późn. zm.)) lub b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności, niezbędnych do weryfikacji i poświadczenia spełniania wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, w oparciu o normę ISO/IEC 17065 lub normę ISO/IEC 17021 1”; Propozycja zmiany na brzmienie: „niezależnym ekspercie – rozumie się przez to podmiot niezależny od przedsiębiorcy, wolny od wszelkich konfliktów interesów, posiadający doświadczenie i kompetencje w kwestiach środowiskowych, a także mający możliwość regularnego monitorowania postępów przedsiębiorcy w realizacji zobowiązań i celów, w tym etapów ich realizacji.” Uzasadnienie: Obecne brzmienie Projektu jest w komentowanym zakresie niestety wprost sprzeczne z treścią implementowanej dyrektywy 2024/825. Dyrektywa nie wymaga wobec „niezależnego eksperta” spełnienia żadnych kryteriów formalnych, jak te, proponowane w Projekcie. W szczególności dyrektywa nie odwołuje się w tym kontekście ani do akredytacji, ani do norm ISO. Dyrektywa 2024/825 nie definiuje pojęcia „niezależnego eksperta”. Już sam ten fakt powinien nakazywać wstrzemięźliwość w jego definiowaniu	Uwaga uwzględniona kierunkowo W projekcie zmieniono definicję „niezależnego eksperta”.

			w polskiej implementacji. Jedyne uwagi pod adresem „niezależnego eksperta” możemy znaleźć w motywie 4 dyrektywy 2024/825. Stanowi on, że ów ekspert „powinien być niezależny od przedsiębiorcy, wolny od wszelkich konfliktów interesów, posiadać doświadczenie i kompetencje w kwestiach środowiskowych, a także mieć możliwość regularnego monitorowania postępów przedsiębiorcy w realizacji zobowiązań i celów, w tym etapów ich realizacji”. Przypominamy, że dyrektywa 2024/825 wdraża jednolite ramy prawne w zakresie zielonego marketingu mając na celu nie tylko ochronę konsumentów (co oczywiste), ale także zapewnienie równych szans i warunków, jeśli chodzi o uczciwą konkurencję rynkową między przedsiębiorcami z całej Unii Europejskiej. Oznacza to, że jeśli Polska sprzecznie z brzmieniem dyrektywy 2024/825 odstąpi od jednolitych kryteriów uznawania niezależnego eksperta za odpowiedniego na cele regulacji zwalczających greenwashing, to dojdzie do istotnego zakłócenia swobody przepływu towarów i usług, na rynku unijnym, ponieważ zagraniczne oświadczenia środowiskowe dotyczące przyszłej efektywności ekologicznej spełniające wymogi dyrektywy nie będą uznawane za zgodne z polskim prawem. Proponuje się zdefiniować niezależnego eksperta dokładnie w taki sposób, w jaki zrobiono to w dyrektywie 2024/825. Nie przewiduje ona możliwości odstępstw w tym zakresie.	
59.	Art. 1 pkt 2 lit. c) (art. 2 pkt 22 UPNPR)	Instytut Legislacji i Prac Parlamentarnych Naczelnej Rady Adwokackiej	Aktualne brzmienie Projektu: <i>„niezależnym ekspercie – rozumie się przez to podmiot, który:</i> <i>a) uzyskał akredytację, o której mowa w art. 2 pkt 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 30, z późn. zm.)) lub</i> <i>b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności, niezbędnych do weryfikacji i poświadczenia spełniania wymogów</i>	Uwaga uwzględniona kierunkowo W projekcie zmieniono definicję „niezależnego eksperta”.

			<i>umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, w oparciu o normę ISO/IEC 17065 lub normę ISO/IEC 17021 1”</i> <u>Brzmienie Dyrektywy:</u> <i>[brak definicji]</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>[usunąć definicję]</i> <u>Uzasadnienie:</u> Obecne brzmienie Projektu w komentowanym zakresie pozostaje wprost sprzeczne z Dyrektywą, która nie definiuje wymagań dotyczących niezależnego eksperta. Niespójność ta mogłaby stanowić barierę funkcjonowania unijnego rynku poprzez zakłócenie swobody przepływu towarów i usług poprzez nieuznawanie potwierdzeń wydawanych przez podmioty uznawane w innych państwach członkowskich UE. Należy też zauważyć, że definicja „niezależnego eksperta” stosowana jest w kontekście „formułowanie twierdzeń dotyczących ekologiczności związanych z przyszłą efektywnością ekologiczną bez jasnych, obiektywnych, publicznie dostępnych i weryfikowalnych zobowiązań określonych w szczegółowym i realistycznym planie wykonania, który obejmuje wymierne i określone w czasie cele oraz inne odpowiednie elementy niezbędne do wsparcia jego realizacji, takie jak przydział zasobów”. W praktyce poświadczeń tego typu dokonują podmioty inne niż zajmujące się nadawaniem oznakowań dotyczących zrównoważonego charakteru, z którego zaczerpnięto odwołania do przepisów i norm wspomnianych w aktualnej definicji. W związku z tym zaleca się, aby usunąć tę definicję.	
60.	Art. 1 pkt 2 lit. c) (art. 2 pkt 22 UPNPR)	Izba Gospodarki Elektronicznej	Analogiczne zastrzeżenia budzi projektowana definicja „niezależnego eksperta”. Dyrektywa EmpCo nie uzależnia uznania eksperta za niezależnego od spełnienia wymogów potwierdzonych wyłącznie przez ściśle określone normy	Uwaga uwzględniona kierunkowo W projekcie zmieniono definicję „niezależnego eksperta”.

			ISO/IEC. Choć w obecnym stanie rynku mogą to być najczęściej stosowane standardy, dyrektywa EmpCo celowo posługuje się pojęciem „norm i procedur międzynarodowych, unijnych lub krajowych”, pozostawiając katalog otwarty. Projekt ustawy wprowadza natomiast sztywne ramy certyfikacji dla ekspertów, które nie wynikają wprost z dyrektywy EmpCo. Takie ograniczenie kręgu podmiotów uprawnionych do pełnienia roli niezależnych ekspertów może prowadzić do znacznego wzrostu kosztów weryfikacji po stronie sprzedawców, a w konsekwencji: • ograniczenia dostępności produktów oznaczanych jako zrównoważone, • zmniejszenia oferty „eko” dostępnej na platformach sprzedażowych, • wzrostu cen tych produktów dla konsumentów. Jak wynika z uzasadnienia do Projektu, celem definicji „niezależnego eksperta” jest określenie ram wymogów dla podmiotów publicznych i prywatnych, a nie ustanowienie zamkniętego, sztywnego katalogu sposobów potwierdzania kompetencji i niezależności. W tym kontekście proponowane w projekcie zawężenie nie znajduje uzasadnienia ani w treści dyrektywy, EmpCo ani w celach regulacji. Zasadne jest zatem otwarcie definicji „niezależnego eksperta” (projektowany art. 2 pkt 22 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym), w sposób analogiczny do postulowanych zmian dotyczących systemów certyfikacji, poprzez dopuszczenie potwierdzania kompetencji i niezależności w oparciu o normy i procedury międzynarodowe, unijne lub krajowe.	
61.	Art. 1 pkt 2 lit c) (art. 2 pkt 22 UPNPR)	Polska Federacja Producentów Żywności	Uwagi: Wprowadzenie definicji „niezależnego eksperta” wykracza poza zakres określony w dyrektywie ponieważ wprowadza dodatkowe wymogi dotyczące: - obowiązkowej akredytacji zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008, lub - potwierdzenia kompetencji w oparciu o normy ISO/IEC 17065 lub ISO/IEC 17021 1. Dyrektywa wymaga jedynie, aby weryfikacja była prowadzona przez niezależnego eksperta będącego stroną	Uwaga uwzględniona kierunkowo W projekcie zmieniono definicję „niezależnego eksperta”.

			trzecią, którego ustalenia są udostępniane konsumentom, zgodnie z preambułą (4): <i>„również weryfikowane przez zewnętrznego eksperta, który powinien być niezależny od przedsiębiorcy, wolny od wszelkich konfliktów interesów, posiadać doświadczenie i kompetencje w kwestiach środowiskowych, a także mieć możliwość regularnego monitorowania postępów przedsiębiorcy w realizacji zobowiązań i celów, w tym etapów ich realizacji. Przedsiębiorcy powinni zapewnić, aby dokonywane regularnie ustalenia zewnętrznego eksperta były udostępniane konsumentom.”</i> Dyrektywa nie przewiduje obowiązku akredytacji ani nie wskazuje konkretnych norm. Istotne jest zachowanie spójności z podejściem przyjętym w Dyrektywie, aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie wewnętrznego rynku UE. Wprowadzanie krajowych definicji odbiegających od ram unijnych może ograniczać zasadę wzajemnego uznawania i prowadzić do powstawania barier technicznych w handlu. Takie działania mogą w efekcie sprzyjać fragmentacji jednolitego rynku UE. Propozycja zmiany zapisu: usunięcie definicji „niezależnego eksperta” bądź zastosowanie definicji zgodnie z preambułą dyrektywy.	
62.	Art. 1 pkt 2 lit c) (art. 2 pkt 22 UPNPR)	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców	Na tej samej zasadzie sprzeciwiamy się zastosowaniu równie zawężającej – ponownie odwołującej się do ściśle określonych norm ISO-IEC – definicji „niezależnego eksperta”. Biorąc pod uwagę dynamiczny rozwój sektora i podmiotów certyfikujących, w naszej opinii korzystne byłoby pozostawienie katalogu możliwych sposobów potwierdzenia kompetencji i niezależności eksperta w sposób generalny, przyjęty w dyrektywie (oraz analogiczny do zmian zaproponowanych w zakresie systemów certyfikacji). Postawienie na sztywne ramy certyfikacji grozi bowiem drastycznym podniesieniem kosztów uzyskania certyfikacji przez sprzedawców, co może się przełożyć na uszczuplenie oferty produktów „eko” na platformach handlu elektronicznego oraz podwyżkę ich cen.	Uwaga uwzględniona kierunkowo W projekcie zmieniono definicję „niezależnego eksperta”.

63.	Art. 1 pkt 2 lit c) (art. 2 pkt 22 UPNPR)	Związek Przedsiębiorstw Finansowych	Zwracamy uwagę, że Dyrektywa 2024/825 nie uzależnia możliwości uznania podmiotu za niezależnego eksperta od potwierdzenia posiadania kompetencji i niezależności ściśle określonymi normami ISO/IEC (nawet, jeżeli w praktyce, jedynie te konkretne normy mogłyby zostać uznane za “normy i procedury międzynarodowe, unijne lub krajowe”). Biorąc pod uwagę dynamiczny rozwój sektora i podmiotów certyfikujących, celowe jest pozostawienie katalogu możliwych sposobów potwierdzenia kompetencji i niezależności eksperta w sposób generalny, przyjęty w Dyrektywie 2024/825 (oraz analogiczny do zmian zaproponowanych w zakresie systemów certyfikacji). Dyrektywa 2024/825 nie narzuca tak sztywnych ram certyfikacji dla samych ekspertów jak Projekt ustawy. Takie zawężenie kręgu uprawnionych podmiotów drastycznie zwiększy koszty weryfikacji dla sprzedawców, co może ograniczyć ofertę produktów „eko” na platformie lub podnieść ich ceny. Proponujemy doprecyzowanie definicji poprzez otwarcie katalogu - jak wynika z uzasadnienia do Projektu ustawy, celem tej definicji jest określenie ram dla wymogów dla podmiotów publicznych oraz prywatnych do uzyskania potwierdzenia posiadania kompetencji i niezależności, a nie określenia ich sztywnego zakresu. W związku z powyższym proponujemy następujące brzmienie dodawanego pkt 22 w art. 1 pkt 2 lit. c Projektu ustawy: „22) niezależnym ekspercie – rozumie się przez to podmiot, który <i>w szczególności</i>: a) uzyskał akredytację, o której mowa w art. 2 pkt 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 30, z późn. zm.) lub b) uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności, niezbędnych do weryfikacji i poświadczenia	Uwaga uwzględniona kierunkowo W projekcie zmieniono definicję „niezależnego eksperta”.
-----	---	-------------------------------------	---	--

			<i>spełniania wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, w oparciu o normę ISO/IEC 17065 lub normę ISO/IEC 17021-1 normy i procedury międzynarodowe, unijne lub krajowe.”</i>	
64.	Art. 1 pkt 2 lit c) (art. 2 pkt 22 UPNPR)	Polski Związek Przemysłu Kosmetycznego	Dyrektywa nie wprowadza tak restrykcyjnych ram certyfikacyjnych dla samych ekspertów, jakie przewidziano w projekcie. Takie zawężenie kręgu podmiotów uprawnionych do weryfikacji może w praktyce prowadzić do istotnego wzrostu kosztów weryfikacji. Dyrektywa nie uzależnia możliwości uznania eksperta za niezależnego od wykazania jego kompetencji i niezależności wyłącznie w oparciu o ściśle określone normy ISO/IEC. Nawet jeśli w obecnej praktyce jedynie konkretne normy ISO/IEC mogłyby zostać uznane za „normy i procedury międzynarodowe, unijne lub krajowe”, dyrektywa celowo pozostawia w tym zakresie podejście bardziej ogólne. Biorąc pod uwagę dynamiczny rozwój rynku oraz sektora podmiotów certyfikujących, zasadne jest utrzymanie otwartego katalogu sposobów potwierdzania kompetencji i niezależności eksperta, zgodnie z rozwiązaniem przyjętym w dyrektywie oraz analogicznie do proponowanych zmian dotyczących systemów certyfikacji. Jak wynika z uzasadnienia do projektu UC111, celem tej definicji jest wyznaczenie ram dla wymogów stawianych podmiotom publicznym i prywatnym w zakresie potwierdzania kompetencji i niezależności, a nie ich sztywne i wyczerpujące określenie. Ograniczenie definicji niezależnego eksperta wyłącznie do podmiotów posiadających akredytację lub działających zgodnie z normami ISO/IEC 17065 lub 17021 może w praktyce znacząco zmniejszyć dostępność ekspertów, podnieść koszty weryfikacji oraz prowadzić do wykluczenia wysoko wykwalifikowanych ekspertów sektorowych, posiadających niezbędne kompetencje merytoryczne. W związku z powyższym postulujemy umożliwienie przeprowadzania weryfikacji przez ekspertów sektorowych spełniających określone kryteria niezależności i kompetencji, a także rozważenie utworzenia krajowego lub unijnego	Uwaga uwzględniona kierunkowo W projekcie zmieniono definicję „niezależnego eksperta”.

			rejestru niezależnych ekspertów, opartego na mechanizmie wzajemnego uznawania.	
65.	Art. 4 UPNPR	Związek Pracodawców Producentów Materiałów dla Budownictwa	Dołożyć pkt 4 o treści: <i>Za nieuczciwą praktykę rynkową uznaje się celowe zaniżanie jakości oferowanych wyrobów, poniżej wartości deklarowanych przez producenta parametrów w celu uzyskania korzyści finansowych.</i>	Uwaga nieuwzględniona Projekt ma na celu wdrożenie dyrektywy 2024/825, która nie zawiera rozwiązania przewidzianego w uwadze. Propozycja poza zakresem przedłożenia.
66.	Art. 1 pkt 3 lit a) projektu (Art. 5 ust. 2 UPNPR)	Green REV Institute	Proponuje się wprowadzenie generalnej zasady, zgodnie z którą każde twierdzenie dotyczące ekologiczności, wpływu środowiskowego lub redukcji emisji musi być oparte na rzetelnych i obiektywnych danych, podlegających niezależnej weryfikacji, wraz z jednoznacznym wskazaniem źródeł danych oraz zastosowanej metodologii, udostępnionych osobom konsumenckim w sposób jasny, czytelny i łatwo dostępny. Uzasadnienie: Bez obowiązku ujawnienia źródeł i metodologii twierdzenia środowiskowe pozostają nieweryfikowalne w praktyce, co podważa cel dyrektywy (UE) 2024/825.	Uwaga wyjaśniona Definicja „twierdzenia dotyczącego ekologiczności” jest bardzo szeroka, obejmuje każde twierdzenie lub oświadczenie w dowolnej postaci, a formułowanie takich twierdzeń może stanowić praktykę wprowadzającą w błąd zgodnie z art. 6 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2024/825. Z kolei w wypadku, gdy przedsiębiorca będzie chciał sformułować twierdzenie dotyczące ekologiczności związanych z przyszłą efektywnością ekologiczną, będzie musiał wykazać jasne, obiektywne, publicznie dostępne i weryfikowalne zobowiązania określone w szczegółowym i realistycznym planie wykonania.
67.	Art. 1 pkt 3 oraz pkt 4 projektu (art. 5 i art. 6 UPNPR)	Green REV Institute	Proponuje się jednoznaczne wskazanie, że komunikowanie produktów pochodzących z produkcji wielkotowarowej jako „zrównoważonych”, „przyjaznych dla środowiska” lub o „ograniczonym wpływie środowiskowym”, bez ujawnienia pełnej skali produkcji oraz kluczowych danych dotyczących rzeczywistego wpływu środowiskowego (w szczególności emisji gazów cieplarnianych, presji na zasoby naturalne oraz powiązań z deforestacją), stanowi praktykę wprowadzającą w błąd przez pominięcie istotnych informacji. Uzasadnienie: Skala produkcji w systemach wielkotowarowych ma fundamentalne znaczenie dla rzeczywistej oceny wpływu środowiskowego produktu. W przypadku produktów odzwierzcących pomijanie tych informacji prowadzi do systemowego zniekształcenia obrazu	Uwaga wyjaśniona Dyrektywa 2024/825 nie wprowadza szczególnych regulacji dotyczących produkcji wielkotowarowej, reguluje twierdzenia dotyczące ekologiczności jako takie. Dyrektywa wskazuje, jakie działania mogą stanowić praktykę wprowadzającą w błąd, m. in. dotyczące cech środowiskowych lub społecznych produktu, a także aspektów związanych z obiegiem zamkniętym, takich jak trwałość produktu, możliwość jego naprawy lub recyklingu. Praktyki wprowadzające w błąd nadal będą oceniane z uwzględnieniem czy mogły wpłynąć na

			oddziaływania na środowisko i umożliwia posługiwanie się twierdzeniami oraz certyfikacją środowiskową w sposób sprzeczny z celem dyrektywy (UE) 2024/825, jakim jest przeciwdziałanie greenwashingowi.	decyzję konsumenta. Natomiast „czarne praktyki” są nieuczciwymi praktykami w każdych okolicznościach. Dyrektywa 2024/825 nie zmienia dotychczasowych zasad oceny praktyk. Uzasadnienie do projektu ustawy zawiera szczegółowe wyjaśnienie w tym zakresie.
68.	Art. 1 pkt 3 lit a) projektu (art. 5 ust. 2 pkt 6 UPNPR)	Organizacja Pracodawców Rada Przedsiębiorców	Szczególne wątpliwości budzi również projektowane ujęcie pojęcia „realistycznego planu wykonania” w kontekście twierdzeń dotyczących przyszłych celów ekologicznych, o których mowa w art. 6 ust. 2 lit. d dyrektywy 2005/29/WE oraz odpowiadających mu przepisach krajowych. Obowiązek posiadania planu obejmującego wymierne cele, harmonogram, alokację zasobów oraz regularną weryfikację przez niezależnego eksperta, choć zasadny z perspektywy dużych podmiotów, może okazać się nieproporcjonalny dla mniejszych przedsiębiorców. W praktyce wymogi te mogą prowadzić do nałożenia znacznych kosztów administracyjnych i certyfikacyjnych, które nie zawsze pozostają w racjonalnej relacji do skali prowadzonej działalności. Zatem w naszej ocenie projekt ustawy powinien w większym stopniu uwzględniać zasadę proporcjonalności, wynikającą zarówno z art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej, jak i z utrwalonego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE. W szczególności w wyroku z dnia 17 maja 1984 r. w sprawie 15/83 Denkvit Nederland Trybunał wskazał, że środki przyjmowane przez prawodawcę unijnego muszą być odpowiednie do realizacji zamierzonego celu oraz nie mogą wykraczać poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia. Podobnie w wyroku z dnia 12 lipca 2001 r. w sprawie C-189/01 Jippes Trybunał podkreślił, że przy ocenie proporcjonalności należy badać, czy dany środek nie nakłada nadmiernych obciążeń w stosunku do realizowanego celu publicznego.	Uwaga wyjaśniona Formułowanie twierdzeń dotyczących ekologiczności związanych z przyszłą efektywnością ekologiczną jest dobrowolne dla przedsiębiorcy, jednak jeśli zdecyduje się na takie działanie, to zgodnie z art. 6 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2024/825 (zmienia dyrektywę 2005/29) w brzmieniu nadawanym dyrektywą 2024/825 powinien przygotować realistyczny plan wykonania, aby nie narazić się na zarzut praktyki wprowadzającej w błąd. W dyrektywie 2024/825 wskazano wymogi dla planu, których spełnienie oraz wykazanie znajduje się po stronie przedsiębiorcy, który chce formułować takie twierdzenie. W projekcie zamieszczono analogiczne rozwiązanie.
69.	Art. 1 pkt 3 lit a) projektu (art. 5 ust. 2 pkt 6 UPNPR)	Polski Związek Przemysłu Kosmetycznego	Wprowadzenie obowiązku posiadania jasnych, mierzalnych i określonych w czasie planów wykonania dla twierdzeń dotyczących przyszłej efektywności ekologicznej należy ocenić pozytywnie. Projekt nie określa jednak minimalnej treści planu wykonania, nie różnicuje wymogów w zależności	Uwaga wyjaśniona Formułowanie twierdzeń dotyczących ekologiczności związanych z przyszłą efektywnością ekologiczną jest dobrowolne dla przedsiębiorcy, jednak

			od skali przedsiębiorcy ani poziomu ryzyka związanego z danym twierdzeniem, a także nie przewiduje możliwości uproszczonych procedur w przypadkach niskiego ryzyka. Postulujemy o wprowadzenie zasady proporcjonalności, wskazane byłoby również opracowanie wzorcowego zakresu planu wykonania w formie wytycznych.	jeśli zdecyduje się na takie działanie, to zgodnie z art. 6 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2005/29 w brzmieniu nadanym dyrektywą 2024/825 powinien przygotować realistyczny plan wykonania, aby nie narazić się na zarzut praktyki wprowadzającej w błąd. W dyrektywie 2024/825 wskazano wymogi dla planu, których spełnienie oraz wykazanie znajduje się po stronie przedsiębiorcy, który chce formułować takie twierdzenie. Projekt zawiera analogiczne rozwiązanie.
70.	Art. 1 pkt 3 lit a) projektu (art. 5 ust. 2 pkt 6 UPNPR)	FinTech Poland	Projektowany art. 5 ust. 2 pkt 6 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym przewiduje uznanie za praktykę wprowadzającą w błąd formułowania twierdzeń dotyczących ekologiczności odnoszących się do przyszłej efektywności ekologicznej, jeżeli twierdzenia te nie są poparte jasnymi, obiektywnymi, publicznie dostępnymi i weryfikowalnymi zobowiązaniami, ujętym w szczegółowym i realistycznym planie wykonania, który podlega regularnej weryfikacji przez niezależnego eksperta. Fundacja FinTech Poland co do zasady pozytywnie ocenia intencję projektodawcy, zmierzającą do ograniczenia nieuzasadnionych deklaracji dotyczących przyszłych celów środowiskowych, w szczególności w zakresie neutralności klimatycznej czy redukcji emisji. Rozwiązanie to wzmacnia wiarygodność komunikacji rynkowej i przyczynia się do ochrony konsumentów przed deklaracjami o charakterze wyłącznie wizerunkowym. Jednocześnie Fundacja zwraca uwagę, że zakres obowiązków nałożonych na przedsiębiorców w projektowanym przepisie jest bardzo szeroki i sformalizowany, co może rodzić istotne trudności praktyczne, zwłaszcza dla podmiotów o mniejszej skali działalności, takich jak startupy, mikro- i małe przedsiębiorstwa, w tym liczne podmioty działające w sektorze fintech.	Uwaga wyjaśniona Formułowanie twierdzeń dotyczących ekologiczności związanych z przyszłą efektywnością ekologiczną jest dobrowolne dla przedsiębiorcy, jednak jeśli zdecyduje się na takie działanie, to zgodnie z art. 6 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2005/29 w brzmieniu nadanym dyrektywą 2024/825 powinien przygotować realistyczny plan wykonania, aby nie narazić się na zarzut praktyki wprowadzającej w błąd. W dyrektywie 2024/825 wskazano wymogi dla planu, których spełnienie oraz wykazanie znajduje się po stronie przedsiębiorcy, który chce formułować takie twierdzenie. W projekcie zamieszczono analogiczne rozwiązanie. Dodatkowo należy wskazać, że dyrektywa 2005/29 nie przewiduje wyjątków czy wyłączeń dla określonych kategorii przedsiębiorców. Wymogi te są jednakowe dla wszystkich. Jednocześnie dyrektywa 2005/29 przewiduje, że praktyki wprowadzające w błąd nadal będą oceniane z uwzględnieniem jej wszystkich elementów oraz faktu, czy mogły wpłynąć na decyzję

			Wymóg opracowania szczegółowego i realistycznego planu wykonania, obejmującego m.in. wymierne cele określone w czasie, przydział zasobów oraz regularną, zewnętrzną weryfikację przez niezależnego eksperta, może generować znaczące koszty organizacyjne i finansowe, niewspółmierne do skali działalności danego przedsiębiorcy oraz rzeczywistego ryzyka wprowadzenia konsumentów w błąd. W praktyce może to prowadzić do sytuacji, w której jedynie duże podmioty dysponujące rozbudowanymi strukturami compliance i ESG będą w stanie spełnić wszystkie wymogi formalne, podczas gdy mniejsze innowacyjne podmioty zostaną zniechęcone do komunikowania jakichkolwiek planów środowiskowych. Fundacja zwraca również uwagę, że w sektorze usług cyfrowych i finansowych deklaracje dotyczące przyszłej efektywności ekologicznej często mają charakter kierunkowy i strategiczny, związany z długofalowymi procesami transformacji technologicznej, których szczegółowe parametry mogą ulegać zmianom wraz z rozwojem technologii, regulacji lub warunków rynkowych. Nadmierna formalizacja takich deklaracji na wczesnym etapie rozwoju przedsiębiorstwa może ograniczać elastyczność i innowacyjność, bez realnego zwiększenia poziomu ochrony konsumentów. W ocenie Fundacji FinTech Poland, projektowany art. 5 ust. 2 pkt 6 UPNPR powinien być stosowany w sposób zróżnicowany i proporcjonalny, z uwzględnieniem: a) skali i modelu działalności przedsiębiorcy b) charakteru formułowanych twierdzeń (ogólne deklaracje kierunkowe vs precyzyjne obietnice), c) potencjalnego wpływu twierdzenia na decyzje konsumentów, d) dostępności zasobów niezbędnych do spełnienia wymogów formalnych.	konsumenta. Natomiast „czarne praktyki” są nieuczciwymi praktykami w każdych okolicznościach. Dyrektywa 2024/825 nie zmienia dotychczasowych zasad oceny praktyk. Uzasadnienie do projektu ustawy zawiera szczegółowe wyjaśnienie w tym zakresie.
--	--	--	--	--

			Fundacja postuluje, aby w praktyce stosowania przepisów dopuszczalne było stopniowanie wymogów dotyczących planów wykonania i weryfikacji, np. poprzez możliwość stosowania uproszczonych planów lub rzadszej weryfikacji w przypadku mniejszych podmiotów lub deklaracji o charakterze długoterminowym i strategicznym. Takie podejście pozwoliłoby zachować równowagę pomiędzy skuteczną ochroną konsumentów a wspieraniem innowacyjności i rozwoju przedsiębiorczości.	
71.	Art. 1 pkt 3 lit a) projektu (art. 5 ust. 2 pkt 7 UPNPR)	Związek Banków Polskich	Mając na uwadze ogólną uwagę zgłoszoną powyżej, można wskazać jako przykład praktycznego wątpliwości, jak ocenić, że dana korzyść jest nieistotna dla konsumenta; przykładowo dla konsumenta x zmniejszenie zużycia energii będzie istotne dla drugiego nie. Jakie są kryteria oceny tej istotności ?	Uwaga wyjaśniona Dla oceny tej praktyki oba kryteria muszą zaistnieć jednocześnie – reklamowana korzyść musi być zarówno istotna, jak i wynikać ze specyficznej cechy produktu lub działalności sprzedawcy. W podanym w uzasadnieniu projektu przykładzie bezglutenowości wody mineralnej wskazuje się, że cecha ta nie jest bezpośrednio związana z wodą i jest nieistotna dla konsumentów, ponieważ nie ma istotnego znaczenia dla procesu decyzyjnego konsumenta w kwestii zakupu produktu. Żadna woda nie zawiera glutenu. Istotność ocenia się w odniesieniu do danego produktu i jego właściwości.
72.	Art. 1 pkt 3 lit a) projektu (art. 5 ust. 3 pkt 2 UPNPR)	Krajowa Izba Gospodarcza	W Projekcie pojęcie „recyclability” przetłumaczono jako „możliwość recyklingu” co może wprowadzać w błąd. W języku branżowym pojęcie „recyclability” dużo częściej rozumie się jako „zdatność do recyklingu”. Oznacza to, że dany produkt nadaje się do tego, żeby został poddany recyklingowi. Takie zresztą pojęcie „zdatność do recyklingu” zostało też użyte w polskim tłumaczeniu Dyrektywy 2024/825, z czym się zgadzamy. Natomiast możliwość recyklingu może też oznaczać, że istnieją instalacje do recyklingu odpadu, który powstanie z danego produktu — jest to zupełnie inna kwestia. Rekomendujemy użycie brzmienia jak w polskim tłumaczeniu Dyrektywy 2024/825 w tym zakresie w omawianym fragmencie oraz innych,	Uwaga uwzględniona W projekcie zastąpiono „możliwość recyklingu” sformułowaniem „zdatność do recyklingu” – chodzi bowiem o cechę danego towaru. Uzupełniono uzasadnienie.

73.	Art. 1 pkt 3 lit. b) projektu (art. 5 ust. 3 pkt. 2 UPNPR)	Związek Pracodawców Producentów Materiałów dla Budownictwa	cech produktu, <i>które producent określił / zadeklarował w dokumentach produktowych i na oznaczeniu</i> , w szczególności jego pochodzenia geograficznego lub handlowego, ilości, jakości, sposobu wykonania, składników, daty produkcji, przydatności, możliwości i spodziewanych wyników zastosowania produktu, wyposażenia dodatkowego, testów i wyników badań lub kontroli przeprowadzanych na produkcie, zezwoleń, nagród lub wyróżnień uzyskanych przez produkt, ryzyka i korzyści związanych z produktem	Uwaga nieuwzględniona Przepis projektu wdraża art. 6 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2005/29 w brzmieniu nadanym dyrektywą 2024/825, zgodnie z którym „główne cechy produktu, takie jak jego dostępność, związane z nim korzyści, ryzyko, wykonanie, skład, cechy środowiskowe lub społeczne, wyposażenie dodatkowe, aspekty związane z obiegiem zamkniętym, takie jak trwałość, możliwość naprawy lub zdolność do recyklingu, usługi po sprzedaży i procedura reklamacyjna, sposób i data produkcji lub świadczenia, dostawa, przydatność, zastosowanie, ilość, specyfikacja, pochodzenie geograficzne lub handlowe, spodziewane rezultaty jego zastosowania lub wyniki i istotne cechy testów lub kontroli przeprowadzonych na produkcie”.
74.	Art. 5 ust. 3 pkt. 5 UPNPR	Związek Pracodawców Producentów Materiałów dla Budownictwa	ceny, sposobu obliczania ceny lub istnienia szczególnej korzyści cenowej, <i>w sytuacji gdzie producent świadomie zaniżył koszty wytworzenia, obniżając jakość poniżej poziomu deklarowanego, w celu uzyskania większych zysków</i>	Uwaga nieuwzględniona Projekt wdraża dyrektywę 2024/825, która nie zawiera analogicznej regulacji. Propozycja wykracza poza zakres przedłożenia.
75.	Art. 1 pkt 3) projektu (art. 5 ust. 3 pkt. 6 UPNPR)	Konfederacja Lewiatan	Przepis wprowadza obowiązek posiadania szczegółowego planu wykonania, jego regularnej weryfikacji przez niezależnego eksperta oraz udostępniania ustaleń konsumentom. Dyrektywa 2005/29/WE, w brzmieniu nadanym dyrektywą (UE) 2024/825, nie ustanawia obowiązku weryfikacji twierdzeń ekologicznych przez podmiot trzeci ani obowiązku ujawniania wyników takiej weryfikacji konsumentom. Regulacja wykracza poza minimalny standard harmonizacji pełnej (gold-plating) oraz generuje dodatkowe obciążenia administracyjne i kosztowe po stronie przedsiębiorców. Proponuje się skreślenie fragmentu dotyczącego obowiązkowej weryfikacji przez niezależnego eksperta oraz udostępniania ustaleń konsumentom albo zastąpienie go wymogiem, aby	Uwaga uwzględniona częściowo W zakresie „systemu certyfikacji” uwaga uwzględniona kierunkowo – zmieniono definicję „systemu certyfikacji”. W pozostałym zakresie uwaga nieuwzględniona. Przepis projektu wdraża przepis dyrektywy art. 6 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2005/29, w brzmieniu nadanym dyrektywą 2024/825, zgodnie z którym praktyką wprowadzającą w błąd może być „formułowanie twierdzeń dotyczących ekologiczności związanych z przyszłą efektywnością ekologiczną bez jasnych,

			twierdzenia były oparte na obiektywnych, rzetelnych i możliwych do zweryfikowania danych. Wprowadzenie obowiązku posiadania jasnych, mierzalnych i określonych w czasie planów wykonania dla twierdzeń dotyczących przyszłej efektywności ekologicznej należy ocenić pozytywnie. Projekt nie określa jednak minimalnej treści planu wykonania, nie różnicuje wymogów w zależności od skali przedsiębiorcy ani poziomu ryzyka związanego z danym twierdzeniem, a także nie przewiduje możliwości uproszczonych procedur w przypadkach niskiego ryzyka. Może to prowadzić do nadmiernych obciążeń administracyjnych, w szczególności dla MŚP. Ponadto przepis ustanawia generalny zakaz stosowania oznakowań dotyczących zrównoważonego charakteru, które nie są oparte na systemie certyfikacji ani ustanowione przez organy publiczne. Dyrektywa 2005/29/WE nie przewiduje takiego bezwzględnego zakazu, ograniczając się do wymogu przejrzystości, rzetelności i weryfikowalności oznakowań. Postulujemy o wprowadzenie zasady proporcjonalności oraz dopuszczenie samoweryfikacji w obszarach niskiego ryzyka, z kontrolą ex post. Wskazane byłoby również opracowanie wzorcowego zakresu planu wykonania w formie wytycznych. Dodatkowo proponujemy zmianę przepisu w taki sposób, aby zakaz obejmował wyłącznie oznakowania niespełniające tych wymogów.	obiektywnych, publicznie dostępnych i weryfikowalnych zobowiązań określonych w szczegółowym i realistycznym planie wykonania, który obejmuje wymierne i określone w czasie cele oraz inne odpowiednie elementy niezbędne do wsparcia jego realizacji, takie jak przydział zasobów, i który jest regularnie weryfikowany przez niezależnego eksperta będącego stroną trzecią, którego ustalenia są udostępniane konsumentom”. Projekt przewiduje wprowadzenie regulacji odpowiadających rozwiązaniom przewidzianym w dyrektywie 2024/825, zgodnie z założeniami harmonizacji maksymalnej. Formułowanie twierdzeń dotyczących ekologiczności związanych z przyszłą efektywnością ekologiczną jest dobrowolne dla przedsiębiorcy, jednak jeśli zdecyduje się na takie działanie, to zgodnie z art. 6 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2005/29 w brzmieniu nadanym dyrektywą 2024/825 powinien przygotować realistyczny plan wykonania, aby nie narazić się na zarzut praktyki wprowadzającej w błąd. W projekcie wskazano wymogi dla planu, których spełnienie oraz wykazanie znajduje się po stronie przedsiębiorcy, który chce formułować takie twierdzenie.
76.	Art. 1 pkt 3) projektu (art. 5 ust. 3 pkt. 6 UPNPR)	Polski Komitet Energii Elektrycznej	Dodanie zapisu rozszerzającego katalog działań wprowadzających w błąd, zawiera sformułowanie, które jest nieostre, przez co, trudno będzie określić, czy dane działanie wypełnia kryteria zawarte w projektowanym nowym art. 5 ust. 2 pkt. 6.	Uwaga nieuwzględniona Przepis projektu wdraża art. 6 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2005/29, w brzmieniu nadanym dyrektywą 2024/825, zgodnie z którym praktyką wprowadzającą w błąd może być

			Chodzi o wymóg regularnego weryfikowania przez niezależnego eksperta zobowiązań określonych w planie osiągnięcia w przyszłości efektywności ekologicznej. Co to znaczy regularne weryfikowanie? Interwał czasowy może być uzależniony od zakresu działania czy przyjętej technologii i nie ma charakteru obiektywnego. W związku z powyższym wnioskujemy o usunięcie zapisów mówiących o regularnym weryfikowaniu ewentualnie zastępując je zapisem, który będzie mieć w sobie element weryfikacji dokonany przez niezależnego eksperta, ale bez klauzuli nakazującej dokonanie kolejnej oceny bez weryfikowalnego kryterium, kiedy ma to nastąpić.	„formułowanie twierdzeń dotyczących ekologiczności związanych z przyszłą efektywnością ekologiczną bez jasnych, obiektywnych, publicznie dostępnych i weryfikowalnych zobowiązań określonych w szczegółowym i realistycznym planie wykonania, który obejmuje wymierne i określone w czasie cele oraz inne odpowiednie elementy niezbędne do wsparcia jego realizacji, takie jak przydział zasobów, i który jest regularnie weryfikowany przez niezależnego eksperta będącego stroną trzecią, którego ustalenia są udostępniane konsumentom”. Z dodatkowych wyjaśnień Komisji Europejskiej⁷ wynika, że dyrektywa 2024/825 stanowi, że monitorowanie powinno odbywać się „regularnie”, ale nie określa konkretnych odstępów czasu. Określenie, co stanowi „regularną” weryfikację, ustala się, biorąc pod uwagę charakter zobowiązań przedsiębiorcy zawartych w planie i konkretne okoliczności.
77.	Art. 1 pkt 3) projektu (art. 5 ust. 3 pkt. 7 UPNPR)	Polski Komitet Energii Elektrycznej	Projektowane przepisy rozszerzają katalog działań wprowadzających w błąd m.in. o „reklamowanie korzyści niemających znaczenia dla przeciętnego konsumenta przy podejmowaniu decyzji transakcyjnej i nie wynikają z żadnej cechy produktu lub działalności przedsiębiorcy.” W naszej ocenie pojęcie „korzyści niemających znaczenia” jest nieostre i wymaga ono doprecyzowania.	Uwaga wyjaśniona Dla oceny tej praktyki oba kryteria muszą zaistnieć jednocześnie – reklamowana korzyść musi być zarówno istotna, jak i wynikać ze specyficznej cechy produktu lub działalności sprzedawcy. W podanym w uzasadnieniu projektu przykładzie bezglutenowości wody mineralnej wskazuje się, że cecha ta nie jest bezpośrednio związana z wodą i jest nieistotna dla konsumentów, ponieważ nie ma istotnego znaczenia dla procesu decyzyjnego konsumenta w kwestii zakupu

⁷ “Questions & Answers” z 27 listopada 2025 r. (Ref. ARES(2025)10410238-27/11/2025) - pkt 12, str. 15

				produktu. Żadna woda nie zawiera glutenu. Istotność ocenia się w odniesieniu do danego produktu i jego właściwości. Uzasadnienie zostało dodatkowo uzupełnione.
78.	Art. 1 pkt 3) lit. a) projektu (art. 5 pkt 7 UPNPR)	Stowarzyszenie Prawa Konkurencji	Propozycja zmiany brzmienia przepisu na: <i>"reklamowanie korzyści dla konsumentów, które są nieistotne i nie wynikają z żadnej cechy produktu lub działalności przedsiębiorcy, w szczególności poprzez prezentowanie cechy wspólnej dla wszystkich produktów należących do danej kategorii produktów jako cechy wyróżniającej ofertę przedsiębiorcy"</i> Proponowana zmiana zmierza do doprecyzowania projektowanego przepisu, który ma na celu rozszerzenie otwartego katalogu praktyk wprowadzających w błąd. Zamierzam projektodawców oraz prawodawcy unijnego zdaje się być objęcie tą definicją przede wszystkim sytuacji, w których cechą reklamowaną jako wyróżniająca dany produkt jest cecha powszechna w całej kategorii tych produktów. Na taki zamiar wskazują przykłady przedmiotowej praktyki powołane zarówno w motywie 5 implementowanej dyrektywy 2024/825 jak i w pkt 1.3.2. Uzasadnienia, tj. reklamowanie wody jako bezglutenowej oraz papieru jak niezawierającego plastiku. Potrzeba doprecyzowania komentowanego przepisu wynika z faktu, że jego aktualne brzmienie nie wydaje się trafnie odnosić do ww. praktycznych przykładów praktyki wprowadzającej w błąd. Aktualne sformułowanie przepisu ogranicza się do reklamowania korzyści, które są „nieistotne i nie wynikają z żadnej cechy produktu”. Tymczasem bezglutenowość jest zasadniczo istotną cechą wody (w szczególności dla konsumentów nietolerujących glutenu), a ponadto wynika z cechy produktu (jak wskazano na str. 20 Uzasadnienia, "woda jest z natury bezglutenowa"). Zatem wątpliwe wydaje się stwierdzenie, że reklamowanie wody jako bezglutenowej jest reklamowaniem korzyści nieistotnej i niewynikającej z żadnej cechy produktu. Niejasności te mogą poniekąd wynikać z trudności jakie nastręcza próba wiernego przekładu na język polski pojęcia "irrelevant"	Uwaga nieuwzględniona Dla oceny tej praktyki oba kryteria muszą zaistnieć jednocześnie – reklamowana korzyść musi być zarówno istotna, jak i wynikać ze specyficznej cechy produktu lub działalności sprzedawcy. W podanym w uzasadnieniu projektu przykładzie bezglutenowości wody mineralnej wskazuje się, że cecha ta nie jest bezpośrednio związana z wodą i jest nieistotna dla konsumentów, ponieważ nie ma istotnego znaczenia dla procesu decyzyjnego konsumenta w kwestii zakupu produktu. Żadna woda nie zawiera glutenu. Istotność ocenia się w odniesieniu do danego produktu i jego właściwości. Uzasadnienie zostało dodatkowo uzupełnione. Dyrektywa 2024/825 wprowadza harmonizację o charakterze maksymalnym, projektodawca nie ma możliwości uzupełnić przepisy w proponowanym w uwadze zakresie.

			zastosowanego w art. 6 ust. 2 lit. e dyrektywy 2005/29 dodanego przez dyrektywę 2024/825. Mając na uwadze, że zgodnie z obecnym brzmieniem uzasadnienia projektu (pkt 1.3.2 uzasadnienia, s. 21) ocena wystąpienia tej praktyki będzie dokonywana indywidualnie (ad casum), postulowana zmiana pozwoli na dookreślenie zachowań objętych regulacją, co przełoży się na większą przejrzystość, pewność prawa oraz skuteczniejsze przestrzeganie przepisów. Jednocześnie poprzez zastosowanie sformułowania „w szczególności” proponowana zmiana nie ogranicza przepisów dyrektywy 2024/825 implementowanej niniejszą nowelizacją i nie stwarza ryzyka nieprawidłowej implementacji dyrektywy. Ponadto, modyfikacja ta sprzyja zachowaniu spójności terminologicznej i konstrukcyjnej w obrębie całego projektu nowelizacji. Wprowadzone sformułowanie jest bowiem wzorowane na projektowanym art. 1 pkt 5 lit. c) projektu wprowadzającym pkt 10a do art. 7 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. W związku z proponowanym nowym brzmieniem przepisu zasadne jest również odpowiednie dostosowanie uzasadnienia projektu, w szczególności w części dotyczącej art. 1 pkt 3a, o czym mowa w pkt 2. poniżej.	
79.	Art. 6 ust. 3 pkt 1 UPNPR	Związek Pracodawców Producentów Materiałów dla Budownictwa	zatajenie lub nieprzekazanie w sposób jasny, jednoznaczny lub we właściwym czasie istotnych informacji dotyczących produktu, <i>których zastosowanie może mieć wpływ na bezpieczeństwo użytkowników</i>	Uwaga nieuwzględniona Projekt ma na celu wdrożenie dyrektywy 2024/825, która nie zawiera rozwiązania przewidzianego w uwadze. Propozycja poza zakresem przedłożenia.
80.	Art. 6 ust. 4 pkt 1 UPNPR)	Związek Pracodawców Producentów Materiałów dla Budownictwa	istotne cechy produktu, <i>zgodne z opisem i wartościami, jakie producent zadeklarował na oznaczeniu produktu, istotne cechy produktu</i>, w takim zakresie, w jakim jest to właściwe dla danego środka komunikowania się z konsumentami i produktu	Uwaga nieuwzględniona Projekt ma na celu wdrożenie dyrektywy 2024/825, która nie zawiera rozwiązania przewidzianego w uwadze. Propozycja poza zakresem przedłożenia.
81.	Art. 1 pkt 4) projektu (art. 6 ust. 4a UPNPR)	Instytut Legislacji i Prac Parlamentarnych Naczelnej Rady Adwokackiej	Aktualne brzmienie Projektu: „W przypadku gdy przedsiębiorca świadczy usługę polegającą na porównaniu produktów i przekazuje konsumentowi informacje dotyczące cech środowiskowych lub społecznych lub aspektów związanych z obiegiem	Uwaga nieuwzględniona Przepis projektu wdraża art. 7 ust. 7 dyrektywy 2005/29, w brzmieniu nadanym dyrektywą 2024/825, który dotyczy usług

			zamkniętym, takich jak trwałość, możliwość naprawy lub recyklingu, produktów lub dostawców tych produktów, za istotne informacje uznaje się informacje na temat metody porównania, produktów będących przedmiotem porównania oraz dostawców tych produktów, a także działań mających na celu zapewnienie aktualności tych informacji.” <u>Brzmienie Dyrektywy:</u> <i>W przypadku gdy przedsiębiorca świadczy usługę polegającą na porównaniu produktów i przekazuje konsumentowi informacje dotyczące cech środowiskowych lub społecznych lub aspektów związanych z obiegiem zamkniętym, takich jak trwałość, możliwość naprawy lub podatność do recyklingu, produktów lub dostawców tych produktów, za istotne informacje uznaje się informacje na temat metody porównania, produktów będących przedmiotem porównania oraz dostawców tych produktów, a także działań mających na celu zapewnienie aktualności tych informacji.</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>„W przypadku gdy przedsiębiorca porównuje produkty i przekazuje konsumentowi informacje dotyczące cech środowiskowych lub społecznych lub aspektów związanych z obiegiem zamkniętym, takich jak trwałość, możliwość naprawy lub recyklingu, produktów lub dostawców tych produktów, za istotne informacje uznaje się informacje na temat metody porównania, produktów będących przedmiotem porównania oraz dostawców tych produktów, a także działań mających na celu zapewnienie aktualności tych informacji.”</i> <u>Uzasadnienie:</u> Z aktualnego brzmienia nie wynika wprost, czy obowiązek dotyczy każdej reklamy porównawczej, czy jedynie świadczenie wyspecjalizowanej usługi polegającej na porównywaniu produktów. Może być to wynikiem bazowania na nieprecyzyjnym tłumaczeniu. Biorąc pod uwagę brzmienie Dyrektywy, a w szczególności punktu 6 preambuły, wydaje się, że obowiązek dotyczy każdej reklamy porównawczej, co warto doprecyzować w Projekcie.	polegających na porównywaniu produktów. Badanie Komisji Europejskiej z 2017 r. dotyczące narzędzi porównawczych (https://commission.europa.eu/live-work-travel-eu/consumer-rights-and-complaints/unfair-treatment/unfair-treatment-policy-information_en#comparison-tools) wykazało, że w UE w różnych sektorach działa łącznie 1042 narzędzi porównawczych. Można założyć, że wiele z nich porównuje również aspekty środowiskowe, społeczne lub gospodarki o obiegu zamkniętym. Przykładami takich usług porównywania produktów są „Good on you”, „Think Dirty” lub „Giki Zero”.
--	--	--	---	--

82.	Art. 1 pkt 5) projektu (art. 7 UPNPR)	Green Rev Institute	Proponuje się wprowadzenie generalnej zasady, zgodnie z którą każde twierdzenie dotyczące ekologiczności, wpływu środowiskowego lub redukcji emisji musi być oparte na rzetelnych i obiektywnych danych, podlegających niezależnej weryfikacji, wraz z jednoznacznym wskazaniem źródeł danych oraz zastosowanej metodologii, udostępnionych osobom konsumenckim w sposób jasny, czytelny i łatwo dostępny. Uzasadnienie: Bez obowiązku ujawnienia źródeł i metodologii twierdzenia środowiskowe pozostają nieweryfikowalne w praktyce, co podważa cel dyrektywy (UE) 2024/825.	Uwaga wyjaśniona Dyrektywa 2024/825 wprowadza już dodatkowe wymogi, które należy spełnić w sytuacji podjęcia przez przedsiębiorcę decyzji o stosowaniu danego rodzaju twierdzenia. Z uwagi na fakt, że dyrektywa 2024/285 wprowadza harmonizację o maksymalnym charakterze, w przepisach implementujących nie ma możliwości wprowadzania jednolitej generalnej zasady, jak zaproponowana w uwadze, gdyż sama dyrektywa nie daje państwom członkowskim wyboru czy też opcji regulacyjnych w tym obszarze. Każde twierdzenie, o którym mówi dyrektywa 2024/825, aby nie były uznane za praktykę wprowadzającą w błąd albo czarna praktykę, musi odpowiadać dodatkowym wymogom właściwym dla danego rodzaju twierdzenia, które to wymogi są określone w projekcie zgodnie z przepisami dyrektywy 2024/825.
83.	Art. 1 pkt 7) lit. a) - b) (art. 7 pkt 2a-4c UPNPR)	Związek Cyfrowa Polska	<i>Wprowadzanie w błąd co do wpływu produktu lub działalności przedsiębiorcy na środowisko – redakcja w duchu normy ogólnej i abstrakcyjnej.</i>	Uwaga nieuwzględniona Dyrektywa 2024/825 wprowadza harmonizację o charakterze maksymalnym. Załącznik nr I do dyrektywy 2024/825, który uzupełnia załącznik I do dyrektywy 2005/29 zawiera ściśle określony katalog czarnych praktyk, które należy jednolicie wdrożyć do prawa krajowego.
84.	Art. 1 pkt 5) lit. b) (art. 7 pkt 4a UPNPR)	Federacja Konsumentów	Stanowisko: W pełni popieramy projektowany zakaz stosowania twierdzeń o neutralnym, ograniczonym lub pozytywnym wpływie na środowisko, jeżeli są one oparte wyłącznie na kompensowaniu emisji gazów cieplarnianych. Uzasadnienie: Jest to prawidłowa i niezbędna implementacja Motywu 12 oraz Załącznika I Dyrektywy 2024/825. Zjawisko reklamowania produktów jako „neutralnych węglowo” w	Uwaga zgodna z projektem

			oparcia o tanie certyfikaty kompensacyjne, przy braku realnej redukcji emisji w łańcuchu dostaw, jest jedną z najbardziej szkodliwych form greenwashingu. Wnoskujemy o utrzymanie tego przepisu w obecnym, rygorystycznym brzmieniu, bez wprowadzania jakichkolwiek wyjątków osłabiających ochronę konsumentów.	
85.	Art. 1 pkt 5) lit. b) (art. 7 pkt 4a UPNPR)	Polski Związek Przemysłu Kosmetycznego	Zakaz formułowania ogólnych twierdzeń dotyczących ekologiczności bez wykazania uznanej wysokiej efektywności ekologicznej jest co do zasady zasadny i spójny z celem dyrektywy 2024/825. Projekt nie precyzuje jednak kryteriów pozwalających jednoznacznie ocenić, kiedy dane twierdzenie ma charakter „ogólny”, ani nie uwzględnia kontekstu branżowego, funkcjonalnego i informacyjnego produktu. Może to prowadzić do niejednolitego stosowania przepisów oraz do niepewności prawnej po stronie przedsiębiorców. Postulujemy o uzupełnienie regulacji o wytyczne interpretacyjne. Alternatywnie możliwe byłoby doprecyzowanie przepisu poprzez wskazanie, że ogólne twierdzenia ekologiczne to takie, które nie odnoszą się do konkretnych, mierzalnych i możliwych do zweryfikowania cech produktu lub jego cyklu życia.	Uwaga wyjaśniona Zgodnie z definicją „ogólnym twierdzeniem dotyczącym ekologiczności” jest twierdzenie dotyczące ekologiczności przekazane pisemnie lub ustnie przy użyciu dowolnego środka komunikowania się z konsumentami, które nie jest zawarte w oznakowaniu dotyczącym zrównoważonego charakteru i opis tego twierdzenia nie jest podany w jasny i wyraźny sposób za pomocą tego samego środka komunikowania się z konsumentami. Z przedmiotowej definicji wynika, że ogólne twierdzenia dotyczące ekologiczności są „przekazywane pisemnie lub ustnie”. Dyrektywa 2024/825 wprowadza harmonizację o charakterze maksymalnym i projektodawca nie ma możliwości wprowadzenia rozwiązań proponowanych w uwadze.
86.	Art. 1 pkt 5) lit. b) (art. 7 pkt 4a UPNPR)	FinTech Poland	Fundacja FinTech Poland zwraca dodatkowo uwagę, że projektowany art. 7 pkt 4a UPNPR wprowadza wymóg wykazania „uznanej wysokiej efektywności ekologicznej”, nie przewidując jednocześnie adekwatnej ścieżki dowodowej dla przedsiębiorców świadczących usługi o charakterze niematerialnym, w szczególności usługi cyfrowe i finansowe.	Uwaga wyjaśniona Załącznik nr I do dyrektywy 2024/825, który uzupełnia załącznik I do dyrektywy 2005/29 zawiera ściśle określony katalog czarnych praktyk, które należy jednolicie wdrożyć do prawa krajowego. Wynika to z maksymalnego poziomu harmonizacji dyrektywy.

			W praktyce oznacza to, że przedsiębiorcy z tych sektorów mogą zostać zobowiązani do spełnienia standardu dowodowego, który nie znajduje odzwierciedlenia w istniejących systemach certyfikacji funkcjonujących na rynku unijnym. Dostępne obecnie oznakowania i systemy certyfikacji środowiskowej zostały zaprojektowane przede wszystkim z myślą o produktach materialnych oraz procesach produkcyjnych o mierzalnym, fizycznym wpływie na środowisko. Nie obejmują one w sposób systemowy usług cyfrowych ani finansowych, których oddziaływanie środowiskowe ma zazwyczaj charakter pośredni, rozproszony i organizacyjny. W konsekwencji przedsiębiorcy, mimo podejmowania rzeczywistych i mierzalnych działań prośrodowiskowych, mogą nie mieć możliwości wykazania „uznanej wysokiej efektywności ekologicznej” w rozumieniu projektowanych przepisów. Taki stan rzeczy prowadzi do powstania asymetrii dowodowej, w której na przedsiębiorcę nakładany jest obowiązek wykazania określonego poziomu efektywności ekologicznej, przy jednoczesnym braku dostępnych i adekwatnych narzędzi umożliwiających spełnienie tego obowiązku. W praktyce może to skutkować de facto zakazem komunikowania ogólnych informacji o działaniach prośrodowiskowych przez podmioty z sektora usług niematerialnych, niezależnie od ich rzetelności i znaczenia dla konsumentów. W ocenie Fundacji FinTech Poland, taki efekt byłby nieproporcjonalny oraz sprzeczny z celem dyrektywy 2024/825, jakim jest wspieranie świadomych i zrównoważonych wyborów konsumenckich poprzez poprawę jakości informacji dostępnych na rynku.	Uznana wysoka efektywność ekologiczna została zdefiniowana w dyrektywie 2024/825. Dyrektywa dopuszcza tylko te trzy sposoby wykazania „uznanej wysokiej efektywności ekologicznej”. Znajduje to potwierdzenie w wyjaśnieniach Komisji Europejskiej⁸: „Podmiot gospodarczy ma trzy możliwości wykazania „uznanej doskonałej efektywności środowiskowej”: 1) poprzez zgodność z oznakowaniem ekologicznym UE (rozporządzenie (WE) nr 66/2010); 2) poprzez zgodność z krajowymi lub regionalnymi systemami oznakowania ekologicznego typu I zgodnymi z normą EN ISO 14024, oficjalnie uznanymi w państwach członkowskich, takimi jak Nordic Swan, Blue Angel, austriacki znak ekologiczny lub holenderski znak ekologiczny (Milieukeur); lub 3) poprzez zgodność z najwyższymi osiągnięciami w zakresie ochrony środowiska dla określonej cechy środowiskowej zgodnie z innymi obowiązującymi przepisami unijnymi, takimi jak na przykład uznana doskonała efektywność środowiskowa zgodna z rozporządzeniem w sprawie etykietowania energetycznego.” Propozycje zawarte w uwadze wykraczają poza zakres wdrożenia dyrektywy 2024/825. Przepisy UPNPR wdrażają dyrektywę 2005/29, która wprowadza harmonizację o charakterze maksymalnym. Nie ma zatem możliwości aby ustawa wprowadzała
--	--	--	---	--

⁸ “Questions & Answers” z 27 listopada 2025 r. (Ref. ARES(2025)10410238-27/11/2025) - pkt 7, str. 10-11

			Fundacja postuluje, aby w praktyce stosowania art. 7 pkt 4a UPNPR dopuszczone zostały alternatywne, adekwatne do charakteru usług niematerialnych sposoby wykazywania rzetelności twierdzeń ekologicznych, inne niż wyłącznie odwołanie do formalnych oznakowań lub systemów certyfikacji, w szczególności poprzez uwzględnienie danych operacyjnych, przejrzystych metodologii lub innych obiektywnie weryfikowalnych informacji	wymogi i regulacje inne niż przewidziane w ww. dyrektywie. Dodatkowo należy wyjaśnić, że jeśli przedsiębiorcy nie są w stanie odnaleźć w tych trzech metodach potwierdzenia uznanej efektywności dla twierdzeń, które stosują do swoich usług, to znaczy, że nie mogą stosować takich twierdzeń.
87.	Art. 1 pkt 5) lit. b) (art. 7 pkt 4a UPNPR)	Konfederacja Lewiatan	Zakaz formułowania ogólnych twierdzeń dotyczących ekologiczności bez wykazania uznanej wysokiej efektywności ekologicznej jest co do zasady zasadny i spójny z celem dyrektywy 2024/825. Projekt nie precyzuje jednak kryteriów pozwalających jednoznacznie ocenić, kiedy dane twierdzenie ma charakter „ogólny”, ani nie uwzględnia kontekstu branżowego, funkcjonalnego i informacyjnego produktu. Może to prowadzić do niejednolitego stosowania przepisów oraz do niepewności prawnej po stronie przedsiębiorców. Postulujemy o uzupełnienie regulacji o wytyczne interpretacyjne. Alternatywnie możliwe byłoby doprecyzowanie przepisu poprzez wskazanie, że ogólne twierdzenia ekologiczne to takie, które nie odnoszą się do konkretnych, mierzalnych i możliwych do zweryfikowania cech produktu lub jego cyklu życia. Ponadto postulujemy wyłączenie żywności z zakresu ust. 4a w art. 7 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, ponieważ żywność nie jest objęta przepisami o wysokiej efektywności ekologicznej.	Uwaga wyjaśniona Załącznik nr I do dyrektywy 2024/825, który uzupełnia załącznik I do dyrektywy 2005/29 zawiera ściśle określony katalog czarnych praktyk, które należy jednolicie wdrożyć do prawa krajowego. Wynika to z maksymalnego poziomu harmonizacji dyrektywy 2024/825. Formułowanie ogólnego twierdzenia dotyczącego ekologiczności, w przypadku gdy przedsiębiorca nie jest w stanie wykazać uznanej wysokiej efektywności środowiskowej istotnej dla tego twierdzenia – stanowi czarną praktykę rynkową. Uznana wysoka efektywność ekologiczna została zdefiniowana w dyrektywie 2024/825. Dyrektywa dopuszcza tylko trzy sposoby wykazania „uznanej wysokiej efektywności ekologicznej”, określone w tej definicji. Zgodnie z definicją „ogólnym twierdzeniem dotyczącym ekologiczności” jest twierdzenie dotyczące ekologiczności przekazane pisemnie lub ustnie przy użyciu dowolnego środka komunikowania się z konsumentami, które nie jest zawarte w oznakowaniu dotyczącym zrównoważonego charakteru i opis tego twierdzenia nie jest podany w jasny i

				wyraźny sposób za pomocą tego samego środka komunikowania się z konsumentami. Z przedmiotowej definicji wynika, że ogólne twierdzenia dotyczące ekologiczności są „przekazywane pisemnie lub ustnie”. Dyrektywa 2024/825 wprowadza harmonizację o maksymalnym charakterze, projektodawca nie ma możliwości modyfikacji projektu we wskazanym w uwadze zakresie.
88.	Art. 1 pkt 5 projektu (art. 7 pkt 4a UPNPR)	Organizacja Pracodawców Rada Przedsiębiorców	Omawiany projekt ustawy, mimo deklarowanego punktowego charakteru implementacji, w naszej ocenie rodzi istotne ryzyka interpretacyjne oraz praktyczne, które mogą prowadzić do nadmiernej niepewności prawnej po stronie przedsiębiorców, w szczególności mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw. Dotyczy to przede wszystkim rozszerzenia katalogu tzw. czarnych praktyk rynkowych, o którym mowa w załączniku do dyrektywy 2005/29/WE, w tym praktyk polegających na formułowaniu ogólnych twierdzeń dotyczących ekologiczności bez możliwości wykazania „uznanej wysokiej efektywności ekologicznej”. Choć intencja ustawodawcy unijnego jest zrozumiała, to brak jednoznacznego i zamkniętego katalogu kryteriów, które pozwalałyby przedsiębiorcy ex ante ocenić, czy dane twierdzenie spełnia ustawowy standard, może prowadzić do efektu mrożącego w komunikacji marketingowej, a w konsekwencji do ograniczenia wolności działalności gospodarczej, gwarantowanej w art. 22 Konstytucji RP. W praktyce przedsiębiorcy mogą zostać zmuszeni do całkowitego zaniechania jakiejkolwiek komunikacji	Uwaga wyjaśniona Projektodawca nowelizując katalog czarnych praktyk wdraża załącznik nr I do dyrektywy 2024/825, który z kolei uzupełnia załącznik I do dyrektywy 2005/29. Ponieważ dyrektywa 2024/825 wprowadza maksymalną harmonizację, katalog ten należy jednolicie wdrożyć do prawa krajowego. Uznana wysoka efektywność ekologiczna została zdefiniowana w dyrektywie 2024/825, przepisy wprowadzane w ustawie odpowiadają dyrektywie. Dyrektywa 2024/825 dopuszcza tylko trzy – wskazane w przepisie – sposoby wykazania „uznanej wysokiej efektywności ekologicznej”. Znajduje to potwierdzenie w wyjaśnieniach Komisji Europejskiej⁹: „Podmiot gospodarczy ma trzy możliwości wykazania „uznanej doskonałej efektywności środowiskowej”:

⁹“Questions & Answers” z 27 listopada 2025 r. (Ref. ARES(2025)10410238-27/11/2025) - pkt 7, str. 10-11

			środowiskowej, nawet w przypadkach, gdy ich działania faktycznie przyczyniają się do poprawy efektywności ekologicznej produktów lub procesów.	1) poprzez zgodność z oznakowaniem ekologicznym UE (rozporządzenie (WE) nr 66/2010); 2) poprzez zgodność z krajowymi lub regionalnymi systemami oznakowania ekologicznego typu I zgodnymi z normą EN ISO 14024, oficjalnie uznanymi w państwach członkowskich, takimi jak Nordic Swan, Blue Angel, austriacki znak ekologiczny lub holenderski znak ekologiczny (Milieukeur); lub 3) poprzez zgodność z najwyższymi osiągnięciami w zakresie ochrony środowiska dla określonej cechy środowiskowej zgodnie z innymi obowiązującymi przepisami unijnymi, takimi jak na przykład uznana doskonała efektywność środowiskowa zgodna z rozporządzeniem w sprawie etykietowania energetycznego.”.
89.	Art. 1 pkt 5) lit. b) projektu (art. 7 pkt 4a) UPNPR)	Polska Federacja Producentów Żywności	Proponowana zmiana: Wyłączenie żywności z zakresu pkt 4a) w art. 7 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, ponieważ żywność nie jest objęta przepisami o wysokiej efektywności ekologicznej.	Uwaga wyjaśniona Załącznik nr I do dyrektywy 2024/825, który uzupełnia załącznik I do dyrektywy 2005/29 zawiera ściśle określony katalog czarnych praktyk, które należy jednolicie wdrożyć do prawa krajowego. Wynika to z maksymalnego poziomu harmonizacji dyrektywy. Dyrektywa nie przewiduje wyłączenia jeśli chodzi o żywność w tym zakresie.
90.	Art. 1 pkt 5 lit. b) projektu (art. 7 pkt 4c UPNPR)	Stowarzyszenie Aquila	Stanowisko: Jako Stowarzyszenie, w pełni popieramy projektowany zakaz stosowania twierdzeń o neutralnym, ograniczonym lub pozytywnym wpływie na środowisko, jeżeli są one oparte wyłącznie na kompensowaniu emisji gazów cieplarnianych. Uzasadnienie: Jest to prawidłowa i niezbędna implementacja Motywu 12 oraz Załącznika I Dyrektywy 2024/825. Zjawisko	Uwaga zgodna z projektem

			reklamowania produktów jako „neutralnych węglowo” w oparciu o tanie certyfikaty kompensacyjne, przy braku realnej redukcji emisji w łańcuchu dostaw, jest jedną z najbardziej szkodliwych form <i>greenwashingu</i> . Wnoskujemy o utrzymanie tego przepisu w obecnym, rygorystycznym brzmieniu, bez wprowadzania jakichkolwiek wyjątków osłabiających ochronę konsumentów.	
91.	Art.7 pkt. 9 UPNPR	Związek Pracodawców Producentów Materiałów dla Budownictwa	twierdzenie lub wywoływanie wrażenia, że sprzedaż produktu jest zgodna z prawem, jeżeli jest to niezgodne z prawdą, <i>szczególnie w sytuacjach, gdzie produkt nie spełnia cech deklarowanych przez producenta</i>	Uwaga nieuwzględniona Załącznik nr I do dyrektywy 2024/825, który uzupełnia załącznik I do dyrektywy 2005/29 zawiera ściśle określony katalog czarnych praktyk, które należy jednolicie wdrożyć do prawa krajowego. Propozycja nie znajduje podstawy w dyrektywie 2024/825 a nie jest możliwe rozszerzenie katalogu czarnych praktyk z uwagi na maksymalny poziom harmonizacji w tym zakresie.
92.	Art. 1 pkt 5 lit. c) projektu (art. 7 pkt 10a UPNPR)	Związek Cyfrowa Polska	<i>Przedstawianie spełnienia wymagań prawnych jako cech wyróżniających ofertę</i> – redakcja w duchu normy ogólnej i abstrakcyjnej.	Uwaga nieuwzględniona Załącznik nr I do dyrektywy 2024/825, który uzupełnia załącznik I do dyrektywy 2005/29 zawiera ściśle określony katalog czarnych praktyk, które należy jednolicie wdrożyć do prawa krajowego. Wynika to z maksymalnego poziomu harmonizacji dyrektywy. W ocenie projektodawcy przyjęte brzmienie przepisu prawidłowo odzwierciedla brzmienie wdrażanego załącznika.
93.	Art. 1 pkt 5) lit. d) (art. 7 pkt 27 UPNPR)	FinTech Poland	Projektowane art. 7 pkt 27–33 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym wprowadzają nową kategorię tzw. „czarnych praktyk” związanych z aktualizacjami oprogramowania, funkcjonalnością towarów (w tym towarów z elementami cyfrowymi), trwałością oraz możliwością korzystania z materiałów eksploatacyjnych i części zamiennych pochodzących od podmiotów innych niż pierwotny producent. Celem tych regulacji jest wzmocnienie ochrony konsumentów przed praktykami, które mogą	Uwaga nieuwzględniona Kwestia wytycznych nie dotyczy materii ustawowej.

			przewodzą do przedwczesnego ograniczania użyteczności produktów lub wprowadzania konsumentów w błąd co do rzeczywistego charakteru aktualizacji i ich skutków. Fundacja FinTech Poland co do zasady pozytywnie ocenia kierunek projektowanych zmian, w szczególności dążenie do zwiększenia transparentności w zakresie aktualizacji oprogramowania oraz przeciwdziałania praktykom ograniczającym trwałość i funkcjonalność produktów. Regulacje te odpowiadają na realne problemy rynkowe i wpisują się w cele gospodarki o obiegu zamkniętym. Jednocześnie Fundacja zwraca uwagę, że zastosowanie tych przepisów do usług cyfrowych oraz towarów z elementami cyfrowymi wymaga szczególnej ostrożności interpretacyjnej. W środowisku cyfrowym aktualizacje oprogramowania pełnią różne funkcje i często mają charakter złożony – jedna aktualizacja może jednocześnie poprawiać bezpieczeństwo, stabilność systemu, wydajność oraz funkcjonalność. Sztuczne rozróżnienie pomiędzy „aktualizacją niezbędną” a „aktualizacją poprawiającą jedynie funkcjonalność” może w praktyce okazać się trudne do jednoznacznego zastosowania. W szczególności projektowany art. 7 pkt 28 UPNPR, zakazujący prezentowania aktualizacji jako niezbędnej w przypadku, gdy poprawia ona jedynie funkcjonalność, może prowadzić do wątpliwości interpretacyjnych w sytuacjach, gdy aktualizacja funkcjonalna pośrednio wpływa na bezpieczeństwo, zgodność z nowymi standardami technologicznymi lub interoperacyjność systemów. W sektorze fintech aktualizacje funkcjonalne często są ściśle powiązane z wymogami regulacyjnymi, bezpieczeństwem transakcji lub zapobieganiem nadużyciom, co utrudnia jednoznaczne przypisanie im wyłącznie charakteru „opcjonalnego”. Podobne wątpliwości mogą dotyczyć projektowanego art. 7 pkt 27 UPNPR, odnoszącego się do zatajania informacji o	
--	--	--	--	--

			negatywnym wpływie aktualizacji na funkcjonowanie towaru lub korzystanie z usług cyfrowych. W praktyce skutki aktualizacji mogą być warunkowe, zależne od konfiguracji systemu, urządzenia użytkownika lub środowiska technicznego, a ich pełne przewidzenie na etapie wdrażania aktualizacji nie zawsze jest możliwe. Fundacja zwraca również uwagę, że część nowych zakazów (w szczególności pkt 29–33) została sformułowana w sposób bardzo kategoriyczny, co przy braku doprecyzowania może prowadzić do ryzyka nadmiernej odpowiedzialności przedsiębiorców za skutki techniczne lub użytkowe, na które nie mają oni pełnego wpływu, zwłaszcza w przypadku złożonych ekosystemów cyfrowych i współpracy wielu dostawców technologii. W ocenie Fundacji FinTech Poland, dla zapewnienia prawidłowego stosowania projektowanych przepisów konieczne jest: • doprecyzowanie relacji pomiędzy różnymi rodzajami aktualizacji oprogramowania, • uwzględnienie specyfiki usług cyfrowych i ciągłego charakteru ich rozwoju, • przyjęcie podejścia opartego na ocenie rzeczywistego wpływu praktyki na interesy konsumenta, • unikanie automatycznego kwalifikowania złożonych sytuacji technicznych jako „czarnych praktyk” bez analizy kontekstu. Fundacja postuluje, aby powyższe kwestie zostały uwzględnione w praktyce interpretacyjnej i egzekucyjnej, w szczególności poprzez opracowanie wytycznych lub objaśnień dla przedsiębiorców i organów nadzoru. Takie działania pozwolą osiągnąć cele ochrony konsumentów bez jednoczesnego hamowania innowacyjności oraz rozwoju nowoczesnych usług cyfrowych.	
94.	Art. 1 pkt 5) lit. d) (art. 7 pkt 27-28 UPNPR)	Związek Cyfrowa Polska	<i>Wprowadzanie w błąd co do wpływu aktualizacji oprogramowania na funkcjonalność lub użyteczność, – redakcja w duchu normy ogólnej i abstrakcyjnej.</i>	Uwaga nieuwzględniona Załącznik nr I do dyrektywy 2024/825, który uzupełnia załącznik I do dyrektywy

				2005/29 zawiera ściśle określony katalog czarnych praktyk, które należy jednolicie wdrożyć do prawa krajowego. Wynika to z maksymalnego poziomu harmonizacji dyrektywy. W ocenie projektodawcy przyjęte brzmienie przepisu prawidłowo odzwierciedla brzmienie wdrażanego załącznika.
95.	Art. 1 pkt 5) lit. d) (art. 7 pkt 29 UPNPR)	Związek Cyfrowa Polska	<i>Wprowadzanie w błąd co do trwałości produktu</i> – redakcja w duchu normy ogólnej i abstrakcyjnej.	Uwaga nieuwzględniona Załącznik nr I do dyrektywy 2024/825, który uzupełnia załącznik I do dyrektywy 2005/29 zawiera ściśle określony katalog czarnych praktyk, które należy jednolicie wdrożyć do prawa krajowego. Wynika to z maksymalnego poziomu harmonizacji dyrektywy. W ocenie projektodawcy przyjęte brzmienie przepisu prawidłowo odzwierciedla brzmienie wdrażanego załącznika.
96.	Art. 1 pkt 5) lit. d) (art. 7 pkt 31 UPNPR)	Związek Cyfrowa Polska	<i>Wprowadzanie w błąd co do możliwości naprawy produktu</i> – redakcja w duchu normy ogólnej i abstrakcyjnej.	Uwaga nieuwzględniona Załącznik nr I do dyrektywy 2024/825, który uzupełnia załącznik I do dyrektywy 2005/29 zawiera ściśle określony katalog czarnych praktyk, które należy jednolicie wdrożyć do prawa krajowego. Wynika to z maksymalnego poziomu harmonizacji dyrektywy. W ocenie projektodawcy przyjęte brzmienie przepisu prawidłowo odzwierciedla brzmienie wdrażanego załącznika.
97.	Art. 1 pkt 5) lit. d) (art. 7 pkt 32-33 UPNPR)	Związek Cyfrowa Polska	<i>Wprowadzanie w błąd co do konieczności wymiany materiałów eksploatacyjnych lub części</i> – redakcja w duchu normy ogólnej i abstrakcyjnej.	Uwaga nieuwzględniona Załącznik nr I do dyrektywy 2024/825, który uzupełnia załącznik I do dyrektywy 2005/29 zawiera ściśle określony katalog czarnych praktyk, które należy jednolicie wdrożyć do prawa krajowego. Wynika to z maksymalnego poziomu harmonizacji dyrektywy. W ocenie projektodawcy przyjęte brzmienie przepisu prawidłowo

				odzwierciedla brzmienie wdrażanego załącznika.
98.	Art. 12 ust. 1 pkt 2 UPNPR	Związek Pracodawców Producentów Materiałów dla Budownictwa	usunięcia skutków tej praktyki; <i>w tym pokrycia kosztów związanych ze zwrotem lub wymianą produktów zastosowanych jako element składowy, połączony lub wbudowany, tworzący użytkowane przez nabywcę rozwiązanie</i>	Uwaga nieuwzględniona Projekt wdraża dyrektywę 2024/825, która nie zawiera analogicznej regulacji. Propozycja wykracza poza zakres przedłożenia.
99.	Art. 12 ust. 2 pkt 3 UPNPR	Związek Pracodawców Producentów Materiałów dla Budownictwa	Wylistować w pkt 3 wszystkie krajowe lub regionalne, które mogą i powinny wystąpić z dalszymi roszczeniami	Uwaga nieuwzględniona Projekt wdraża dyrektywę 2024/825, która nie zawiera analogicznej regulacji. Propozycja wykracza poza zakres przedłożenia.
100.	Art. 16 UPNPR	Związek Pracodawców Producentów Materiałów dla Budownictwa	W tym artykule proponuje dodać zapis o podmiotach, które dopuszczają się nieuczciwych praktyk w sposób ciągły z pełną premedytacją. Podmioty, które zostały „przyłapane” na stosowaniu nieuczciwych praktyk względem konsumentów i mimo nałożonych kar dalej stosują nieuczciwe praktyki rynkowe. Dla podmiotów kolejny raz łamiących stosowanie dobrych praktyk, powinny być nałożone kary surowsze i bardziej dotkliwe. Kolejna ważna dla branży producentów wyrobów budowlanych sprawa, to w dalszym ciągu brak konsekwencji dla tzw. „recydywistów”, którzy czują się bezkarnie i w dalszym ciągu wprowadzają na rynek wyroby niespełniające deklarowanych właściwości – uprawiają bezkarnie oszustwo na dużą skalę. Na chwilę obecną wydaje się, że dobrym i sprawnym rozwiązaniem będzie wypracowanie mechanizmu, który uruchamiałby dalsze egzekwowanie konsekwencji wyników badań kontrolnych prowadzonych przez GUNB. Dzisiaj mamy dostępną całą bazę wyrobów i powiązanych z nimi nieuczciwych producentów, którzy wprost podlegają nowelizowanej ustawie i którzy powinni być za stosowanie nieuczciwych praktyk, skutecznie ukarani. Obecnie produkty i ich producenci, którzy znaleźli się na liście https://www.gov.pl/web/gunb/krajowy-wykaz-zakwestionowanych-wyrobow-budowlanych, praktycznie	Uwaga nieuwzględniona Projekt wdraża dyrektywę 2024/825, która nie zawiera analogicznej regulacji. Propozycja wykracza poza zakres przedłożenia.

			<u>nie ponoszą odpowiedzialności</u> za stosowanie nieuczciwych praktyk rynkowych. Zasadnym i bardzo potrzebnym wydaje się być mechanizm, który zakwestionowanych producentów i ich wyroby zamieszczone na liście GUNB, kierowałby do UOKiK, który z kolei na mocy swoich praw jako centralny organ administracji rządowej odpowiedzialnym za kształtowanie oraz realizację polityki ochrony konkurencji i konsumentów w Polsce, wszczął postępowania lub przekazał zawiadomienia do odpowiednich jednostek administracji, zajmujących się sprawami wykroczeń, przestępstw, itp. Mechanizm powinien działać w formie automatycznego wszczęcia postępowania, w momencie, gdy na listę zakwestionowanych wyrobów GUNB, trafia niezgodny z wymogami wyrobów budowlany.	
101.	Art. 2 pkt 2 lit. a) projektu (art. 2 pkt 5ga UPK)	Federacja Konsumentów	Uwaga: Konstrukcja definicji legalnej zawężająca pojęcie „aktualizacji oprogramowania” wyłącznie do aktualizacji bezpłatnych i niezbędnych do zachowania zgodności z umową. Uzasadnienie: Projekt definiuje „aktualizację oprogramowania” jako: „<i>bezpłatną aktualizację [...] niezbędną do zapewnienia zgodności z umową [...]</i>”. Takie sformułowanie rodzi ryzyko luki prawnej w kontekście przepisów sankcyjnych (np. w ustawie o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym). Jeżeli przedsiębiorca udostępni płatną aktualizację, która negatywnie wpłynie na działanie urzędu (np. tzw. postarzanie produktu), lub aktualizację funkcjonalną (niebędącą niezbędną do zgodności z umową), będzie mógł argumentować, że te działania nie podlegają rygorom ustawy, gdyż nie mieszczą się w ustawowej definicji „aktualizacji oprogramowania”. Pojęcie to powinno być zdefiniowane neutralnie, a dopiero poszczególne przepisy merytoryczne powinny doprecyzowywać, czy w danym przypadku obowiązek dotyczy aktualizacji bezpłatnych czy niezbędnych. Rekomendacja: Usunięcie przymiotników zawężających z definicji ogólnej. Proponowane brzmienie: „<i>5ga) aktualizacja oprogramowania – każdą zmianę oprogramowania, w tym aktualizację zabezpieczeń lub</i>”	Uwaga nieuwzględniona Projekt wdraża definicję z art. 2 pkt 14e) dyrektywy 2011/83, zgodnie z którą „<i>aktualizacja oprogramowania oznacza bezpłatną aktualizację, w tym aktualizację zabezpieczeń, niezbędną do zapewnienia zgodności z umową towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych i usług cyfrowych zgodnie z dyrektywami (UE) 2019/770 i (UE) 2019/771</i>”. Jak wynika z tej definicji mającej na celu zapewnienie, że konsumenci będą informowani o okresie dostępności bezpłatnych aktualizacji oprogramowania dla towarów z elementami cyfrowymi (2019/771), a także dla treści cyfrowych i usług cyfrowych (2019/770). Obowiązek informacyjny dotyczy wyłącznie bezpłatnych aktualizacji oprogramowania. Celem tego przepisu jest umożliwienie konsumentom otrzymania informacji przed zawarciem umowy, które pomogą im porównać różne minimalne

			<i>funkcjonalności, dostarczaną po zawarciu umowy;”</i> Jednocześnie należy doprecyzować obowiązki informacyjne w dalszych artykułach, dodając tam sformułowanie „bezpłatne aktualizacje niezbędne do zapewnienia zgodności...”.	okresy, w których producenci (lub dostawcy w przypadku treści cyfrowych/usług cyfrowych) zobowiązują się do dostarczania takich aktualizacji oprogramowania dla towarów (lub treści cyfrowych/usług cyfrowych). Gdyby obowiązek dotyczył wszystkich aktualizacji, mieszałyby się dwa zasadniczo różne rodzaje aktualizacji, których nie da się łatwo porównać – jedna gwarantowana w ramach towaru lub usługi, a druga, która może być opcjonalna lub wymagać dodatkowego zakupu.
102.	Art. 2 pkt 2 lit. a) projektu (art. 2 pkt 5ga UPK)	FinTech Poland	Projektowany art. 2 pkt 5ga ustawy o prawach konsumenta wprowadza definicję „aktualizacji oprogramowania” jako bezpłatnej aktualizacji, w tym aktualizacji zabezpieczeń, niezbędnej do zapewnienia zgodności z umową towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych i usług cyfrowych. Rozwiązanie to stanowi implementację przepisów dyrektywy 2024/825 i ma na celu wzmocnienie ochrony konsumentów w odniesieniu do funkcjonowania produktów i usług cyfrowych w czasie. Fundacja FinTech Poland zwraca jednak uwagę, że ograniczenie definicji wyłącznie do „bezpłatnych” aktualizacji może rodzić wątpliwości interpretacyjne w przypadku modeli biznesowych powszechnie stosowanych w sektorze cyfrowym i fintech, takich jak modele subskrypcyjne, abonamentowe lub freemium. W praktyce konsument często uiszcza okresową opłatę za korzystanie z usługi, w ramach której otrzymuje zarówno dostęp do funkcjonalności, jak i bieżące aktualizacje, w tym aktualizacje bezpieczeństwa. W takich przypadkach pojawia się pytanie, czy aktualizacje udostępniane w ramach opłaty abonamentowej należy traktować jako „bezpłatne” w rozumieniu projektowanej definicji, czy też jako świadczenie odpłatne, a w konsekwencji – czy podlegają one w pełnym zakresie reżimowi obowiązków informacyjnych i	Uwaga nieuwzględniona Projekt wdraża definicję z art. 2 pkt 14e) dyrektywy 2011/83, zgodnie z którą „aktualizacja oprogramowania oznacza bezpłatną aktualizację, w tym aktualizację zabezpieczeń, niezbędną do zapewnienia zgodności z umową towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych i usług cyfrowych zgodnie z dyrektywami (UE) 2019/770 i (UE) 2019/771”. Jak wynika z tej definicji mającej na celu zapewnienie, że konsumenci będą informowani o okresie dostępności bezpłatnych aktualizacji oprogramowania dla towarów z elementami cyfrowymi (2019/771), a także dla treści cyfrowych i usług cyfrowych (2019/770). Obowiązek informacyjny dotyczy wyłącznie bezpłatnych aktualizacji oprogramowania. Celem tego przepisu jest umożliwienie konsumentom otrzymania informacji przed zawarciem umowy, które pomogą im porównać różne minimalne okresy, w których producenci (lub dostawcy w przypadku treści cyfrowych/usług cyfrowych) zobowiązują się do

			odpowiedzialności przewidzianych w ustawie. Brak jednoznacznego rozstrzygnięcia tej kwestii może prowadzić do rozbieżności interpretacyjnych oraz niepewności prawnej zarówno po stronie przedsiębiorców, jak i konsumentów. Fundacja wskazuje również, że w usługach cyfrowych aktualizacje oprogramowania mają często charakter ciągły i zintegrowany z samą usługą, a ich wyodrębnienie jako odrębnego świadczenia – bezpłatnego lub odpłatnego – nie zawsze odpowiada realiom rynkowym. Nadmiernie formalistyczne podejście do pojęcia „bezpłatności” aktualizacji może utrudniać prawidłowe stosowanie przepisów i prowadzić do niezamierzonych konsekwencji regulacyjnych. W ocenie Fundacji FinTech Poland, zasadne jest, aby w praktyce stosowania prawa lub w uzasadnieniu do ustawy jednoznacznie wskazać, że aktualizacje udostępniane w ramach odpłatnej usługi ciągłej (np. abonamentu) są traktowane na równi z aktualizacjami „bezpłatnymi” w rozumieniu projektowanych przepisów, o ile są one niezbędne do zapewnienia zgodności usługi z umową.	dostarczania takich aktualizacji oprogramowania dla towarów (lub treści cyfrowych/usług cyfrowych).
103.	Art. 2 pkt 2 lit. a) projektu (art. 2 pkt 5ga UPK)	Stowarzyszenie Aquila	Uwaga: Wadliwa konstrukcja definicji legalnej, która zawęża pojęcie „aktualizacji oprogramowania” wyłącznie do aktualizacji bezpłatnych i niezbędnych do zachowania zgodności z umową. Uzasadnienie: Projekt definiuje „aktualizację oprogramowania” jako: „<i>bezpłatną aktualizację [...] niezbędną do zapewnienia zgodności z umową [...]</i>”. Takie sformułowanie rodzi ryzyko luki prawnej w kontekście przepisów sankcyjnych (np. w ustawie o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym). Jeżeli przedsiębiorca udostępni płatną aktualizację, która negatywnie wpłynie na działanie urządzenia (np. tzw. postarzanie produktu), lub aktualizację funkcjonalną (niebędącą niezbędną do zgodności z umową), będzie mógł argumentować, że te działania nie podlegają rygorom ustawy, gdyż nie mieszczą się w ustawowej definicji „aktualizacji oprogramowania”. Pojęcie to powinno być zdefiniowane neutralnie, a dopiero poszczególne przepisy merytoryczne	Uwaga nieuwzględniona Projekt wdraża definicję z art. 2 pkt 14e) dyrektywy 2011/83, zgodnie z którą „<i>aktualizacja oprogramowania</i> oznacza bezpłatną aktualizację, w tym aktualizację zabezpieczeń, niezbędną do zapewnienia zgodności z umową towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych i usług cyfrowych zgodnie z dyrektywami (UE) 2019/770 i (UE) 2019/771”. Jak wynika z tej definicji mającej na celu zapewnienie, że konsumenci będą informowani o okresie dostępności bezpłatnych aktualizacji oprogramowania dla towarów z elementami cyfrowymi (2019/771), a także dla treści cyfrowych i usług cyfrowych (2019/770). Obowiązek informacyjny dotyczy wyłącznie bezpłatnych aktualizacji oprogramowania. Celem tego przepisu jest umożliwienie

			powinny doprecyzowywać, czy w danym przypadku obowiązek dotyczy aktualizacji bezpłatnych czy niezbędnych. Rekomendacja: Usunięcie przymiotników zawężających z definicji ogólnej. Proponowane brzmienie: „5ga) aktualizacja oprogramowania – każdą zmianę oprogramowania, w tym aktualizację zabezpieczeń lub funkcjonalności, dostarczaną po zawarciu umowy;” W związku z powyższym tam, gdzie regulacja dotyczy wyłącznie bezpłatnych aktualizacji, konieczne jest posługiwanie się sformułowaniem „bezpłatne aktualizacje”, zaś tam, gdzie dotyczy aktualizacji w ogólności (bezpłatnej lub płatnej), należy posługiwać się sformułowaniem „aktualizacja”.	konsumentom otrzymania informacji przed zawarciem umowy, które pomogą im porównać różne minimalne okresy, w których producenci (lub dostawcy w przypadku treści cyfrowych/usług cyfrowych) zobowiązują się do dostarczania takich aktualizacji oprogramowania dla towarów (lub treści cyfrowych/usług cyfrowych). Przedmiotowy obowiązek wprowadzany do przepisów UPK obejmuje, zgodnie z dyrektywą 2024/825, tylko bezpłatne aktualizacje.
104.	Art. 2 pkt 2 lit. a) projektu (art. 2 pkt 10 UPK)	Izba Gospodarki Elektronicznej	Ustawodawca unijny wskazuje, że: dobrym wskaźnikiem trwałości towaru jest udzielana przez producenta handlowa gwarancja trwałości w rozumieniu art. 17 dyrektywy (UE) 2019/771. Stanowi ona zobowiązanie producenta wobec konsumenta dotyczące trwałości towaru. W ujęciu bardziej szczegółowym jest ona zobowiązaniem, że przy normalnym użytkowaniu towar zachowa wymagane funkcje i wydajność (por. motyw 26 dyrektywy EmpCo). Zastosowane odwołanie do pojęcia gwarancji z rozumieniu art. 17 dyrektywy 2019/771 (dalej jako dyrektywa towarowa) wskazuje, że na gruncie dyrektywy EmpCo handlowa gwarancja trwałości jest szczególnym rodzajem gwarancji handlowej. Pojęcie gwarancji handlowej zostało zdefiniowane w art. 2 pkt 12 dyrektywy towarowej, z kolei art. 17 tej samej dyrektywy zawiera wymogi prawne dotyczące jej udzielenia. Regulacje te, w odróżnieniu od większości przepisów dyrektywy towarowej, nie zostały implementowane do upk. Ustawodawca polski zdecydował się na pozostawienie całej architektury przepisów związanych z gwarancją w kodeksie cywilnym (art. 577 i nast.). Projekt wprowadza do ustawy o prawach konsumenta definicję gwarancji trwałości (por. projektowany art. 2 ust. 2 pkt 10 ustawy o prawach konsumenta), jednakże nie referuje do kodeksu cywilnego.	Uwaga wyjaśniona Obecne brzmienie przepisów UPK dotyczących gwarancji wynika ze sposobu wdrożenia dyrektywy 2019/771, co nastąpiło w ustawie o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz ustawy - Prawo prywatne międzynarodowe z dnia 4 listopada 2022 r. (Dz.U. z 2022 r. poz. 2337). Projekt dokonuje wdrożenia dyrektywy 2024/825 i polega na dodaniu definicji gwarancji trwałości. Nie wpływa to na rozwiązania przyjęte przy wdrożeniu dyrektywy 2019/771 w zakresie gwarancji.

			Projekt nie zawiera również żadnych propozycji zmian kodeksu cywilnego w tym zakresie. W praktyce zatem Projekt wprowadza kolejną kategorię gwarancji. Rodzi to wątpliwości, co do ratio legis tak zaproponowanych rozwiązań i wzajemnych relacji tych instytucji, co może prowadzić z kolei do poważnych wątpliwości w zakresie prawnych i praktycznych kwestii związanych z wykonaniem projektowanych przepisów. Zobowiązanie do zachowania trwałości towaru jest jednym ze standardowych zobowiązań obecnie funkcjonujących w obrocie gwarancji. Zauważony problem ma zatem nie tylko doniosłość prawną, ale także rodzi wiele problemów praktycznych. Podkreślamy, że odkodowanie intencji projektodawców jest kluczowe dla prawidłowej realizacji nowych obowiązków. Dlatego też postulujemy doprecyzowanie/wyjaśnienie tej kwestii na poziomie przepisów projektowanej ustawy oraz w uzasadnieniu Projektu.	
105.	Art. 2 pkt 2 lit. b) projektu (art. 2 pkt 11 UPK)	Związek Cyfrowa Polska	Dubluje regulację art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W tej sytuacji pożądane jest przeniesienie definicji z ustaw szczególnych do ustawy ogólnej, optymalnie do regulacji art. 449(5) ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1071 z późn. zm.), podobnie jak onegdaj uczyniono to z definicją konsumenta	Uwaga wyjaśniona Pojęcie „producenta” jest zdefiniowane w dyrektywie 2024/825, która zmienia dyrektywę 2011/83 wdrożoną do przepisów UPK i na gruncie tej ustawy przedmiotowa definicja będzie funkcjonować.
106.	Art. 2 pkt 2) lit. b) (art. 2 pkt 12 UPK)	Fundacja Fair Trade Polska	Polski projekt wprost wpisuje numer i datę rozporządzenia wykonawczego Komisji 2025/1960 w ustawę (art. 2 pkt 12 UPK). Jeśli Komisja zmieni to rozporządzenie, polska ustawa będzie zawierać „martwe odwołanie” – będzie trzeba nowelizować ustawę. Wniosek Zastąpić sztywne odwołanie do „Rozporządzenia 2025/1960” elastycznym odwołaniem do „obowiązującego rozporządzenia Komisji dotyczącego zharmonizowanej informacji o zgodności towaru z umową” – bez wpisywania konkretnego numeru lub dodanie dopisku „z dalszymi zmianami”. Uzasadnienie	Uwaga nieuwzględniona Przyjęty sposób odesłania jest uzasadniony z uwagi na fakt, iż wskazane rozporządzenie określa konkretny wzór zharmonizowanej informacji oraz zharmonizowanego oznakowania. Przedsiębiorcy mają obowiązek stosowania przedmiotowych wzorów w tej konkretnej wersji.

			Elastyczne odwołania to standardowa praktyka w prawie UE – pozwalają na ewolucję prawa wtórnego bez konieczności nowelizacji prawa krajowego. Jest to szczególnie ważne dla szybko zmieniających się regulacji (np. danych digital product passport, aktualizacji oprogramowania etc.).	
107.	Art. 2 pkt 2) lit. b) (art. 2 pkt 12 UPK)	Fundacja To Proste	Polski projekt wprost wpisuje numer i datę rozporządzenia wykonawczego Komisji 2025/1960 w ustawę (art. 2 pkt 12 UPK). Jeśli Komisja zmieni to rozporządzenie, polska ustawa będzie zawierać „martwe odwołanie” – będzie trzeba nowelizować ustawę. Wniosek Zastąpić sztywne odwołanie do „Rozporządzenia 2025/1960” elastycznym odwołaniem do „obowiązującego rozporządzenia Komisji dotyczącego zharmonizowanej informacji o zgodności towaru z umową” – bez wpisywania konkretnego numeru lub dodanie dopisku „z dalszymi zmianami”. Uzasadnienie Elastyczne odwołania to standardowa praktyka w prawie UE – pozwalają na ewolucję prawa wtórnego bez konieczności nowelizacji prawa krajowego. Jest to szczególnie ważne dla szybko zmieniających się regulacji (np. danych digital product passport, aktualizacji oprogramowania etc.).	Uwaga nieuwzględniona Przyjęty sposób odesłania jest uzasadniony z uwagi na fakt, iż wskazane rozporządzenie określa konkretny wzór zharmonizowanej informacji oraz zharmonizowanego oznakowania. Przedsiębiorcy mają obowiązek stosowania przedmiotowych wzorów w tej konkretnej wersji.
108.	Art. 2 pkt 2) lit. b) (art. 2 pkt 12 UPK)	FSC Poland	Polski projekt wprost wpisuje numer i datę rozporządzenia wykonawczego Komisji 2025/1960 w ustawę (art. 2 pkt 12 UPK). Jeśli Komisja zmieni to rozporządzenie, polska ustawa będzie zawierać "martwe odwołanie" – będzie trzeba nowelizować ustawę. Wniosek Zastąpić sztywne odwołanie do "Rozporządzenia 2025/1960" elastycznym odwołaniem do "obowiązującego rozporządzenia Komisji dotyczącego zharmonizowanej informacji o zgodności towaru z umową" – bez wpisywania konkretnego numeru lub dodanie dopisku „z dalszymi zmianami”. Uzasadnienie	Uwaga nieuwzględniona Przyjęty sposób odesłania jest uzasadniony z uwagi na fakt, iż wskazane rozporządzenie określa konkretny wzór zharmonizowanej informacji oraz zharmonizowanego oznakowania. Przedsiębiorcy mają obowiązek stosowania przedmiotowych wzorów w tej konkretnej wersji.

			Elastyczne odwołania to standardowa praktyka w prawie UE – pozwalają na ewolucję prawa wtórnego bez konieczności nowelizacji prawa krajowego. Jest to szczególnie ważne dla szybko zmieniających się regulacji (np. danych digital product passport, aktualizacji oprogramowania etc.).	
109.	Art. 2 pkt 2) lit. b) (art. 2 pkt 12 UPK)	Marine Stewardship Council	Polski projekt wprost wpisuje numer i datę rozporządzenia wykonawczego Komisji 2025/1960 w ustawę (art. 2 pkt 12 UPK). Jeśli Komisja zmieni to rozporządzenie, polska ustawa będzie zawierać "martwe odwołanie" – będzie trzeba nowelizować ustawę. Wniosek Zastąpić sztywne odwołanie do "Rozporządzenia 2025/1960" elastycznym odwołaniem do "obowiązującego rozporządzenia Komisji dotyczącego zharmonizowanej informacji o zgodności towaru z umową" – bez wpisywania konkretnego numeru lub dodanie dopisku „z dalszymi zmianami”. Uzasadnienie Elastyczne odwołania to standardowa praktyka w prawie UE – pozwalają na ewolucję prawa wtórnego bez konieczności nowelizacji prawa krajowego. Jest to szczególnie ważne dla szybko zmieniających się regulacji (np. danych digital product passport, aktualizacji oprogramowania etc.).	Uwaga nieuwzględniona Przyjęty sposób odesłania jest uzasadniony z uwagi na fakt, iż wskazane rozporządzenie określa konkretny wzór zharmonizowanej informacji oraz zharmonizowanego oznakowania. Przedsiębiorcy mają obowiązek stosowania przedmiotowych wzorów w tej konkretnej wersji.
110.	Art. 2 pkt 4 lit. b) oraz pkt 5 lit a) projektu (art. 8 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 pkt 13 UPK)	Organizacja Pracodawców Rada Przedsiębiorców	Dodatkowo, projektowana forma przekazywania zharmonizowanej informacji o prawnym obowiązku zapewnienia zgodności towaru z umową, określona w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2025/1960, w szczególności obowiązek jej stałej i wyraźnej ekspozycji w przestrzeni handlowej lub na stronie internetowej, może w praktyce prowadzić do nadmiernej formalizacji komunikacji z konsumentem. Istnieje ryzyko, że natłok obowiązkowych informacji, zamiast zwiększać świadomość konsumentów, doprowadzi do ich deprecjacji i faktycznego obniżenia czytelności przekazu, co pozostaje w sprzeczności z deklarowanym celem dyrektywy 2011/83/UE.	Uwaga wyjaśniona Projekt wdraża art. 5 ust. 1 lit. e), art. 6 ust. 1 lit. l) oraz 22 ust. 1 dyrektywy 2011/83, z których wynika taki obowiązek.
111.	Art. 2 pkt 4) lit. b) tiret trzecie projektu	Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska	W zakresie ustawy zmienianej art. 2 Projektu – zmiana w art. 8 poprzez dodanie pkt 10) w nowo wyodrębnionym ust. 1	Uwaga nieuwzględniona Projekt wdraża art. 5 ust. 1 lit. ed) dyrektywy 2011/83, zgodnie z którym „w

	(art. 8 ust. 1 pkt 10) UPK)		(zaproponowane brzmienie w Projekcie znajduje się na str. 8 pkt 4) lit. b) tiret trzecie) Dotychczasowe brzmienie: „w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych oraz usług cyfrowych – minimalnym okresie, w którym producent lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zapewnia aktualizacje oprogramowania, przy czym okres ten może być wyrażony przez wskazanie okresu czasu albo podanie daty końcowej” Propozycja zmiany na brzmienie: „w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych oraz usług cyfrowych - o minimalnym okresie zapewniania aktualizacji oprogramowania, o ile okres ten jest możliwy do określenia z uwagi na dostępne dane techniczne oraz współpracę producentów urządzeń i systemów operacyjnych. Jeżeli ustalenie takiego okresu nie jest możliwe, przedsiębiorca informuje o ogólnych zasadach wsparcia aktualizacyjnego, w tym o czynnikach wpływających na czas dostępności aktualizacji.” Uzasadnienie: Proponowana zmiana urealnia obowiązki informacyjne, dostosowując je do złożonej specyfiki cyfrowego łańcucha dostaw, w którym przedsiębiorca w pewnych przypadkach nie jest w stanie określić precyzyjnie takiego okresu. Wprowadzenie klauzuli o przedstawieniu informacji w zakresie danych technicznych chroni przedsiębiorców przed odpowiedzialnością na wypadek braku możliwości podania szczegółowych informacji wymaganych przez ustawodawcę. Zmiana ta prowadzi jednocześnie do zapewnienia konsumentowi rzetelnej wiedzy o czynnikach wpływających na żywotność produktu.	odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych oraz usług cyfrowych, w przypadku gdy producent lub dostawca udostępnia przedsiębiorcy takie informacje – minimalny okres, w którym producent lub dostawca zapewnia aktualizacje oprogramowania, przy czym może być on wyrażony jako okres lub poprzez podanie daty końcowej”. Z przepisu jasno wynika, że przedsiębiorca musi przekazać te informacje konsumentowi tylko wówczas, kiedy otrzyma te informacje od producenta lub dostawcy (por. projektowany art. 8 ust. 2 pkt 2) UPK). Stosowne wyjaśnienia zawarte są w uzasadnieniu.
112.	Art. 2 pkt 4 i 5 projektu (art. 8 i art. 12 UPK)	Organizacja Pracodawców Rada Przedsiębiorców	Zastrzeżenia budzi także znaczne rozszerzenie obowiązków informacyjnych przewidzianych w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, w szczególności w zakresie informacji o minimalnym okresie aktualizacji oprogramowania, możliwości i zasadach naprawy czy ekologicznych opcjach dostawy.	Uwaga nieuwzględniona Projekt wdraża art. 5 ust. 1 lit. ed) oraz art. 6 ust. 1 lit. lc) dyrektywy 2011/83, zgodnie z którym „w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych oraz usług cyfrowych, w przypadku gdy

			Choć cele tych regulacji są co do zasady słuszne, to projekt uzależnia wykonanie wielu obowiązków od przekazania informacji przez producenta lub dostawcę, nie przewidując jednocześnie mechanizmów ochronnych dla sprzedawców na wypadek braku, opóźnienia lub niekompletności takich danych. Może to prowadzić do sytuacji, w której sprzedawca ponosi ryzyko sankcyjne za okoliczności, na które nie ma realnego wpływu, co pozostaje w sprzeczności z zasadą pewności prawa oraz zasadą zaufania obywateli do państwa, wynikającą z art. 2 Konstytucji RP.	producent lub dostawca udostępnia przedsiębiorcy takie informacje – minimalny okres, w którym producent lub dostawca zapewnia aktualizację oprogramowania, przy czym może być on wyrażony jako okres lub poprzez podanie daty końcowej”. Z przepisu jasno wynika, że przedsiębiorca musi przekazać te informacje konsumentowi tylko wówczas, kiedy otrzyma te informacje od producenta lub dostawcy (por. projektowany art. 8 ust. 2 oraz art. 12 ust. 4 UPK). Stosowne wyjaśnienia zawarte są w uzasadnieniu. O opcjach dostawy natomiast decyduje przedsiębiorca, który zawiera z konsumentami umowy na odległość.
113.	Art. 2 pkt 4 i 5 projektu (art. 8 i art. 12 UPK)	FinTech Poland	Projektowane zmiany w art. 8 oraz art. 12 ustawy o prawach konsumenta znacząco rozszerzają zakres informacji, które przedsiębiorca zobowiązany jest przekazać konsumentowi przed zawarciem umowy, w tym m.in. informacje dotyczące zgodności towaru z umową, gwarancji trwałości, dostępności aktualizacji oprogramowania oraz możliwości naprawy towaru. Celem tych zmian jest zwiększenie świadomości konsumentów i umożliwienie im podejmowania bardziej świadomych decyzji zakupowych. Fundacja FinTech Poland co do zasady pozytywnie ocenia intencję projektodawcy, jednak zwraca uwagę na ryzyko nadmiernego rozbudowania obowiązków informacyjnych w przypadku umów zawieranych w kanałach cyfrowych, w szczególności za pośrednictwem aplikacji mobilnych i interfejsów internetowych. W takich środowiskach przekazanie zbyt dużej liczby informacji w jednym momencie może prowadzić do tzw. przeciążenia informacyjnego konsumenta, skutkującego obniżeniem faktycznej skuteczności ochrony. W praktyce sektora fintech umowy są często zawierane w sposób szybki i zautomatyzowany, a relacja z konsumentem ma charakter długoterminowy i dynamiczny. Przekazywanie wszystkich informacji w jednym, rozbudowanym	Uwaga wyjaśniona Dyrektywa 2011/83 zmieniona dyrektywą 2024/825 nie przewiduje takich regulacji. Jednakże jeśli przedsiębiorca miałby zawierać umowę o usługę finansową na odległość, to wtedy do takiej umowy zastosowanie znajdą przepisy dyrektywy 2023/2673, która przewiduje takie rozwiązania dla tego rodzaju umów. Dyrektywa 2023/2673 zostanie wdrożona do przepisów UPK (projekt UC82).

			komunikacie przedkontraktowym może być nie tylko nieefektywne, ale również sprzeczne z zasadami projektowania przyjaznych interfejsów użytkownika (UX). W ocenie Fundacji, kluczowe znaczenie ma możliwość stosowania tzw. warstwowego przekazywania informacji (layered information), polegającego na prezentowaniu konsumentowi najważniejszych informacji w pierwszej kolejności, przy jednoczesnym zapewnieniu łatwego dostępu do informacji szczegółowych na dalszym etapie. Takie podejście jest zgodne zarówno z celami ochrony konsumenta, jak i z realiami funkcjonowania usług cyfrowych. Fundacja postuluje, aby w praktyce stosowania przepisów art. 8 i 12 UPK jednoznacznie zaakceptować warstwowy model przekazywania informacji jako zgodny z wymogami ustawowymi, o ile konsument ma realną możliwość zapoznania się z pełnym zakresem wymaganych informacji przed zawarciem umowy. Pozwoli to pogodzić wysoki poziom ochrony konsumentów z efektywnym i przyjaznym funkcjonowaniem usług cyfrowych.	
114.	Art. 2 pkt 5 lit. a) projektu (art. 12 ust. 1 pkt 8a UPK)	Konfederacja Lewiatan	Przedsiębiorcy są zobowiązani do poinformowania konsumenta o „przyjaznych dla środowiska opcjach dostarczenia towaru, o ile są dostępne” – konieczne jest zapewnienie przedsiębiorcom jasnych i obiektywnych kryteriów, których spełnienie pozwala na uznanie, że dana opcja dostawy jest „przyjazna dla środowiska”, w szczególności mając na uwadze fakt, że Prezes UOKiK kwestionował ekologiczne twierdzenia największych dostawców działających na terenie Polski (a zatem oparcie się na wytycznych samych dostawców może zostać zakwestionowane przez Urząd).	Uwaga wyjaśniona Przepis wdraża art. 6 ust. 1 lit. g) 2011/83, zgodnie z którym przedsiębiorca ma obowiązek poinformować konsumenta o „warunkach płatności, dostarczenia, w tym przyjaznych dla środowiska opcjach dostawy, jeżeli są dostępne, wykonania, terminie, w jakim przedsiębiorca zobowiązuje się do dostarczenia towarów lub świadczenia usług, oraz, w przypadku gdy ma to zastosowanie, stosowanych przez przedsiębiorcę procedurach rozpatrywania reklamacji”.
115.	Art. 2 pkt 5 lit. a) projektu (art. 12 ust. 1 pkt 8a UPK)	Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji	Przedsiębiorcy są zobowiązani do poinformowania konsumenta o „przyjaznych dla środowiska opcjach dostarczenia towaru, o ile są dostępne” – konieczne jest zapewnienie przedsiębiorcom jasnych i obiektywnych kryteriów, których spełnienie pozwala na uznanie, że dana opcja dostawy jest „przyjazna dla środowiska”, w szczególności mając na uwadze fakt, że Prezes UOKiK	Uwaga wyjaśniona Przepis wdraża art. 6 ust. 1 lit. g) 2011/83, zgodnie z którym przedsiębiorca ma obowiązek poinformować konsumenta o „warunkach płatności, dostarczenia, w tym przyjaznych dla środowiska opcjach dostawy, jeżeli są dostępne, wykonania,

			kwestionował ekologiczne twierdzenia największych dostawców działających na terenie Polski (a zatem oparcie się na wytycznych samych dostawców może zostać zakwestionowane przez Urząd.	terminie, w jakim przedsiębiorca zobowiązuje się do dostarczenia towarów lub świadczenia usług, oraz, w przypadku gdy ma to zastosowanie, stosowanych przez przedsiębiorcę procedurach rozpatrywania reklamacji”.
116.	Art. 2 pkt 5) lit. a) tiret piąte projektu (art. 12 ust. 1 pkt 20a UPK)	Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska	W zakresie ustawy zmienianej art. 2 Projektu – zmiana w art. 12 ust. 1 poprzez dodanie pkt 20a) (zaproponowane brzmienie w Projekcie znajduje się na str. 10 tiret pierwsze) Dotychczasowe brzmienie: „w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych oraz usług cyfrowych – minimalnym okresie, w którym producent lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zapewnia aktualizacje oprogramowania, przy czym okres ten może być wyrażony przez wskazanie okresu czasu albo podanie daty końcowej;” Propozycja zmiany na brzmienie: „w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych oraz usług cyfrowych - o minimalnym okresie, w którym producent lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zapewnia aktualizacje oprogramowania, o ile okres ten jest możliwy do określenia z uwagi na dostępne dane techniczne oraz współpracę producentów urządzeń i systemów operacyjnych. Jeżeli ustalenie takiego okresu nie jest możliwe, przedsiębiorca informuje o ogólnych zasadach wsparcia aktualizacyjnego, w tym o czynnikach wpływających na czas dostępności aktualizacji;” Uzasadnienie: Propozycja zmiany dostosowuje obowiązek informacyjny do realiów rynkowych poprzez uzależnienie go od możliwości pozyskania rzetelnych informacji od podmiotów trzecich, takich jak producenci systemów operacyjnych. Wprowadzenie mechanizmu informowania o „ogólnych zasadach wsparcia aktualizacyjnego” chroni przedsiębiorców przed koniecznością deklarowania sztywnych dat w sytuacjach, gdy dynamika rozwoju technologii uniemożliwia ich precyzyjne określenie.	Uwaga nieuwzględniona Projekt wdraża art. 6 ust. 1 lit. lc) dyrektywy 2011/83, zgodnie z którym „w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych oraz usług cyfrowych, w przypadku gdy producent lub dostawca udostępnia przedsiębiorcy takie informacje – minimalny okres, w którym producent lub dostawca zapewnia aktualizacje oprogramowania, przy czym może być on wyrażony jako okres lub poprzez podanie daty końcowej”. Z przepisu jasno wynika, że przedsiębiorca musi przekazać te informacje konsumentowi tylko wówczas, kiedy otrzyma te informacje od producenta lub dostawcy (por. projektowany art. 12 ust. 4 pkt 2) UPK). Stosowne wyjaśnienia zawarte są w uzasadnieniu.

			Tym samym, rozwiązanie to zapewnia konsumentowi możliwie najbardziej rzetelną informację o czynnikach wpływających na żywotność produktu, zamiast niemożliwych w pewnych warunkach deklaracji terminowych. Przy uwzględnieniu powyższych propozycji poprawek, na tym etapie w pełni popieramy potrzebę uregulowania kwestii związanych z wprowadzającymi w błąd oświadczeniami pseudoekologicznymi, a także kierunek zmian obrany przez ustawodawcę. Pozostajemy również do dyspozycji w przypadku kolejnych prac nad Projektem. Ponadto, z chęcią zaangażujemy się w przyszłych konsultacjach dotyczących projektów aktów prawnych związanych ze świadczeniem usług w Internecie.	
117.	Art. 2 pkt 7) projektu (propozycja dodania art. 43g ust. 3 UPK)	Federacja Konsumentów	Rekomendacja: Projekt przewiduje zmianę doprecyzowującą poprzez zmianę art. 43g ust. 2 ustawy o prawach konsumenta. Federacja Konsumentów proponuje dodanie ust. 3, który nakazywałby odpowiednie stosowanie do gwarancji z art. 43g przepisów o gwarancji z Kodeksu cywilnego (Księga 3 Tytuł 11 Dział 3). Istnieją – sygnalizowane Federacji przez Rzeczników Konsumentów i przedsiębiorców – wątpliwości co do tożsamości gwarancji ujętej w ustawie o prawach konsumenta i w Kodeksie cywilnym. Nawet jeśli takie odesłanie miało być tylko superfluum ustawowym, uważamy, że będzie ono celowe.	Uwaga wyjaśniona Obecne brzmienie przepisów UPK dotyczących gwarancji wynika ze sposobu wdrożenia dyrektywy 2019/771, co nastąpiło ustawą o zmianie ustawy o prawach konsumenta, ustawy - Kodeks cywilny oraz ustawy - Prawo prywatne międzynarodowe z dnia 4 listopada 2022 r. (Dz.U. z 2022 r. poz. 2337). Projekt dokonuje wdrożenia dyrektywy 2024/825 i polega na dodaniu definicji gwarancji trwałości. Nie wpływa to na rozwiązania przyjęte przy wdrożeniu dyrektywy 2019/771 w zakresie gwarancji.
118.	Art. 3 projektu	Konfederacja Lewiatan	Dodanie treści „a w przypadku artykułów spożywczych z dniem 27 września 2028 r.”, z uwagi na brak przepisów szczegółowych umożliwiających realizację przepisów oraz czas potrzebny na zużycie opakowań oraz sprzedaż wyprodukowanych zapasów produktów żywnościowych.	Uwaga nieuwzględniona Obecnie obowiązujące ogólne zasady zawarte w przepisach UPNPR, która wdraża dyrektywę 2005/29, dotyczące praktyk wprowadzających w błąd, mogą być stosowane do praktyk pseudoekologicznego marketingu, jeśli praktyki te wpływają lub mogą wpłynąć na decyzję przeciętnego konsumenta dotyczącą umowy – przy zastosowaniu indywidualnej oceny każdego przypadku.

				Tym samym, już obecnie każde twierdzenie lub oznakowanie wykorzystywane przez przedsiębiorcę powinno być prawdziwe, weryfikowalne i nie powinno wprowadzać w błąd co do cech produktu i jego wpływu środowiskowego. Oznacza to, że co do zasady każdy przedsiębiorca stosujący obecnie oznaczenia lub twierdzenia ekologiczne powinien być w stanie wykazać ich prawdziwość, niezależnie od zmian wprowadzonych w dyrektywie 2024/825. Projektowane przepisy stanowią jedynie doprecyzowanie istniejących rozwiązań. Należy również wyraźnie zaznaczyć, że stosowanie przez przedsiębiorców tego rodzaju oznakowań lub twierdzeń jest i pozostaje dobrowolne i zależy wyłącznie od decyzji przedsiębiorcy. Dyrektywa 2024/825 została przyjęta 28 lutego 2024 r., i w art. 4 ust. 1 określa, że ma być stosowana od 27 września 2026 r. Treść dyrektywy i termin jej transpozycji są zatem znane. Dyrektywa 2024/825 nie przewiduje okresu przejściowego. Wynika to z horyzontalnego charakteru przepisów dyrektywy 2024/825, która nie jest aktem regulującym produkty, ale dotyczy nieuczciwych praktyk rynkowych stosowanych przez przedsiębiorców w obrocie B2C.
119.	Art. 3 projektu	Polska Federacja Producentów Żywności	Propozycja zmiany zapisu: „Ustawa wchodzi w życie z dniem 27 września 2026 r., a w przypadku środków spożywczych z dniem 27 września 2028 r.” Uwagi: Uważamy za konieczne wprowadzenie dodatkowego okresu przejściowego na dostosowanie produktów spożywczych znajdujących się na rynku w dniu wejścia w	Uwaga nieuwzględniona Obecnie obowiązujące ogólne zasady zawarte w przepisach UPNPR, która wdraża dyrektywę 2005/29, dotyczące praktyk wprowadzających w błąd, mogą być stosowane do praktyk pseudoekologicznego marketingu, jeśli

			życie ustawy, czyli 27 września 2026 r., które zostały zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu przez tą datą, a także na wykorzystanie już zakupionych przez firmy opakowań wyprodukowanych zgodnie z przepisami obowiązującymi przed datą wejścia w życie ustawy i na wyprzedaż wyprodukowanych zapasów produktów spożywczych. Dodatkowy okres przejściowy powinien wynosić co najmniej kilkanaście miesięcy, a najlepiej 2 lata. Brak okresu przejściowego doprowadzi do ryzyka zaburzeń na rynku, nieuzasadnionych kosztów, marnowania żywności oraz nieefektywnego wdrożenia ustawy niezgodnego z intencją dyrektywy. Okres przejściowy pozwoli na właściwe dostosowanie i jednolite interpretacje po stronie przedsiębiorców i organów kontrolnych. Uzasadnienie: 1. Długi proces zmiany opakowań, biorąc pod uwagę liczbę firm, które w tym samym czasie podejmą decyzję o zamówieniu i wydruku nowych opakowań. Proces zmiany opakowań obejmuje: – Zaprojektowanie nowych opakowań – Uzgodnienie nowej komunikacji, która ma zastąpić obecną: - o informacja musi być oparta o zweryfikowane dane, - o proces musi uwzględniać specyfikę każdej marki danego producenta – Opracowanie projektu tekstów oraz zatwierdzenie przez funkcje odpowiedzialne za zgodność – Działania kreatywne polegające na stworzeniu przekazów marketingowych – Opracowanie projektów graficznych opakowań – Akceptację projektów graficznych pod względem rzetelności treści i zgodności z przepisami	praktyki te wpływają lub mogą wpłynąć na decyzję przeciętnego konsumenta dotyczącą umowy – przy zastosowaniu indywidualnej oceny każdego przypadku. Tym samym, już obecnie każde twierdzenie lub oznakowanie wykorzystywane przez przedsiębiorcę powinno być prawdziwe, weryfikowalne i nie powinno wprowadzać w błąd co do cech produktu i jego wpływu środowiskowego. Oznacza to, że co do zasady każdy przedsiębiorca stosujący obecnie oznaczenia lub twierdzenia ekologiczne powinien być w stanie wykazać ich prawdziwość, niezależnie od zmian wprowadzonych w dyrektywie 2024/825. Projektowane przepisy stanowią jedynie doprecyzowanie istniejących rozwiązań. Należy również wyraźnie zaznaczyć, że stosowanie przez przedsiębiorców tego rodzaju oznakowań lub twierdzeń jest i pozostaje dobrowolne i zależy wyłącznie od decyzji przedsiębiorcy. Dyrektywa 2024/825 została przyjęta 28 lutego 2024 r., i w art. 4 ust. 1 określa, że ma być stosowana od 27 września 2026 r. Treść dyrektywy i termin jej transpozycji są zatem znane. Dyrektywa 2024/825 nie przewiduje okresu przejściowego. Wynika to z horyzontalnego charakteru przepisów dyrektywy 2024/825, która nie jest aktem regulującym produkty, ale dotyczy nieuczciwych praktyk rynkowych stosowanych przez przedsiębiorców w obrocie B2C.
--	--	--	--	---

			– Wyprodukowanie matryc do produkcji konkretnych opakowań, np. cylindrów do druku laminatów opakowaniowych – Druk opakowań (wąskie gardło w drukarniach) – Kontrolę jakości nowych opakowań Należy założyć, że zmiana wielu opakowań będzie się odbywać stopniowo, co proporcjonalnie wydłuża czas przygotowania projektów i materiałów produkcyjnych oraz druk. 2. Cykl życia opakowań i produktów: – Zapasy opakowań wynoszą zazwyczaj do 12 miesięcy, najdłużej w przypadku eksportu na małe rynki krajów UE, które jednorazowo zużywają ich małą ilość oraz wolniej rotujących produktów 3. Czas życia produktu na rynku jest równy okresowi przechowywania – do 24 miesięcy. Zakładając, że dopiero po wyprodukowaniu nowych opakowań można zaprzestać wprowadzania na rynek produktów z poprzednim oznakowaniem, łącznie, w przypadku producenta, który ma do zmiany kilkadziesiąt opakowań, cały cykl wprowadzenia zmiany wynosi nawet do 3 lat. 4. Trudności techniczne ze zmianą oznakowania produktów spożywczych już znajdujących się na rynku, a wycofanie ich z rynku będzie generować dodatkowe koszty oraz marnowanie pełnowartościowych wyrobów (marnowanie żywności): - Złożoność procesu hurtowej zmiany etykiet (operacyjna i budżetowa) Procesy te są powiązane z cyklami budżetowymi i produkcyjnymi oraz wymaga zaangażowania wielu stron, co uniemożliwia ich przeprowadzenie w krótkim, narzuconym ustawowo czasie. - Ryzyka techniczne przy braku okresu przejściowego	
--	--	--	---	--

			Przy wejściu ustawy w życie od 27 września 2026 r. firmy byłyby zmuszone do stosowania doraźnych rozwiązań (np. zaklejanie oznaczeń typu „green dot”, pętla Mobiusa, tidy-man), co jest kosztowne, niewykonalne przy dużych ilościach produktów i może naruszać czytelność opakowań. - Ryzyko wycofywania produktów z rynku Natychmiastowa niezgodność obecnych opakowań z prawem oznaczałaby konieczność wycofywania partii produktów, co prowadzi do marnowania żywności, strat finansowych oraz generowania dodatkowych odpadów. Obawy budzi także możliwość pogorszenia się konkurencyjności przedsiębiorstw działających na polskim rynku. - Niejednoznaczność zapisów i brak interpretacji regulacyjnych Część przepisów, zwłaszcza dotyczących tzw. „czarnej listy nieuczciwych praktyk handlowych”, jest niejednoznaczna i wymaga interpretacji indywidualnych przypadków. Konieczne jest wsparcie UOKiK oraz opracowanie poradnika dobrych i złych praktyk „zielonej komunikacji”. Wprowadzanie zmian bez jasnych wytycznych grozi błędnymi wdrożeniami i dodatkowymi kosztami. 5. Brak przepisów szczegółowych dotyczących uzasadniania twierdzeń dotyczących ekologiczności (środowiskowych) oraz oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, które dawałyby pewność prawną w odniesieniu do sposobu realizacji przepisów ustawy. 6. Powyższy problem braku okresu przejściowego został już zgłoszony do Komisji Europejskiej przez europejskie organizacje. W załączeniu przesyłamy treść dwóch pism (wspólne stanowisko 18 europejskich organizacji oraz stanowisko europejskiej organizacji AIM).	
120.	Uwaga dot. przepisu przejściowego	Polski Komitet Energii Elektrycznej (PKEE)	Wejście w życie Ustawy będzie wymagało kompleksowego przeglądu stosowanych komunikatów. Przedsiębiorcy powinni mieć czas na dostosowanie się i na wypracowanie nowych praktyk wg nowych przepisów, są to duże zmiany organizacyjne.	Uwaga nieuwzględniona Obecnie obowiązujące ogólne zasady zawarte w przepisach UPNPR, która wdraża dyrektywę 2005/29, dotyczące praktyk wprowadzających w błąd, mogą być stosowane do praktyk pseudoekologicznego marketingu, jeśli praktyki te wpływają lub mogą wpłynąć na

			W celu ułatwienia przedsiębiorcom dostosowania się do nowych regulacji, proponujemy rozważenie wprowadzenia przepisów zobowiązujących Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów do wydania przed wejściem w życie Ustawy zaleceń/wytycznych dotyczących dostosowania przekazów (poza rażącymi naruszeniami z „czarnej listy”), które będą ogólnodostępne na stronie internetowej UOKiK. Jednocześnie, z uwagi na specyfikę sektora elektroenergetycznego, w wytycznych UOKiK należy umieścić oddzielny, sektorowy rozdział dotyczący energetyki, zawierający konkretne przykłady np.: dopuszczalnych i niedopuszczalnych twierdzeń dotyczących ekologiczności w odniesieniu do sprzedaży energii, taryf „zielonych”, ofert opartych na gwarancjach pochodzenia (GO), miksu paliwowego; sposobu wykorzystywania GO w komunikacji B2C (jak formułować twierdzenia typu „energia ze źródeł odnawialnych”, aby nie zostały zakwalifikowane jako twierdzenia zabronione); przykładowych poprawnych i niepoprawnych sformułowań dotyczących neutralności klimatycznej, redukcji emisji, transformacji energetycznej. Należy wyraźnie podkreślić, że z uwagi na skalę i złożoność zmian organizacyjnych w grupach energetycznych (zmiana nazw ofert, szablonów umów, systemów sprzedażowych i billingowych, materiałów marketingowych) konieczny jest: odpowiednio długi okres przejściowy (co najmniej 12–18 miesięcy) oraz publikacja wytycznych UOKiK z wyprzedzeniem minimum 6 miesięcy przed dniem wejścia w życie przepisów.	decyzję przeciętnego konsumenta dotyczącą umowy – przy zastosowaniu indywidualnej oceny każdego przypadku. Tym samym, już obecnie każde twierdzenie lub oznakowanie wykorzystywane przez przedsiębiorcę powinno być prawdziwe, weryfikowalne i nie powinno wprowadzać w błąd co do cech produktu i jego wpływu środowiskowego. Oznacza to, że co do zasady każdy przedsiębiorca stosujący obecnie oznaczenia lub twierdzenia ekologiczne powinien być w stanie wykazać ich prawdziwość, niezależnie od zmian wprowadzonych w dyrektywie 2024/825. Projektowane przepisy stanowią jedynie doprecyzowanie istniejących rozwiązań. Należy również wyraźnie zaznaczyć, że stosowanie przez przedsiębiorców tego rodzaju oznakowań lub twierdzeń jest i pozostaje dobrowolne i zależy wyłącznie od decyzji przedsiębiorcy. Dyrektywa 2024/825 została przyjęta 28 lutego 2024 r., i w art. 4 ust. 1 określa, że ma być stosowana od 27 września 2026 r. Treść dyrektywy i termin jej transpozycji są zatem znane. Dyrektywa 2024/825 nie przewiduje okresu przejściowego. Wynika to z horyzontalnego charakteru przepisów dyrektywy 2024/825, która nie jest aktem regulującym produkty, ale dotyczy nieuczciwych praktyk rynkowych stosowanych przez przedsiębiorców w obrocie B2C.
121.	Uwaga dot. przepisu przejściowego	Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego	Aby uniknąć niepotrzebnych strat, zakłóceń i wysokich kosztów — jednocześnie wspierając cele dyrektywy — PSPKD postuluje o włączenie stosownej klauzuli	Uwaga nieuwzględniona Obecnie obowiązujące ogólne zasady zawarte w przepisach UPNPR, która wdraża dyrektywę 2005/29, dotyczące

			umożliwiającej pozostanie na rynku do czasu wyprzedania produktów, które zostały wprowadzone na rynek zgodnie z prawem przed terminem wejścia w życie nowych przepisów. W przypadku niezastosowania takich przepisów przejściowych, miliony produktów z przestarzałymi oświadczeniami środowiskowymi, niezgodnymi z nowymi przepisami, będą musiały zostać przepakowane/oklejone – jak sugeruje w opublikowanym Q&A Komisja Europejska – lub też zniszczone, co wiąże się nie tylko z ogromnymi kosztami dla przedsiębiorstw, ale także istotnymi skutkami środowiskowymi takich działań, co przeczy celom rozporządzeń ESPR czy PPWR. Mając na uwadze powyższe, aby uniknąć marnotrawstwa, zbędnych kosztów i zakłóceń w łańcuchach dostaw, przy jednoczesnym pełnym wsparciu celów dyrektywy, PSPKD postuluje o wdrożenie środków umożliwiających przedsiębiorcom wyprzedanie produktów wprowadzonych na rynek przed terminem wejścia w życie dyrektywy 2024/825, do wyczerpania zapasów, bez konieczności podejmowania kosztownych oraz istotnie obciążających administracyjnie i logistycznie środków naprawczych w postaci ponownego oklejania czy dostarczania informacji uzupełniających.	praktyk wprowadzających w błąd, mogą być stosowane do praktyk pseudoekologicznego marketingu, jeśli praktyki te wpływają lub mogą wpłynąć na decyzję przeciętnego konsumenta dotyczącą umowy – przy zastosowaniu indywidualnej oceny każdego przypadku. Tym samym, już obecnie każde twierdzenie lub oznakowanie wykorzystywane przez przedsiębiorcę powinno być prawdziwe, weryfikowalne i nie powinno wprowadzać w błąd co do cech produktu i jego wpływu środowiskowego. Oznacza to, że co do zasady każdy przedsiębiorca stosujący obecnie oznaczenia lub twierdzenia ekologiczne powinien być w stanie wykazać ich prawdziwość, niezależnie od zmian wprowadzonych w dyrektywie 2024/825. Projektowane przepisy stanowią jedynie doprecyzowanie istniejących rozwiązań. Należy również wyraźnie zaznaczyć, że stosowanie przez przedsiębiorców tego rodzaju oznakowań lub twierdzeń jest i pozostaje dobrowolne i zależy wyłącznie od decyzji przedsiębiorcy. Dyrektywa 2024/825 została przyjęta 28 lutego 2024 r., i w art. 4 ust. 1 określa, że ma być stosowana od 27 września 2026 r. Treść dyrektywy i termin jej transpozycji są zatem znane. Dyrektywa 2024/825 nie przewiduje okresu przejściowego. Wynika to z horyzontalnego charakteru przepisów dyrektywy 2024/825, która nie jest aktem regulującym produkty, ale dotyczy nieuczciwych praktyk rynkowych stosowanych przez przedsiębiorców w obrocie B2C.
--	--	--	--	---

122.	Propozycja dodania art. 4a	Krajowa Rada Rzeczników Konsumentów	Projekt nie zawiera przepisu zobowiązującego ministra właściwego do przedłożenia Sejmowi sprawozdania z funkcjonowania nowych przepisów, co utrudni ocenę skuteczności regulacji i identyfikację ewentualnych problemów w stosowaniu, szczególnie w kontekście nowej materii (greenwashing, planned obsolescence), która nie była dotychczas szczegółowo regulowana w polskim prawie. Propozycja przepisu: Dodanie Art. 4a: “Art. 4a. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, przedłoży Sejmowi, w terminie do dnia 31 grudnia 2028 r., sprawozdanie z funkcjonowania przepisów wprowadzonych niniejszą ustawą, ze szczególnym uwzględnieniem: 1) liczby postępowań administracyjnych i sądowych dotyczących praktyk, o których mowa w art. 7 pkt 11-22 ustawy zmienianej w art. 1, oraz ich wyników; 2) wpływu przepisów na rynek oznaczeń ekologicznych i certyfikacji, w tym na liczbę wydanych certyfikatów i liczbę jednostek certyfikujących działających w Polsce; 3) poziomu świadomości konsumentów w zakresie rozpoznawania nieuczciwych praktyk rynkowych związanych z twierdzeniami środowiskowymi (greenwashing) oraz ich zaufania do komunikacji ekologicznej przedsiębiorców; 4) wpływu przepisów na przedsiębiorców, w szczególności na mikro, małych i średnich przedsiębiorców, w tym na koszty dostosowania do wymogów ustawy oraz na liczbę przedsiębiorców, którzy uzyskali certyfikację lub zaprzestali stosowania twierdzeń środowiskowych; 5) problemów w stosowaniu przepisów zidentyfikowanych w praktyce orzeczniczej sądów i Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w tym rozbieżności w interpretacji pojęć użytych w ustawie; 6) potrzeby dostosowania wykazu powszechnie uznanych standardów i systemów certyfikacji, o których mowa w art. 14a ustawy zmienianej w art. 1, do rozwoju rynku certyfikacji i nowych standardów środowiskowych; 7) rekomendacji dotyczących ewentualnych zmian w przepisach, wydania rozporządzeń wykonawczych,	Uwaga nieuwzględniona Kwestię ewaluacji przepisów reguluje art. 3 dyrektywy 2024/825, zgodnie z którym „Do dnia 27 września 2031 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie to zawiera ocenę wkładu niniejszej dyrektywy we wzmacnienie praw konsumentów, w szczególności skuteczności zharmonizowanego oznakowania i zharmonizowanej informacji pod względem poprawy dostępności handlowych gwarancji trwałości i ich zrozumienia przez konsumentów, a także świadomości konsumentów na temat ich praw w ramach prawnego obowiązku zapewnienia zgodności z umową. Ponadto w sprawozdaniu ocenia się, jak niniejsza dyrektywa ogólnie przyczynia się do udziału konsumentów w transformacji ekologicznej, oraz jej wpływ na przedsiębiorców. Do sprawozdania dołącza się, w stosownych przypadkach, odpowiednie wnioski ustawodawcze.”. P.cz. biorą udział w takim przeglądzie, UOKiK weźmie udział w prowadzonych przez KE działaniach ewaluacyjnych.
------	----------------------------	-------------------------------------	---	---

			wytucznych interpretacyjnych lub programów wsparcia dla przedsiębiorców. Taka regulacja zapewni mechanizm ewaluacji ex post (zgodnie z zasadami better regulation). Pozwoli na identyfikację problemów w stosowaniu przepisów i będzie podstawą do ewentualnych korekt regulacji.	
123.	Przepisy intertemporalne	Krajowa Izba Gospodarcza	Wnosimy o dodanie do Projektu przepisu intertemporalnego jasno wskazującego, że odpowiedzialność z tytułu nieuczciwych praktyk rynkowych może być poniesiona tylko w przypadku gdy działania zabronione przez nowe przepisy są prowadzone po wejściu w życie ustawy. Klarowne uregulowanie tej kwestii będzie ważne dla przedsiębiorców.	Uwaga wyjaśniona Obecnie obowiązujące ogólne zasady zawarte w przepisach UPNPR, która wdraża dyrektywę 2005/29, dotyczące praktyk wprowadzających w błąd, mogą być stosowane do praktyk pseudoekologicznego marketingu, jeśli praktyki te wpływają lub mogą wpłynąć na decyzję przeciętnego konsumenta dotyczącą umowy – przy zastosowaniu indywidualnej oceny każdego przypadku. Tym samym, już obecnie każde twierdzenie lub oznakowanie wykorzystywane przez przedsiębiorcę powinno być prawdziwe, weryfikowalne i nie powinno wprowadzać w błąd co do cech produktu i jego wpływu środowiskowego. Oznacza to, że co do zasady każdy przedsiębiorca stosujący obecnie oznaczenia lub twierdzenia ekologiczne powinien być w stanie wykazać ich prawdziwość, niezależnie od zmian wprowadzonych w dyrektywie 2024/825. Projektowane przepisy stanowią jedynie doprecyzowanie istniejących rozwiązań. Należy również wyraźnie zaznaczyć, że stosowanie przez przedsiębiorców tego rodzaju oznakowań lub twierdzeń jest i pozostaje dobrowolne i zależy wyłącznie od decyzji przedsiębiorcy.

124.	Ustawa prawo własności przemysłowej	Stowarzyszenie Prawa Konkurencji	Stowarzyszenie Prawa Konkurencji postuluje dodanie w projekcie ustawy art. 2a w brzmieniu: <i>„Art. 2a. W ustawie z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz.U. z 2023 r. poz. 1170.) wprowadza się następującą zmianę:</i> <i>1) w art. 129¹ ust. 1 pkt 12 otrzymuje brzmienie:</i> <i>12) ze swojej istoty może wprowadzać odbiorców w błąd, w szczególności co do charakteru, jakości, pochodzenia geograficznego towaru lub jego wpływu na środowisko.</i> (Twierdzenie dotyczące ekologiczności) „Twierdzeniem takim może być także marka lub nazwa produktu, jeżeli przekazują przesłanie środowiskowe. Oznacza to, że marki lub nazwy produktów będące znakami towarowymi mogą być oceniane na podstawie przepisów UPNPR jako twierdzenia dotyczące ekologiczności, niezależnie od przysługującej znakom towarowym ochrony na podstawie ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” – Ryzyko chaosu w stosowaniu prawa, użycie sformułowania: „mogą być oceniane” jest nieściśle. W jakich przypadkach mogą być oceniane? Czy jedynie mogą? Czy nie powinno być to wymogiem obowiązkowym na etapie rejestracji znaku towarowego? Zapewne powinno być obowiązkowe, żeby było skuteczne. / Propozycja zmiany zapisu: zmiana art. 129¹ ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej: 12) ze swojej istoty może wprowadzać odbiorców w błąd, w szczególności co do charakteru, jakości, pochodzenia geograficznego towaru lub jego wpływu na środowisko; (zob. pkt Błąd! Nie można odnaleźć źródła odwołania.) poniżej.	Uwaga nieuwzględniona Propozycja poza zakresem wdrożenia dyrektywy 2024/825.
125.	OSR - w zakresie art. 5 ust. 2 UPNPR	Green REV Institute	Proponuje się uwzględnienie w OSR, że w przypadku określonych kategorii produktów, w szczególności produktów odzwierciedlających pochodzących z produkcji wielkotowarowej, strukturalny charakter ich wpływu	Uwaga wyjaśniona Dyrektywa 2024/825 nie wprowadza szczególnych regulacji dotyczących produkcji wielkotowarowej, reguluje

			środowiskowego powoduje, że komunikowanie ich jako „zrównoważonych” lub „przyjaznych środowisku” co do zasady obarczone jest wysokim ryzykiem wprowadzania osób konsumenckich w błąd, nawet przy formalnym spełnieniu wymogów certyfikacyjnych. Uzasadnienie: Uwzględnienie skali produkcji, deforestacji, warunków pracy oraz innych istotnych aspektów wpływu środowiskowego i społecznego jest niezbędne dla realnego wzmocnienia pozycji osób konsumenckich. Pomijanie tych elementów utrwala asymetrię informacyjną i podważa cel dyrektywy (UE) 2024/825.	twierdzenia dotyczące ekologiczności jako takie. Dyrektywa wskazuje, jakie działania mogą stanowić praktykę wprowadzającą w błąd, m.in. dotyczące cech środowiskowych lub społecznych produktu, a także aspektów związanych z obiegiem zamkniętym, takich jak trwałość produktu, możliwość jego naprawy lub recyklingu. Praktyki wprowadzające w błąd nadal będą oceniane ad casum z uwzględnieniem czy mogły wpłynąć na decyzję konsumenta. Natomiast „czarne praktyki” są nieuczciwymi praktykami w każdych okolicznościach. Dyrektywa 2024/825 nie zmienia dotychczasowych zasad oceny praktyk. Uzasadnienie do projektu ustawy zawiera szczegółowe wyjaśnienie w tym zakresie.
--	--	--	---	---

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:				Projekt ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz ustawy o prawach konsumenta (UC 111)	
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH				Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/825 z dnia 28 lutego 2024 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2005/29/WE i 2011/83/UE w odniesieniu do wzmocnienia pozycji konsumentów w procesie transformacji ekologicznej poprzez lepszą ochronę przed nieuczciwymi praktykami oraz lepsze informowanie, dalej jako dyrektywa 2024/825	
WYJAŚNIENIE TERMINU WEJŚCIA W ŻYCIE PROJEKTU				Termin wejścia w życie zgodny z art. 4 ust. 1 dyrektywy 2024/825	
Jedn. red.	Treść przepisu wdrażanej dyrektywy	Konieczność wdrożenia T/N	Jedn. red. projektu	Treść przepisu/ów projektu ustawy	Uzasadnienie
Art. 1	Zmiany w dyrektywie 2005/29/WE			W ustawie z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 845) wprowadza się następujące zmiany:	
Art. 1. pkt 1	w art. 2 akapit pierwszy wprowadza się następujące zmiany:				
Art. 1. pkt 1 lit. a	„ca) „towary” oznaczają towary zdefiniowane w art. 2 pkt 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771;	T	Art. 1 pkt 2 lit. a	W art. 2 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu: 3a) towarze – rozumie się przez to towar w rozumieniu art. 2 pkt 4a ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2024 r. poz. 1796 oraz z 2025 r. poz. 1172) oraz towar z elementami cyfrowymi w rozumieniu art. 2 pkt 5b tej ustawy;”	
Art. 1. pkt 1 lit. b	dodaje się litery w brzmieniu: „o) „twierdzenie dotyczące ekologiczności” oznacza każdy komunikat lub oświadczenie w kontekście komunikacji handlowej, które nie są obowiązkowe na mocy prawa Unii ani	T	Art. 1 pkt 2 lit. b tiret pierwsze	W art. 2 dodaje się pkt 13–21 w brzmieniu: „13) twierdzeniu środowiskowym – rozumie się przez to komunikat lub oświadczenie, w tym oznakowanie, nazwę handlową, firmę lub nazwę produktu, w kontekście informacji handlowej, przedstawione w dowolnej postaci, w	

	prawa krajowego, występujące w dowolnej postaci, w tym oświadczenia w postaci tekstu, ilustracji, grafiki lub symbolu, takie jak oznakowania, nazwy handlowe, nazwy przedsiębiorstwa lub nazwy produktu, i w których stwierdza się lub sugeruje, że produkt, kategoria produktów, marka lub przedsiębiorca ma pozytywny wpływ na środowisko lub nie ma na nie żadnego wpływu, jest mniej szkodliwy dla środowiska niż, inne produkty, kategorie produktów, marki lub inni przedsiębiorcy, lub że oddziaływanie produktu, kategorii produktów, marki lub przedsiębiorcy poprawiło się z czasem;			szczegółności jako tekst, ilustracja, grafika lub symbol, które: a) nie są wymagane przepisami prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej, b) zawierają stwierdzenie lub sugestię, że: – produkt, kategoria produktów, marka lub przedsiębiorca wywierają pozytywny wpływ na środowisko, – produkt, kategoria produktów, marka lub przedsiębiorca nie wywierają wpływu na środowisko, – produkt, kategoria produktów, marka lub przedsiębiorca wywierają mniej szkodliwy wpływ na środowisko niż inny produkt, inna kategoria produktów, inna marka lub inny przedsiębiorca, lub – oddziaływanie produktu, kategorii produktów, marki lub przedsiębiorcy na środowisko uległo poprawie w czasie;”	
Art. 1. pkt 1 lit. b	p) „ogólne twierdzenie dotyczące ekologiczności” oznacza każde twierdzenie dotyczące ekologiczności przekazane w formie pisemnej lub ustnej, w tym za pośrednictwem mediów audiowizualnych, które nie jest zawarte w oznakowaniu dotyczącym zrównoważonego charakteru, w przypadku gdy specyfikacja twierdzenia nie jest podana w jasny i wyraźny sposób za pomocą tego samego środka przekazu;	T	Art. 1 pkt 2 lit. b tiret drugie	W art. 2 dodaje się pkt 13–21 w brzmieniu: „14) ogólnym twierdzeniu środowiskowym – rozumie się przez to twierdzenie środowiskowe przekazane pisemnie lub ustnie przy użyciu dowolnego środka komunikowania się z konsumentami, które nie jest zawarte w oznakowaniu dotyczącym zrównoważonego charakteru oraz którego opis nie jest podany w jasny i wyraźny sposób za pomocą tego samego środka komunikowania się z konsumentami;”	
Art. 1. pkt 1 lit. b	q) „oznakowanie dotyczące zrównoważonego charakteru” oznacza każdy dobrowolny znak zaufania, znak jakości lub znak równoważny, publiczny lub prywatny, którego celem jest wyodrębnienie i promocja produktu, procesu lub działalności przedsiębiorcy poprzez odwołanie się do ich cech	T	Art. 1 pkt 2 lit. b tiret drugie	W art. 2 dodaje się pkt 13–21 w brzmieniu: „15) oznakowaniu dotyczącym zrównoważonego charakteru – rozumie się przez to dobrowolny znak zaufania, znak jakości lub znak równoważny, którego celem jest wyodrębnienie i promocja produktu, procesu lub działalności przedsiębiorcy przez odwołanie się do ich cech środowiskowych lub społecznych, który nie jest	

	środowiskowych lub społecznych, niebędący obowiązkowym oznakowaniem wymagany zgodnie z prawem Unii lub prawem krajowym;			oznakowaniem wymagany przepisami prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej;”	
Art. 1. pkt 1 lit. b	r) „system certyfikacji” oznacza system weryfikacji przez osobę trzecią, który poświadcza, że produkt, proces lub działalność przedsiębiorcy spełniają określone wymogi, umożliwia stosowanie odpowiedniego oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, i którego warunki, w tym wymogi, są publicznie dostępne i spełniają następujące kryteria: (i) system jest otwarty na przejrzystych, sprawiedliwych i niedyskryminacyjnych warunkach dla wszystkich przedsiębiorców, którzy chcą i są w stanie spełnić wymogi systemu; (ii) wymogi systemu opracowuje właściciel systemu w porozumieniu z odpowiednimi ekspertami i zainteresowanymi stronami; (iii) system określa procedury postępowania w przypadku niezgodności z wymogami systemu i przewiduje wycofanie lub zawieszenie stosowania przez przedsiębiorcę oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru w przypadku niezgodności z wymogami systemu; oraz (iv) monitorowanie przestrzegania przez przedsiębiorcę wymogów systemu podlega obiektywnej procedurze i jest prowadzone przez stronę trzecią, której kompetencje i niezależność zarówno od	T	Art. 1 pkt 2 lit. b tiret drugie	W art. 2 dodaje się pkt 13–21 w brzmieniu: „ 16) systemie certyfikacji – rozumie się przez to system weryfikacji i poświadczania przez osobę trzecią spełnienia przez produkt, proces lub działalność przedsiębiorcy wymogów, umożliwiające stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, którego wymogi są publicznie dostępne oraz który: a) określa przejrzyste, sprawiedliwe i niedyskryminacyjne zasady przystąpienia przedsiębiorcy do systemu, b) obejmuje wymogi opracowane przez właściciela systemu w porozumieniu z odpowiednimi ekspertami i zainteresowanymi stronami, c) określa procedury postępowania w przypadku niezgodności z wymogami systemu oraz przewiduje wycofanie lub zawieszenie stosowania przez przedsiębiorcę oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, d) zapewnia obiektywne monitorowanie przestrzegania przez przedsiębiorcę wymogów systemu prowadzone przez podmiot, który jest niezależny od właściciela systemu i od przedsiębiorcy oraz który uzyskał potwierdzenie posiadania kompetencji i niezależności na podstawie norm lub procedur międzynarodowych, unijnych lub krajowych, przyjętych przez właściwy podmiot, w celu weryfikacji i poświadczania spełniania wymogów umożliwiających stosowanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru;”	

	właściciela systemu, jak i od przedsiębiorcy, opierają się na normach i procedurach międzynarodowych, unijnych lub krajowych;				
Art. 1. pkt 1 lit. b	s) „uznana wysoka efektywność ekologiczna” oznacza efektywność ekologiczną zgodną z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 66/2010 (*), krajowymi lub regionalnymi programami oznakowania ekologicznego EN ISO 14024 typu I urzędowo uznanymi w państwach członkowskich lub z najwyższymi poziomami efektywności ekologicznej zgodnie z innym mającym zastosowanie prawem Unii;	T	Art. 1 pkt 2 lit. b tiret drugie	W art. 2 dodaje się pkt 13–21 w brzmieniu: „17) uznanej wysokiej efektywności środowiskowej – rozumie się przez to efektywność ekologiczną zgodną z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 66/2010 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie oznakowania ekologicznego UE (Dz. Urz. UE L 27 z 30.01.2010, str. 1, z późn. zm.)), krajowymi lub regionalnymi programami oznakowania ekologicznego EN ISO 14024 typu I urzędowo uznanymi w państwach członkowskich lub z najwyższymi poziomami efektywności środowiskowej zgodnie z przepisami prawa Unii Europejskiej;”	
Art. 1. pkt 1 lit. b	t) „trwałość” oznacza trwałość zdefiniowaną w art. 2 pkt 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771;	T	Art. 1 pkt 2 lit. b tiret drugie	W art. 2 dodaje się pkt 13–21 w brzmieniu: „18) trwałości – rozumie się przez to trwałość w rozumieniu art. 2 pkt 4b ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta;”	
Art. 1. pkt 1 lit. b	u) „aktualizacja oprogramowania” oznacza aktualizację niezbędną do zapewnienia zgodności z umową towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych i usług cyfrowych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 (**) i dyrektywą (UE) 2019/771, w tym aktualizację zabezpieczeń lub aktualizację funkcjonalności;	T	Art. 1 pkt 2 lit. b tiret drugie	W art. 2 dodaje się pkt 13–21 w brzmieniu: „19) aktualizacji oprogramowania – rozumie się przez to aktualizację, w tym aktualizację zabezpieczeń lub aktualizację funkcjonalności, niezbędną do zapewnienia zgodności z umową towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych i usług cyfrowych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta;” W art. 2 po pkt 3 dodaje się pkt 3a–3c w brzmieniu: „3b) treści cyfrowej – rozumie się przez to treść cyfrową w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta;	Pojęcia te występują na gruncie przepisów w ustawie z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (definicji „produktu”). Projekt wdrażający

				3c) usłudze cyfrowej rozumie się przez to usługę cyfrową w rozumieniu art. 2 pkt 5a ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta;”	dyrektywę 2024/825 zawiera przepisy odwołujące się do tych pojęć; czarne praktyki rynkowe (projektowany art. 7 pkt 27) oraz definicja aktualizacji oprogramowania z wykorzystaniem (projektowany art. 2 pkt 19). Za niezbędne uznano wprowadzenie definicji tych pojęć przez odesłanie do określenia tych pojęć na gruncie przepisów ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta.
Art. 1. pkt 1 lit. b	v) „materiał eksploatacyjny” oznacza każdy element towaru, który regularnie się zużywa i wymaga wymiany lub uzupełnienia, aby towar mógł funkcjonować zgodnie z przeznaczeniem;	T	Art. 1 pkt 2 lit. b tiret drugie	W art. 2 dodaje się pkt 13–21 w brzmieniu: „20) materiale eksploatacyjnym – rozumie się przez to element towaru, który regularnie się zużywa i wymaga wymiany lub uzupełnienia, aby towar mógł funkcjonować zgodnie z przeznaczeniem;”	
Art. 1. pkt 1 lit. b	w) „funkcjonalność” oznacza funkcjonalność zdefiniowaną w art. 2 pkt 9 dyrektywy (UE) 2019/771.	T	Art. 1 pkt 2 lit. b tiret drugie	W art. 2 dodaje się pkt 13–21 w brzmieniu; „21) funkcjonalności – rozumie się przez to funkcjonalność, o której mowa w art. 2 pkt 5f ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta;”	
Art. 1 pkt 2					

Art. 1 pkt 2 lit. a	ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie: „b) główne cechy produktu, takie jak jego dostępność, związane z nim korzyści, ryzyko, wykonanie, skład, cechy środowiskowe lub społeczne, wyposażenie dodatkowe, aspekty związane z obiegiem zamkniętym, takie jak trwałość, możliwość naprawy lub zdolność do recyklingu, usługi po sprzedaży i procedura reklamacyjna, sposób i data produkcji lub świadczenia, dostawa, przydatność, zastosowanie, ilość, specyfikacja, pochodzenie geograficzne lub handlowe, spodziewane rezultaty jego zastosowania lub wyniki i istotne cechy testów lub kontroli przeprowadzonych na produkcji.”;	T	Art. 1 pkt 3 lit. b	Art. 5 ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) „ , cech środowiskowych lub społecznych produktu, a także aspektów związanych z obiegiem zamkniętym, takich jak trwałość produktu, możliwość jego naprawy lub zdolność do recyklingu;”	
Art. 1 pkt 2 lit. b	W ust. 2 dodaje się litery w brzmieniu: „d) formułowanie twierdzeń dotyczących ekologiczności związanych z przyszłą efektywnością ekologiczną bez jasnych, obiektywnych, publicznie dostępnych i weryfikowalnych zobowiązań określonych w szczegółowym i realistycznym planie wykonania, który obejmuje wymierne i określone w czasie cele oraz inne odpowiednie elementy niezbędne do wsparcia jego realizacji, takie jak przydział	T	Art. 1 pkt 3 lit. a	W art. 5 ust. 2 dodaje się pkt 6 i 7 w brzmieniu: „6) formułowanie twierdzeń środowiskowych związanych z efektywnością środowiskową, która ma zostać osiągnięta w przyszłości, bez jasnych, obiektywnych, publicznie dostępnych i weryfikowalnych zobowiązań przyjętych w szczegółowym i realistycznym planie wykonania, który obejmuje wymierne i określone w czasie cele oraz inne odpowiednie elementy niezbędne do wsparcia jego realizacji, takie jak przydział zasobów, i który jest regularnie weryfikowany przez niezależnego eksperta będącego stroną trzecią, którego ustalenia są udostępniane konsumentom;	

	zasobów, i który jest regularnie weryfikowany przez niezależnego eksperta będącego stroną trzecią, którego ustalenia są udostępniane konsumentom;				
Art. 1 pkt 2 lit. b	e) reklamowanie korzyści dla konsumentów, które są nieistotne i nie wynikają z żadnej cechy produktu lub działalności przedsiębiorcy.”;	T	Art. 1 pkt 3 lit. a	W art. 5 ust. 2 dodaje się pkt 6 i 7 w brzmieniu: „7) reklamowanie korzyści dla konsumentów, które są nieistotne i nie wynikają z żadnej cechy produktu lub działalności przedsiębiorcy.”;	
Art. 1 pkt 3	W art. 7 dodaje się ustęp w brzmieniu: „7. W przypadku gdy przedsiębiorca świadczy usługę polegającą na porównaniu produktów i przekazuje konsumentowi informacje dotyczące cech środowiskowych lub społecznych lub aspektów związanych z obiegiem zamkniętym, takich jak trwałość, możliwość naprawy lub zdolność do recyklingu, produktów lub dostawców tych produktów, za istotne informacje uznaje się informacje na temat metody porównania, produktów będących przedmiotem porównania oraz dostawców tych produktów, a także działań mających na celu zapewnienie aktualności tych informacji.”;	T	Art. 1 pkt 4	W art. 6 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu; „4a. W przypadku gdy przedsiębiorca świadczy usługę polegającą na porównaniu produktów i przekazuje konsumentowi informacje dotyczące cech środowiskowych lub społecznych produktów lub dostawców tych produktów lub aspektów związanych z obiegiem zamkniętym, takich jak trwałość, możliwość do naprawy lub zdolność do recyklingu, tych produktów lub dostawców tych produktów, za istotne informacje, o których mowa w ust. 1, uznaje się informacje na temat metody porównania, produktów będących przedmiotem porównania oraz dostawców tych produktów, a także działań mających na celu zapewnienie aktualności tych informacji.”	

Art. 1 pkt 4	w załączniku I wprowadza się zmiany określone w załączniku do niniejszej dyrektywy.				
Załącznik	W załączniku I do dyrektywy 2005/29/WE wprowadza się następujące zmiany:	T			
Załącznik pkt 1	1) dodaje się punkt w brzmieniu: „2a. Umieszczanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, które nie jest oparte na systemie certyfikacji ani nie zostało ustanowione przez organy publiczne.”;	T	Art. 1 pkt 5 lit a	W art. 7 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu: „2a) umieszczanie oznakowania dotyczącego zrównoważonego charakteru, które nie jest oparte na systemie certyfikacji ani nie zostało ustanowione przez organy publiczne;”	
Załącznik pkt 2	dodaje się punkty w brzmieniu: „4a. Formułowanie ogólnego twierdzenia dotyczącego ekologiczności, gdy przedsiębiorca nie jest w stanie wykazać uznanej wysokiej efektywności ekologicznej istotnej dla tego twierdzenia.	T	Art. 1 pkt 5 lit b	W art. 7 po pkt 4 dodaje się pkt 4a–4c w brzmieniu: „4a) formułowanie ogólnego twierdzenia środowiskowego, w przypadku gdy przedsiębiorca nie jest w stanie wykazać uznanej wysokiej efektywności środowiskowej istotnej dla tego twierdzenia;”	
Załącznik pkt 2	4b. Formułowanie twierdzeń dotyczących ekologiczności w odniesieniu do całego produktu lub całej działalności przedsiębiorcy, jeżeli dotyczą one tylko określonego aspektu produktu lub konkretnego rodzaju działalności przedsiębiorcy.	T	Art. 1 pkt 5 lit b	W art. 7 po pkt 4 dodaje się pkt 4a–4c w brzmieniu: „4b) formułowanie twierdzeń środowiskowych w odniesieniu do całego produktu lub całej działalności przedsiębiorcy, jeżeli dotyczą one tylko określonej cechy produktu lub konkretnego rodzaju działalności przedsiębiorcy;”	
Załącznik pkt 2	4c. Twierdzenie, uzasadniane kompensowaniem emisji gazów cieplarnianych, że produkt ma neutralny, ograniczony lub pozytywny wpływ na środowisko pod względem emisji gazów cieplarnianych.”;	T	Art. 1 pkt 5 lit. b	W art. 7 po pkt 4 dodaje się pkt 4a–4c w brzmieniu: „4c) twierdzenie, uzasadniane kompensowaniem emisji gazów cieplarnianych, że produkt ma neutralny, ograniczony lub pozytywny wpływ na środowisko pod względem emisji gazów cieplarnianych;”	
Załącznik pkt 3	dodaje się punkt w brzmieniu: „10a. Przedstawianie wymogów nałożonych na mocy prawa na wszystkie produkty należące do danej kategorii	T	Art. 1 pkt 5 lit. c	W art. 7 po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu: „10a) prezentowanie wymogów nałożonych przepisami prawa na wszystkie produkty należące do danej kategorii produktów na rynku unijnym jako cechy wyróżniającej ofertę przedsiębiorcy;”	

	produktów na rynku unijnym jako cechy wyróżniającej ofertę przedsiębiorcy.”;				
Załącznik pkt 4	dodaje się punkty w brzmieniu: „23d. Zatajanie przed konsumentem informacji o tym, że aktualizacja oprogramowania będzie miała negatywny wpływ na funkcjonowanie towarów z elementami cyfrowymi lub korzystanie z treści cyfrowych lub usług cyfrowych.	T	Art. 1 pkt 5 lit. d	W art. 7 dodaje się pkt 27–33 w brzmieniu: „27) zatajanie przed konsumentem informacji o tym, że aktualizacja oprogramowania będzie miała negatywny wpływ na funkcjonowanie towarów z elementami cyfrowymi lub na korzystanie z treści cyfrowych lub usług cyfrowych;”	
Załącznik pkt 4	23e. Prezentowanie aktualizacji oprogramowania jako niezbędnej, w przypadku gdy poprawia ona jedynie funkcjonalność.	T	Art. 1 pkt 5 lit. d	W art. 7 dodaje się pkt 27–33 w brzmieniu: „28) prezentowanie aktualizacji oprogramowania jako niezbędnej, w przypadku gdy poprawia ona jedynie funkcjonalność;”	
Załącznik pkt 4	23f. Komunikaty handlowe dotyczące towaru posiadającego właściwość wprowadzoną, aby ograniczyć jego trwałość, pomimo tego, że informacje na temat takiej właściwości i jej wpływu na trwałość towaru są dostępne dla przedsiębiorcy.	T	Art. 1 pkt 5 lit. d	W art. 7 dodaje się pkt 27–33 w brzmieniu: „29) informacja handlowa dotycząca towaru posiadającego właściwość wprowadzoną, aby ograniczyć jego trwałość, w przypadku gdy informacje na temat takiej właściwości i jej wpływu na trwałość towaru są dostępne dla przedsiębiorcy;”	
Załącznik pkt 4	23g. Fałszywe twierdzenie, że w normalnych warunkach użytkowania towar ma pewną trwałość, jeżeli chodzi o czas lub intensywność użytkowania.	T	Art. 1 pkt 5 lit. d	W art. 7 dodaje się pkt 27–33 w brzmieniu: „30) twierdzenie, że w normalnych warunkach użytkowania towar ma określoną trwałość pod względem czasu lub intensywności użytkowania, jeżeli jest to niezgodne z prawdą;”	
Załącznik pkt 4	23h. Przedstawianie towaru jako nadającego się do naprawy, w sytuacji gdy tak nie jest.	T	Art. 1 pkt 5 lit. d	W art. 7 dodaje się pkt 27–33 w brzmieniu: „31) prezentowanie towaru jako nadającego się do naprawy, w przypadku gdy towar nie posiada takiej właściwości;”	
Załącznik pkt 4	23i. Nakłanianie konsumenta do zastąpienia lub uzupełnienia materiałów eksploatacyjnych towaru wcześniej, niż jest to konieczne z przyczyn technicznych.	T	Art. 1 pkt 5 lit. d	W art. 7 dodaje się pkt 27–33 w brzmieniu: „32) nakłanianie konsumenta do zastąpienia lub uzupełnienia materiałów eksploatacyjnych towaru wcześniej, niż jest to konieczne z przyczyn technicznych;”	
Załącznik pkt 4	23j. Zatajanie informacji dotyczących ograniczenia funkcjonalności towaru w przypadku korzystania z materiałów	T	Art. 1 pkt 5 lit. d	W art. 7 dodaje się pkt 27–33 w brzmieniu: „33) zatajanie informacji dotyczących ograniczenia funkcjonalności towaru w przypadku korzystania z	

	eksploatacyjnych, części zamiennych lub wyposażenia dodatkowego, które nie zostały dostarczone przez pierwotnego producenta, lub fałszywe twierdzenie, że takie ograniczenie funkcjonalności wystąpi.”.			materiałów eksploatacyjnych, części zamiennych lub wyposażenia dodatkowego, które nie zostały dostarczone przez pierwotnego producenta, lub twierdzenie, że takie ograniczenie funkcjonalności wystąpi, jeżeli jest to niezgodne z prawdą.”.	
Art. 2	Zmiany w dyrektywie 2011/83/UE			W ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2024 r. poz. 1796, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:	
Art. 2 pkt 1	W art. 2 dodaje się punkty w brzmieniu:	T			
Art. 2 pkt 1	„14a) „handlowa gwarancja trwałości” oznacza handlową gwarancję trwałości udzielaną przez producenta, o której mowa w art. 17 dyrektywy (UE) 2019/771, zgodnie z którą przez cały okres obowiązywania tej handlowej gwarancji trwałości producent ponosi wobec konsumenta bezpośrednią odpowiedzialność za naprawę lub wymianę towarów, zgodnie z w art. 14 tej dyrektywy, jeżeli towary nie zachowują trwałości;	T	Art. 2 pkt 2 lit. b	W art. 2 dodaje się pkt 10–14 w brzmieniu: „10) gwarancja trwałości – udzieloną przez producenta gwarancję co do trwałości towaru, zgodnie z którą przez cały okres jej obowiązywania producent jest zobowiązany do wymiany lub naprawy towaru zgodnie z art. 43d, w przypadku, gdy towar nie zachowuje trwałości;”	
Art. 2 pkt 1	14b) „trwałość” oznacza trwałość zdefiniowaną w art. 2 pkt 13 dyrektywy (UE) 2019/771;	T	–	Art. 2 pkt 4b ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta.	Definicja trwałości jest już wdrożona w art. 2 pkt 4b ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta.
Art. 2 pkt 1	14c) „producent” oznacza producenta zdefiniowanego w art. 2 pkt 4 dyrektywy (UE) 2019/771;	T	Art. 2 pkt 2 lit. b	W art. 2 dodaje się pkt 10–14 w brzmieniu: „11) producent – wytwórcę towarów, importera towarów na terytorium Unii Europejskiej lub osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, którzy określają się jako producenci	

				przez umieszczenie na towarze swojej nazwy, firmy, znaku towarowego lub innego znaku wyróżniającego;”	
Art. 2 pkt 1	14d) „wyrażona za pomocą punktacji ocena możliwości naprawy” oznacza ocenę możliwości dokonania naprawy towaru wyrażoną za pomocą punktacji, na podstawie zharmonizowanych wymogów ustanowionych na poziomie Unii;	T	Art. 2 pkt 2 lit. b	W art. 2 dodaje się pkt 10–14 w brzmieniu: „14) punktowa ocena możliwości naprawy – ocenę możliwości dokonania naprawy towaru wyrażoną za pomocą punktacji, na podstawie zharmonizowanych wymogów ustanowionych w aktach prawnych Unii Europejskiej.”	
Art. 2 pkt 1	14e) „aktualizacja oprogramowania” oznacza bezpłatną aktualizację, w tym aktualizację zabezpieczeń, niezbędną do zapewnienia zgodności z umową towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych i usług cyfrowych zgodnie z dyrektywami (UE) 2019/770 i (UE) 2019/771;	T	Art. 2 pkt 2 lit. a	W art. 2 po pkt 5g dodaje się pkt 5ga w brzmieniu: „5ga) aktualizacja oprogramowania – bezpłatną aktualizację, w tym aktualizację zabezpieczeń, niezbędną do zapewnienia zgodności z umową towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych i usług cyfrowych zgodnie z przepisami ustawy;”	
Art. 2 pkt 2	W art. 5 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:				
Art. 2 pkt 2 lit. a	lit. e) otrzymuje brzmienie: „e) przypomnienie o istnieniu prawnego obowiązku zapewnienia zgodności towarów z umową oraz o jego głównych elementach, w tym minimalnym okresie obowiązywania wynoszącym dwa lata, jak przewidziano w dyrektywie (UE) 2019/771, podane w widoczny sposób, z wykorzystaniem zharmonizowanej informacji, o której mowa w art. 22a niniejszej dyrektywy;”;	T	Art. 2 pkt 2 lit b Art. 2 pkt 4 lit. b tiret pierwsze	W art. 2 dodaje się pkt 10–14 w brzmieniu: „12) zharmonizowana informacja dotycząca zgodności towaru z umową – informację o zasadach przewidzianej przez prawo odpowiedzialności przedsiębiorcy za zgodność towaru z umową, w tym o okresie trwania tej odpowiedzialności wynoszącym minimum dwa lata, której wzór i treść są określone w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2025/1960 z dnia 25 września 2025 r. w sprawie wzoru i treści zharmonizowanej informacji o prawnym obowiązku zapewnienia zgodności z umową oraz zharmonizowanego oznakowania na potrzeby handlowej gwarancji trwałości (Dz. Urz. UE L 2025/1960 z 02.10.2025);” W art. 8: b) w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie: „5) przewidzianej przez prawo odpowiedzialności przedsiębiorcy za zgodność świadczenia z umową, a w	Treść cyfrowa i usługa cyfrowa objęte są pojęciem świadczenia. Pozostała część przepisu dotyczy dodatkowych wymogów informacyjnych wobec towaru.

				przypadku gdy przedmiotem świadczenia jest towar – także o głównych warunkach tej odpowiedzialności, w tym o okresie jej trwania wynoszącym minimum dwa lata, w widoczny sposób, z wykorzystaniem zharmonizowanej informacji dotyczącej zgodności towaru z umową;”	
Art. 2 pkt 2 lit. b	dodaje się litery w brzmieniu: „ea) w przypadku gdy producent udziela konsumentowi handlowej gwarancji trwałości bez dodatkowych kosztów, obejmującej cały towar i obowiązującej przez okres dłuższy niż dwa lata i udostępnia te informacje przedsiębiorcy – informacje o tym, że dany towar korzysta z takiej gwarancji, o okresie jej obowiązywania wraz z przypomnieniem o istnieniu prawnego obowiązku zapewnienia zgodności z umową, podane w widoczny sposób, przy użyciu zharmonizowanego oznakowania, o którym mowa w art. 22a;	T	Art. 2 pkt 2 lit. b Art. 2 pkt 3 Art. 2 pkt 4 lit. b tiret drugie Art. 2 pkt 4 lit. c	W art. 2 dodaje się pkt 10–14 w brzmieniu: 13) zharmonizowane oznakowanie dotyczące gwarancji trwałości – oznakowanie informujące o gwarancji trwałości udzielonej przez producenta bez dodatkowych kosztów, która obejmuje cały towar i obowiązuje dłużej niż dwa lata oraz o okresie jej obowiązywania wraz z przypomnieniem o istnieniu prawnego obowiązku zapewnienia zgodności towaru z umową, którego wzór i treść są określone w załączniku II do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2025/1960 z dnia 25 września 2025 r. w sprawie wzoru i treści zharmonizowanej informacji o prawnym obowiązku zapewnienia zgodności z umową oraz zharmonizowanego oznakowania na potrzeby handlowej gwarancji trwałości;” Po art. 7ab dodaje się art. 7 ac w brzmieniu: „Art. 7ac. Zharmonizowanym oznakowaniem dotyczącym gwarancji trwałości może posługiwać się producent, który udziela gwarancji trwałości bez dodatkowych kosztów, obejmującej cały towar i obowiązującej przez okres dłuższy niż dwa lata.” W art. 8: dodaje się pkt 6a w brzmieniu: „6a) gwarancji trwałości udzielonej przez producenta bez dodatkowych kosztów, która obejmuje cały towar i obowiązuje przez okres dłuższy niż dwa lata, w widoczny sposób, z wykorzystaniem zharmonizowanego oznakowania dotyczącego gwarancji trwałości i w sposób bezpośrednio wskazujący na towar, na który producent udzielił takiej gwarancji;”, W art. 8 dodaje się ust. 2 w brzmieniu:	

				„2. Przedsiębiorca przekazuje konsumentowi informacje, o których mowa w: 1) ust. 1 pkt 6a lub 12, jeżeli udostępni mu je producent; 2) ust. 1 pkt 10, jeżeli udostępni mu je producent lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej.”	
Art. 2 pkt 2 lit. b	eb) przypomnienie o istnieniu prawnego obowiązku zapewnienia zgodności treści cyfrowych i usług cyfrowych z umową;	T	Art. 2 pkt 4 lit. b tiret pierwsze	W art. 8: b) w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie: „5) przewidzianej przez prawo odpowiedzialności przedsiębiorcy za zgodność świadczenia z umową, a w przypadku gdy przedmiotem świadczenia jest towar – także o głównych warunkach tej odpowiedzialności, w tym o okresie jej trwania wynoszącym minimum dwa lata, w widoczny sposób, z wykorzystaniem zharmonizowanej informacji dotyczącej zgodności towaru z umową;”	Treść cyfrowa i usługa cyfrowa objęte są pojęciem świadczenia. Pozostała część przepisu dotyczy dodatkowych wymogów informacyjnych wobec towaru.
Art. 2 pkt 2 lit. b	ec) w stosownych przypadkach – istnienie i warunki usług posprzedażnych oraz gwarancji handlowych;	T	Art. 2 pkt 4 lit. b tiret pierwsze	W art. 8: b) w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie: „6) istnieniu i warunkach usług posprzedażnych oraz gwarancji;”	
Art. 2 pkt 2 lit. b	ed) w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych oraz usług cyfrowych, w przypadku gdy producent lub dostawca udostępnia przedsiębiorcy takie informacje – minimalny okres, w którym producent lub dostawca zapewnia aktualizacje oprogramowania, przy czym może być on wyrażony jako okres lub poprzez podanie daty końcowej;”;	T	Art. 2 pkt 4 lit. b tiret trzecie	W art. 8: b) w ust. 1 w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10–12 w brzmieniu: „10) w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych oraz usług cyfrowych – minimalnym okresie, w którym producent lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zapewnia aktualizacje oprogramowania, przy czym okres ten może być wyrażony przez wskazanie przedziału czasu albo przez podanie daty końcowej;”	
Art. 2 pkt 2 lit. c	dodaje się litery w brzmieniu: „i) w stosownych przypadkach – wyrażona za pomocą punktacji ocena możliwości naprawy towarów;”	T	Art. 2 pkt 4 lit. b tiret trzecie	W art. 8: b) w ust. 1 w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10–12 w brzmieniu:	

				„11) punktowej ocenie możliwości naprawy towaru, jeżeli taka ocena jest określona w zharmonizowanych wymogach ustanowionych w aktach prawnych Unii Europejskiej ;”	
Art. 2 pkt 2 lit. c	„j) jeżeli lit. i) nie ma zastosowania i pod warunkiem że producent udostępnia takie informacje przedsiębiorcy – informacje o dostępności, szacunkowym koszcie i procedurze zamawiania części zamiennych niezbędnych do utrzymania zgodności towarów z umową, o dostępności instrukcji naprawy i konserwacji, a także o ograniczeniach dotyczących napraw.”	T	Art. 2 pkt 4 lit. b tiret trzecie oraz lit. c	W art. 8 b) w ust. 1 w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10–12 w brzmieniu: „12) dostępności, szacunkowym koszcie i procedurze zamawiania części zamiennych niezbędnych do utrzymania zgodności towarów z umową, o dostępności instrukcji naprawy i konserwacji, a także o ograniczeniach dotyczących napraw, w razie braku punktowej oceny możliwości naprawy towaru.”; c) dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „2. Przedsiębiorca przekazuje konsumentowi informacje, o których mowa w: 1) ust. 1 pkt 6a lub 12, jeżeli udostępni mu je producent; 2) ust. 1 pkt 10, jeżeli udostępni mu je producent lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej.”;	
Art. 2 pkt 3	W art. 6 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:				
Art. 2 pkt 3 lit. a	a) lit. g) otrzymuje brzmienie: „g) warunki płatności, dostarczenia, w tym przyjaznych dla środowiska opcji dostawy, jeżeli są dostępne, wykonania, termin, w jakim przedsiębiorca zobowiązuje się do dostarczenia towarów lub świadczenia usług, oraz, w przypadku gdy ma to zastosowanie, stosowane przez przedsiębiorcę procedury rozpatrywania reklamacji;”;	T	Art. 2 pkt 5 lit. a tiret pierwsze	W art. 12: a) w ust. 1 po pkt 8 dodaje się pkt 8a w brzmieniu: „8a) przyjaznych dla środowiska opcjach dostarczenia towaru, o ile są dostępne;”	
Art. 2 pkt 3 lit. b	lit. l) otrzymuje brzmienie: „l) przypomnienie o istnieniu prawnego obowiązku zapewnienia zgodności	T	Art. 2 pkt 2 lit b	W art. 2 dodaje się pkt 10–14 w brzmieniu: „12) zharmonizowana informacja dotycząca zgodności towaru z umową – informację o zasadach przewidzianej	

	towarów z umową oraz o jego głównych elementach, w tym minimalnym okresie obowiązywania wynoszącym dwa lata, jak przewidziano w dyrektywie (UE) 2019/771, podane w widoczny sposób, z wykorzystaniem zharmonizowanej informacji, o której mowa w art. 22a niniejszej dyrektywy;”;		Art. 2 pkt 5 lit. a tiret drugie	przez prawo odpowiedzialności przedsiębiorcy za zgodność towaru z umową, w tym o okresie trwania tej odpowiedzialności wynoszącym minimum dwa lata, której wzór i treść są określone w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2025/1960 z dnia 25 września 2025 r. w sprawie wzoru i treści zharmonizowanej informacji o prawnym obowiązku zapewnienia zgodności z umową oraz zharmonizowanego oznakowania na potrzeby handlowej gwarancji trwałości (Dz. Urz. UE L 2025/1960 z 02.10.2025); W art. 12: a) w ust. 1 – pkt 13 otrzymuje brzmienie: „13) przewidzianej przez prawo odpowiedzialności przedsiębiorcy za zgodność świadczenia z umową, a w przypadku gdy przedmiotem świadczenia jest towar – także o głównych warunkach tej odpowiedzialności, w tym o okresie jej trwania wynoszącym minimum dwa lata, w widoczny sposób, z wykorzystaniem zharmonizowanej informacji dotyczącej zgodności towaru z umową;”	
Art. 2 pkt 3 lit. c	dodaje się litery w brzmieniu: „la) w przypadku gdy producent udziela konsumentowi handlowej gwarancji trwałości bez dodatkowych kosztów, obejmującej cały produkt i obowiązującej przez okres dłuższy niż dwa lata i udostępnia te informacje przedsiębiorcy – informacje o tym, że dany towar korzysta z takiej gwarancji, o okresie jej obowiązywania wraz z przypomnieniem o istnieniu prawnego obowiązku zapewnienia zgodności z umową, podane w widoczny sposób, przy użyciu	T	Art. 2 pkt 5 lit a tiret czwarte Art. 2 pkt 5 lit. b Art. 2 pkt 2 lit b Art. 2 pkt 3	W art. 12: a) w ust. 1 po pkt 14 dodaje się pkt 14a w brzmieniu: „14a) gwarancji trwałości udzielonej przez producenta bez dodatkowych kosztów, która obejmuje cały towar i obowiązuje przez okres dłuższy niż dwa lata, w widoczny sposób, z wykorzystaniem zharmonizowanego oznakowania dotyczącego gwarancji trwałości i w sposób bezpośrednio wskazujący na towar, na który producent udzielił takiej gwarancji;” b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. Przedsiębiorca przekazuje konsumentowi informacje, o których mowa w:	

	zharmonizowanego oznakowania, o którym mowa w art. 22a;			1) ust. 1 pkt 14a lub 23, jeżeli udostępni mu je producent; 2) ust. 1 pkt 20a, jeżeli udostępni mu je producent lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej."; w art. 2 dodaje się pkt 10–14 w brzmieniu: „13) zharmonizowane oznakowanie dotyczące gwarancji trwałości – oznakowanie informujące o gwarancji trwałości udzielonej przez producenta bez dodatkowych kosztów, która obejmuje cały towar i obowiązuje dłużej niż dwa lata oraz o okresie jej obowiązywania wraz z przypomnieniem o istnieniu prawnego obowiązku zapewnienia zgodności towaru z umową, którego wzór i treść są określone w załączniku II do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2025/1960 z dnia 25 września 2025 r. w sprawie wzoru i treści zharmonizowanej informacji o prawnym obowiązku zapewnienia zgodności z umową oraz zharmonizowanego oznakowania na potrzeby handlowej gwarancji trwałości(...).” Po art. 7ab dodaje się art. 7ac w brzmieniu: „Art. 7ac. Zharmonizowanym oznakowaniem dotyczącym gwarancji trwałości może posługiwać się producent, który udziela gwarancji trwałości bez dodatkowych kosztów, obejmującej cały towar i obowiązującej przez okres dłuższy niż dwa lata.”	
Art. 2 pkt 3 lit. c	lb) przypomnienie o istnieniu prawnego obowiązku zapewnienia zgodności treści cyfrowych i usług cyfrowych z umową;	T	Art. 2 pkt 5 lit. a tiret drugie	W art. 12 w ust. 1 pkt 13 otrzymuje brzmienie: 13) przewidzianej przez prawo odpowiedzialności przedsiębiorcy za zgodność świadczenia z umową, a w przypadku gdy przedmiotem świadczenia jest towar – także o głównych warunkach tej odpowiedzialności, w tym o okresie jej trwania wynoszącym minimum dwa lata, w widoczny sposób, z wykorzystaniem zharmonizowanej informacji dotyczącej zgodności towaru z umową;”	Treść cyfrowa i usługa cyfrowa objęte są pojęciem świadczenia. Pozostała część przepisu dotyczy dodatkowych wymogów

					informacyjnych wobec towaru.
Art. 2 pkt 3 lit. c	lc) w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych oraz usług cyfrowych, w przypadku gdy producent lub dostawca udostępnia przedsiębiorcy takie informacje – minimalny okres, w którym producent lub dostawca zapewnia aktualizacje oprogramowania, przy czym może być on wyrażony jako okres lub poprzez podanie daty końcowej;”;	T	Art. 2 pkt 5 lit. a tiret piąte oraz lit. b	W art. 12 a) w ust. 1 po pkt 20 dodaje się pkt 20a w brzmieniu: „20a) w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi, treści cyfrowych oraz usług cyfrowych – minimalnym okresie, w którym producent lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zapewnia aktualizacje oprogramowania, przy czym okres ten może być wyrażony przez wskazanie przedziału czasu albo przez podanie daty końcowej;”, b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. Przedsiębiorca przekazuje konsumentowi informacje, o których mowa w: 1) ust. 1 pkt 14a lub 23, jeżeli udostępni mu je producent; 2) ust. 1 pkt 20a, jeżeli udostępni mu je producent lub przedsiębiorca zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej.”;	
Art. 2 pkt 3 lit. d	dodaje się litery w brzmieniu: „u) w stosownych przypadkach – wyrażona za pomocą punktacji ocena możliwości naprawy towarów;	T	Art. 2 pkt 5 lit. a tiret szóste	W art. 12 w ust. 1: a) w pkt 21 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 22 i 23 w brzmieniu: „22) punktowej ocenie możliwości naprawy towaru, jeżeli taka ocena jest określona w zharmonizowanych wymogach ustanowionych w aktach prawnych Unii Europejskiej .”	
Art. 2 pkt 3 lit. d	v) jeżeli lit. u) nie ma zastosowania i pod warunkiem że producent udostępnia takie informacje przedsiębiorcy – informacje o dostępności, szacunkowym koszcie i procedurze zamawiania części zamiennych niezbędnych do utrzymania zgodności towarów z umową, o dostępności instrukcji naprawy i konserwacji, a także o ograniczeniach dotyczących napraw.”;	T	Art. 2 pkt 5 lit. a tiret szóste	W art. 12 w ust. 1: a) w pkt 21 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 22 i 23 w brzmieniu: „23) dostępności, szacunkowym koszcie i procedurze zamawiania części zamiennych niezbędnych do utrzymania zgodności towarów z umową, o dostępności instrukcji naprawy i konserwacji, a także o ograniczeniach dotyczących napraw, w razie braku punktowej oceny możliwości naprawy.”	

Art. 2 pkt 4	art. 8 ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „2. Jeżeli umowa zawierana na odległość, która ma zostać zawarta przy użyciu środków elektronicznych, nakłada na konsumenta obowiązek zapłaty, przedsiębiorca przekazuje konsumentowi w jasny i widoczny sposób oraz bezpośrednio przed złożeniem przez niego zamówienia, informacje przewidziane w art. 6 ust. 1 lit. a), e), la), o) i p).”;	T	Art. 2 pkt 6	w art. 17 w ust. 1 wyrazy „w art. 12 ust. 1 pkt 1, 5, 16 i 17” zastępuje się wyrazami „w art. 12 ust. 1 pkt 1, 5, 14a, 16 i 17”;	
Art. 2 pkt 5	w rozdziale V dodaje się artykuł w brzmieniu:				
	„Artykuł 22a Zharmonizowana informacja i zharmonizowane oznakowanie 1. W celu zapewnienia, aby konsumenci byli dobrze poinformowani i mogli łatwo zrozumieć przysługujące im w całej Unii prawa, do przekazywania informacji zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. e) oraz art. 6 ust. 1 lit. l) stosuje się zharmonizowaną informację, a do przekazywania informacji zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. ea) i art. 6 ust. 1 lit. la) stosuje się zharmonizowane oznakowanie.	T	Art. 2 pkt 4 lit. b tiret pierwsze Art. 2 pkt 2 lit. b Art. 2 pkt 4 lit. b tiret drugie Art. 2 pkt 5 lit. a tiret drugie i czwarte	W art. 8: b) w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie: „5) przewidzianej przez prawo odpowiedzialności przedsiębiorcy za zgodność świadczenia z umową, a w przypadku gdy przedmiotem świadczenia jest towar – także o głównych warunkach tej odpowiedzialności, w tym o okresie jej trwania wynoszącym minimum dwa lata, w widoczny sposób, z wykorzystaniem zharmonizowanej informacji dotyczącej zgodności towaru z umową;”, W art. 2 dodaje się pkt 10–14 w brzmieniu: „12) zharmonizowana informacja dotycząca zgodności towaru z umową – informację o zasadach przewidzianej przez prawo odpowiedzialności przedsiębiorcy za zgodność towaru z umową, w tym o okresie trwania tej odpowiedzialności wynoszącym minimum dwa lata, której wzór i treść są określone w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2025/1960 z dnia 25 września 2025 r. w sprawie wzoru i treści zharmonizowanej informacji o prawnym obowiązku zapewnienia zgodności z umową oraz zharmonizowanego oznakowania na potrzeby handlowej	Treść cyfrowa i usługa cyfrowa objęte są pojęciem świadczenia. Pozostała część przepisu dotyczy dodatkowych wymogów informacyjnych wobec towaru.

				gwarancji trwałości (Dz. Urz. UE L 2025/1960 z 02.10.2025)); 13) zharmonizowane oznakowanie dotyczące gwarancji trwałości – oznakowanie informujące o gwarancji trwałości udzielonej przez producenta bez dodatkowych kosztów, która obejmuje cały towar i obowiązuje dłużej niż dwa lata oraz o okresie jej obowiązywania wraz z przypomnieniem o istnieniu prawnego obowiązku zapewnienia zgodności towaru z umową, którego wzór i treść są określone w załączniku II do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2025/1960 z dnia 25 września 2025 r. w sprawie wzoru i treści zharmonizowanej informacji o prawnym obowiązku zapewnienia zgodności z umową oraz zharmonizowanego oznakowania na potrzeby handlowej gwarancji trwałości;” W art. 8 b) w ust. 1 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu: „6a) gwarancji trwałości udzielonej przez producenta bez dodatkowych kosztów, która obejmuje cały towar i obowiązuje przez okres dłuższy niż dwa lata, w widoczny sposób, z wykorzystaniem zharmonizowanego oznakowania dotyczącego gwarancji trwałości i w sposób bezpośrednio wskazujący na towar, na który producent udzielił takiej gwarancji;” W art. 12 a) w ust. 1 pkt 13 otrzymuje brzmienie: „13) przewidzianej przez prawo odpowiedzialności przedsiębiorcy za zgodność świadczenia z umową, a w przypadku gdy przedmiotem świadczenia jest towar – także o głównych warunkach tej odpowiedzialności, w tym o okresie jej trwania wynoszącym minimum dwa lata, w widoczny sposób, z wykorzystaniem zharmonizowanej informacji dotyczącej zgodności towaru z umową;”	
--	--	--	--	---	--

				W art. 12 a) w ust. 1 po pkt 14 dodaje się pkt 14a w brzmieniu: „14a) gwarancji trwałości udzielonej przez producenta bez dodatkowych kosztów, która obejmuje cały towar i obowiązuje przez okres dłuższy niż dwa lata, w widoczny sposób, z wykorzystaniem zharmonizowanego oznakowania dotyczącego gwarancji trwałości i w sposób bezpośrednio wskazujący na towar, na który producent udzielił takiej gwarancji;”	
	2. Do dnia 27 września 2025 r. Komisja w drodze aktów wykonawczych określi wzór i treść zharmonizowanej informacji, o której mowa w ust. 1.	N			
	3. Zharmonizowana informacja musi zawierać przypomnienie o głównych elementach prawnego obowiązku zapewnienia zgodności z umową, w tym o jego minimalnym okresie obowiązywania wynoszącym dwa lata, jak przewidziano w dyrektywie (UE) 2019/771, oraz ogólną adnotację, że okres obowiązywania prawnego obowiązku zapewnienia zgodności z umową może być dłuższy na mocy prawa krajowego.	N			
	4. Do dnia 27 września 2025 r. Komisja w drodze aktów wykonawczych określi projekt i treść zharmonizowanego oznakowania, o którym mowa w ust. 1.	N			
	5. Zharmonizowana informacja i zharmonizowane oznakowanie muszą być łatwo rozpoznawalne i łatwe do zrozumienia dla konsumentów oraz łatwe do stosowania i powielania przez przedsiębiorców.	N			

	6. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27a.	N			
Art. 2 pkt 6	dodaje się artykuł w brzmieniu:				
	„Artykuł 27a Procedura komitetowa 1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (*).	N			
	2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.	N			
Art. 3	Sprawozdanie Komisji i przegląd Do dnia 27 września 2031 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie to zawiera ocenę wkładu niniejszej dyrektywy we wzmocnienie praw konsumentów, w szczególności skuteczności zharmonizowanego oznakowania i zharmonizowanej informacji pod względem poprawy dostępności handlowych gwarancji trwałości i ich zrozumienia przez konsumentów, a także świadomości konsumentów na temat ich praw w ramach prawnego obowiązku zapewnienia zgodności z umową. Ponadto w sprawozdaniu ocenia się, jak niniejsza dyrektywa ogólnie przyczynia się do udziału konsumentów w transformacji	N			

	ekologicznej, oraz jej wpływ na przedsiębiorców. Do sprawozdania dołącza się, w stosownych przypadkach, odpowiednie wnioski ustawodawcze.				
Art. 4 ust. 1	Transpozycja 1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia 27 marca 2026 r. przepisy niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 27 września 2026 r. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.	T	Oдноśnik do projektu Art. 1 pkt 1 Art. 2 pkt 1 Art. 4	„¹⁾ Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/825 z dnia 28 lutego 2024 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2005/29/WE i 2011/83/UE w odniesieniu do wzmocnienia pozycji konsumentów w procesie transformacji ekologicznej poprzez lepszą ochronę przed nieuczciwymi praktykami oraz lepsze informowanie (Dz. Urz. UE L 2024/825 z 06.03.2024).”. Art. 1. W ustawie z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 845) wprowadza się następujące zmiany: 1) w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie: „ Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE, 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz. Urz. UE L 149 z 11.06.2005, str. 22, z późn.zm.).”. Art. 2. W ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2024 r. poz. 1796 oraz z 2025 r. poz. 1172) wprowadza się następujące zmiany:	

				1) w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającą dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 64, z późn. zm.);”. „Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem 27 września 2026 r.”	
Art. 4 ust. 2	2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.	T		Tabela notyfikacyjna w systemie THEMIS	
Art. 5	Wejście w życie Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.	N			
Art. 6	Adresaci Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N			